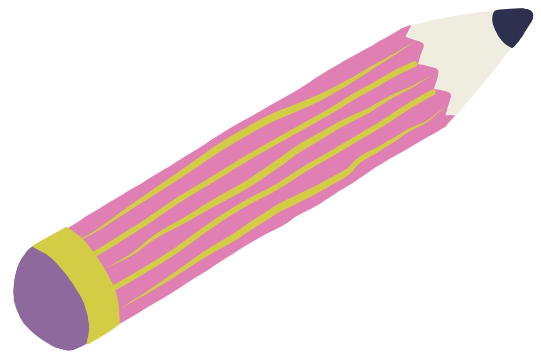

4. SINIFLAR DERGİSİ

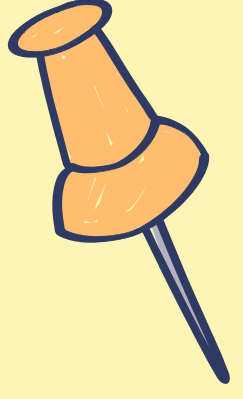
IŞIKLI KALEMLER-4

HAZIRLAYANLAR
4. SINIF ÖĞRENCİLERİ

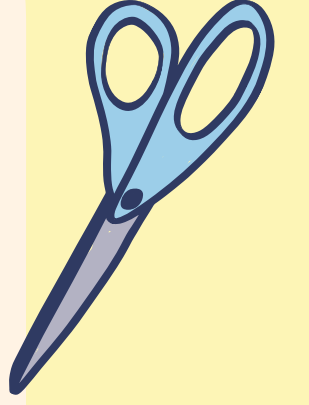

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137. YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI • 1885 •

ÖN SÖZ

Değerli Okurlarımız,

Bizler dördüncü sınıf olarak 2022 - 2023 eğitim öğretim yılı boyunca farklı türde birçok yazı çalışması yaptık. Bazen şair olup şiirler yazdık, bazen hayal gücümüzün derinlerinden çıkardık hikayelerimizi. Bazen unutamadığımız anıları paylaşırken, bazen de mektuplarımızla anlattık duygularımızı.

"Işıklı Kalemler 4" dergisinde kaleme aldığımız özgün eserlerimizden örnekler göreceksiniz. Yazılarımızı keyifle okuyacağınıza inanıyoruz. Ayrıca sanal gezi önerileri ve etkinlikleri de merakla inceleyeceğinize eminiz. İyi okumalar dileriz.

2022 - 2023 Eğitim Öğretim Yılı 4. Sınıf Öğrencileri

İÇİNDEKİLER

Hikâye

Şiir

Mektup

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR

137
YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI • 1885 •

ŞİİR

ARKADAŞ

Bir gün uyandım
Karşılaştım biriyle
O kişi arkadaştı, arkadaş
Sevdim onu, dostumdu o

Geldim oynamaya
Sevindi oynadığım için
Bayram gibiydi yüzü
Sevindi güzel çocuk

CEM T.

ŞİİR

HIÇ Mİ?

İki kuş gördüm çatıların arasında,

Bakıyorlardı bana.

Bizi kurtar diyorlardı sanki,

Bakıyorlardı bana.

Sanki bunca şeyin suçlusu benmişim gibi.

Haklılar mıydı acaba?

Yuvalarını yıkan insanlar değil miydi?

Ağaçlarını kesen insanlar değil miydi?

Siz de düşünün.

Hiç mi yere çöp atmadık, koca binalar dikmedik?

Kuş yuvası olacak onca ağacı hiç mi kesmedik?

Hiç mi?

MERVA OYA Ş.

ŞİİR

PEMBE RÜYA

Masmavi gökyüzünde bembeyazdı bulutlar,
Rengarenk kanatlarıyla uçuyordu kuşlar.
Keşke ben de katılsam gökyüzünde onlara,
Uçsam onlarla doyasıya sırtımdaki kanatlarla.
Bir gün bu hayalim gerçek oldu.
Uçtum gökyüzünde doyasıya.
Ne özgür ne mutluydum orda.
Açınca gözlerimi, sona erdi bu pembe rüya.

MİRA Ö.

ŞİİR

ATATÜRK

Korudu ülkeyi,
Savundu vatanı.
Sevdirdi herkese,
Bu özgür vatanı.

Saygımız ve sevgimiz.
Daima ve sonsuzdur.
Atatürk sevgisi,
Tartışılmaz bir tutkudur.

ASİL A.

İŞİK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137. YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
MAYIS 1985

ŞİİR

KAHRAMANIM ATATÜRK

Atatürk ülkeyi kurtardı,
Türkiye için savaştı,
Herkes için uğraştı,
Kahramanım Atatürk!

Türkiye ona borçlu,
Sayesinde herkes çok mutlu,
Türkler hala huzurlu,
Kahramanım Atatürk!

Benim kahramanım,
Her zaman ve her yerde,
Olacak o ilk başta,
Benim kahramanım Atatürk!

MELİSA G.

ŞİİR

GÖKKUŞAĞI

Günlerden yağmurlu bir gündü,
Öyle güzel bir gök günüydü,
Kat kat rengarenk,
Kuşlar dolu renk renk,
Uzun uzun uçtular,
Şaşırttılar bizi, hep uzaklara uçtular,
Akşam yok olup sabaha çıktılar,
Isınınca hava göklere uçtular.

DAMLA Y.

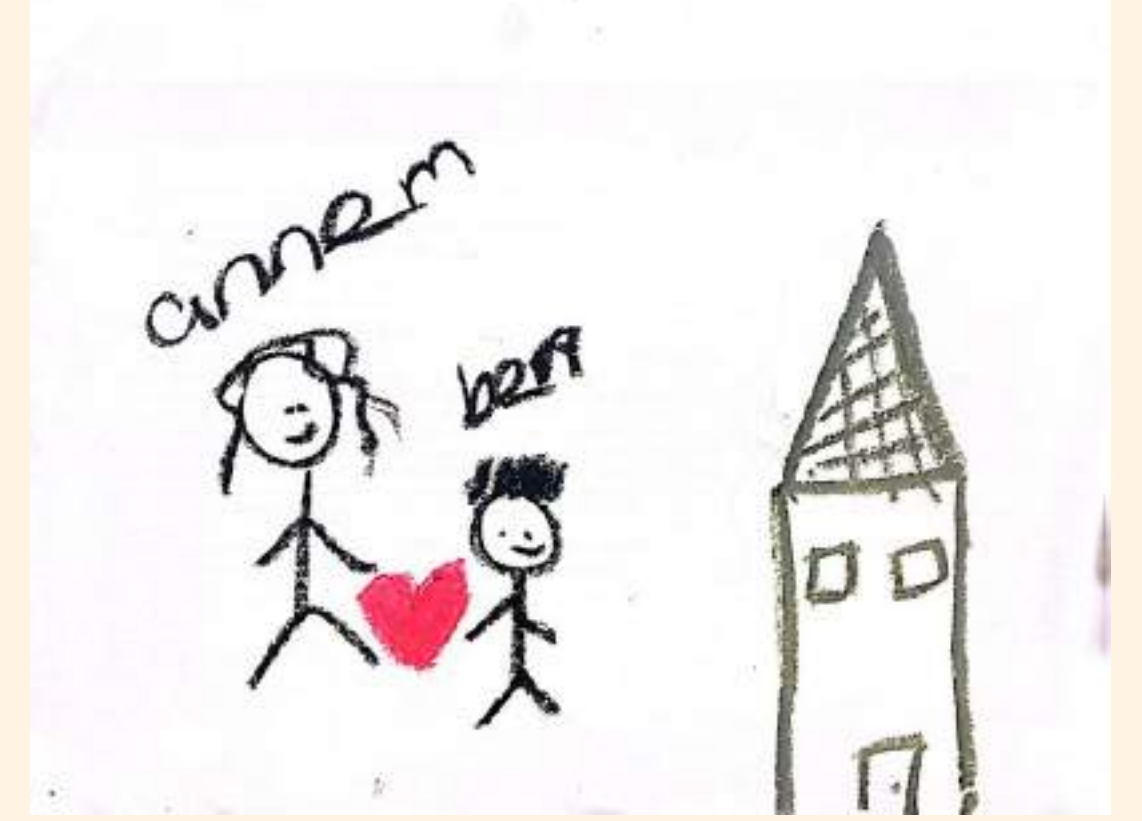

ŞİİR

ANNEM

Anneciğim,
Benim kıymetli anneciğim.
Seni çok seviyorum,
Seni görmediğim her an çok özlüyorum.

Anneciğim iyi ki varsın,
Sen her zaman gücüme güç katansın.
Seni gördüğümde neşeleniyorum,
Seni gördüğümde hayata gülümsüyorum.
Benim canım anneciğim.

CAN G.

ŞİİR

FUTBOL

Futbol dikkat gerektiren,
Sevenini eğlendiren,
Hep gelişmeyi hedefleyen,
En sevdiğim spordur.

Eskiden futbolda çok kötüydüm,
Hep üzülür dövünürdüm,
Çabaladım başardım,
Sonunda ben de lisanslandım.

RÜZGAR A.

ŞİİR

OKUL ÇANTAM

Bir kalem buldum çantamda
Devam ettim aramaya
Geldi iki silgi daha
Çok merak ettim, neler var daha?

Aradım, taradım biraz daha
Neler vardı acaba?
Aradım, aradım, bulamadım.
Başka bir şey yokmuş çantamda.

DEFNE A.

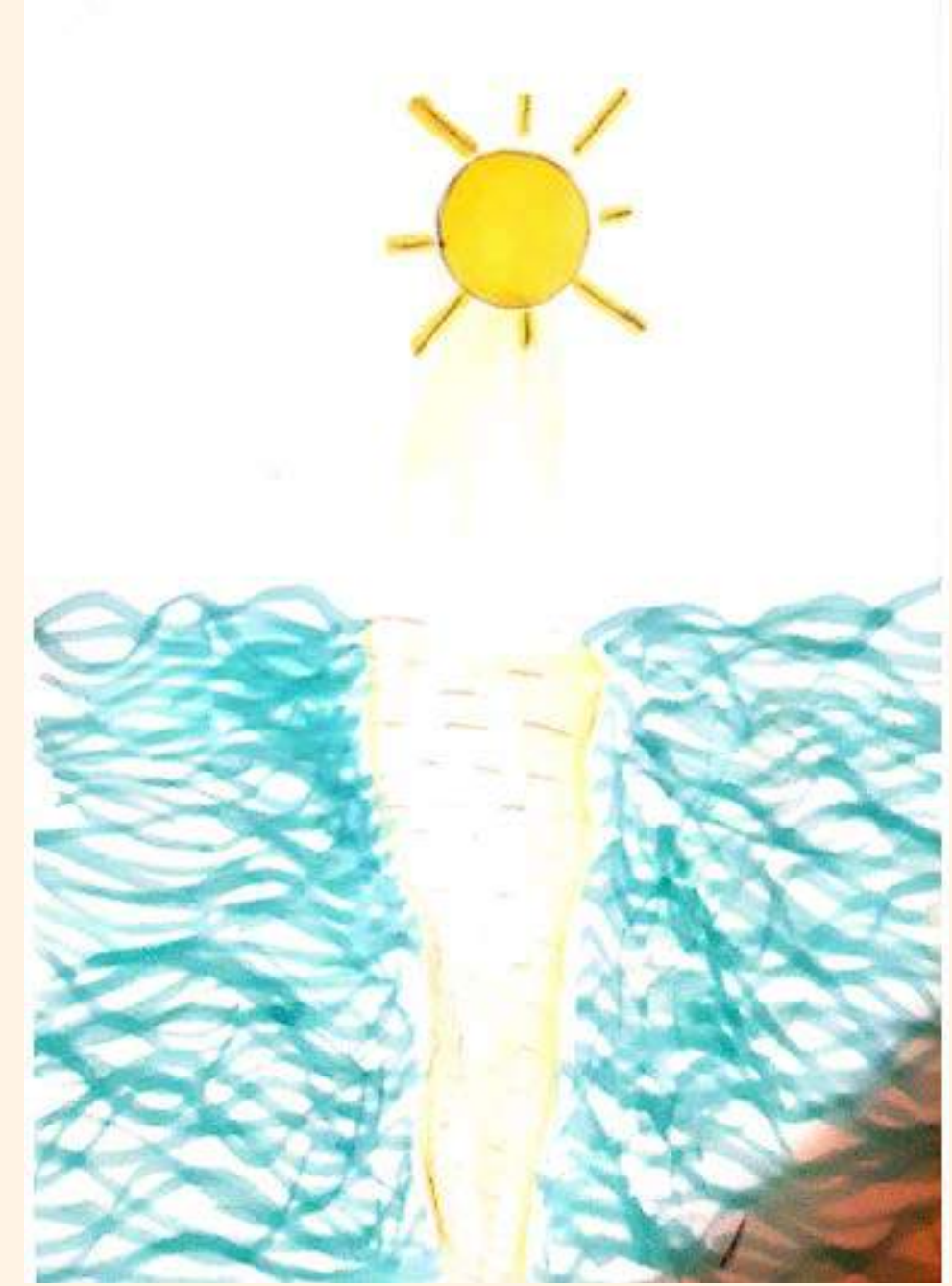
ŞİİR

DENİZ

Güzelim deniz,
Seni her gün görmek isterim.
Canım deniz,
"Hadi, ışıl ışıl parla!" derim.

Hayvanlara ev olursun.
İnsanları mutlu edersin.
Yaşın sonsuzdur senin, sonsuz.
Güzelim deniz.

ADA Ç.

ŞİİR

MAVİ DENİZİM

Güzel denizim,
Mavi denizim,
Göklerde dalgalanan,
Parlatan denizim.

Sevilen denizim,
Kimi yazın, kimi kışın...
Dans eder tüm genlerin,
Güzel denizim.

Maviliğin parlatır beni,
Güzel denizim.
Göklerde umutsun,
İnan bana, mavi denizim.

ELA A.

ŞİİR

OYUNLAR

Oynarım istediğim gibi
Oyuncak bebeğimle.
Oynarım, sek sek, körebe
Arkadaşlarım ile.

İstediyimi yaparım,
Mutlu ve özgürce.
Her zaman en sevdiğim
Oyunlar ile...

NİLAY T.

ŞİİR

YÜZEN OKUL

Gittim yüzen okula.
Balık tuttum aralarda.
Öğrenmek çok güzel orada.
Gel hadi, sen de buraya.

Yüzen bir harika!
İnanmadım yüzen okula.
Diyorum, "Hadi, gel buraya!"
Gör sen de neler var daha.

OGAN EFE S.

ŞİİR

CİMCİME

Yeni kedi sahiplendik.
Durmuyor yerinde bir seveyim
Belli ki niyeti oynamak
İstiyor saatlerce koşturayım.

Yorulunca koltuklara yumak oldu.
Ne kadar tatlıydı oysa.
Yanlış bir şey yapsan da
Başlar hemen oynamaya.

ZEYNEP G.

ŞİİR

NEREDE BU TOKA?

Sabah kalktım
Tokamı bulamadım
Her yeri aradım
Ama yine de bulamadım.

Neredeydi bu toka?
Balkonda mıydı yoksa?
Hemen koştum balkona
Buldum tokamı orada.

YAĞMUR D.

ŞİİR

ARKADAŞ

Onun kıymetini bilmelisin,
O, olmazsa sen bir hiçsin.
İyi günde, kötü günde hep birliktesin,
Onun kıymetini bileceksin.

O, dibe batarsa sen de batacaksın,
Değerini bilecek, daima yanında olacaksın
O neredeyse sen de orada olacaksın,
Arkadaşlık kıymetlidir.

Onun hep arkasında duracaksın,
Biri ona bir şey derse onu savunacaksın.
Onun hep arkasını kollayacaksın,
Bunların hepsinin karşılıklı olduğunu anlayacaksın.
ZEYNEP DURU Y.

ŞİİR

RENKLER

Kırmızı, turuncu, sarı,
Yeşil, mavi, mor,
Kırmızı hayatımızı taşır,
Önemi hayatı anlamlandırır.

Turuncu hayata renk verir,
Sarı ışıklandırır,
Bizi ve hayatı neşelendirir.

Yeşil çimleri renklendirir,
Mavi gökyüzüne hayat verir.
Mor renklerin en eğlencelisidir,
Hepsinin yeri benim sevdiğim paletimdedir.

CEMRE I.

ŞİİR

DOĞA

Ormanlar ve nehirler,
Daha bir sürü şeyler.
Şelaleden akan sular,
İnsanı rahatlatır.

Böcekler, çiçekler, canlılar,
Ah! Ne güzeldir onlar.
Rüzgâr esince yapraklardan gelen sesler,
İnsana hep çok güzel gelir.

Doğanın enerjisi,
İnsanın enerjisidir.
Doğayı sevmeyen,
Hayatı sevemeyendir.

İNÇİ Y.

ŞİİR

KEDİLERİM

Gri beyaz kedim Duman,
Miskinlik peşinde her an.
Işık gördüğü zaman,
Fırlar yerinden hemen.

Karışık renkli kedim Leo,
Yerinde duramaz o.
Yaprak yer, dolap karıştırır,
Ah! Yaramaz kedim Leo.

TOPRAK A.

ŞİİR

AİLE

Çok severim ağabeyimi
Ziyaret eder arada bizi.
Yataklara bırakır kendini,
Yıllarca uyumamış gibi.

Annem eğlenir benimle,
Sever beni güzel elleriyle,
Korur beni her yerde,
Uğraşır garip işleriyle.

Futbol oynar babam benimle,
Uçarız birlikte paraşütle,
Gideriz her yere,
Eğlenirim ben ailemle.

RÜZGAR E.

ŞİİR

İKİNCİ EVİM

Geldi yine eylül ayı,
Bekliyor beni okul ayları.
Merakla bekliyorum yeni arkadaşlarımı,
Okulum benim ikinci evim.

Su gibi geçti ilkokul yılları,
Öğrendim hızla okumayı yazmayı.
Özleyeceğim ilkokul arkadaşlarımı,
Okulum benim ikinci evim.

Heyecanla bekliyorum orta okulu,
Değişiyor hayat planım.
Korkuyorum belki biraz da,
Okulum benim ikinci evim.

ALİ KEMAL Ç.

ŞİİR

TATİL

Çıkarız her haziran ayında yollara,
Heyecanla bekleriz gitmeyi plajlara.
Bütün yıl çalıştık, tatili hak ettik,
Başladık eğlencelere koşmalara.

Yaz demek eğlence demek,
Spor, yüzmek, yemek yemek.
Keşke hep yaz olsa,
Eğlensek arkadaşlarımızla.

MERT MARTİN S.

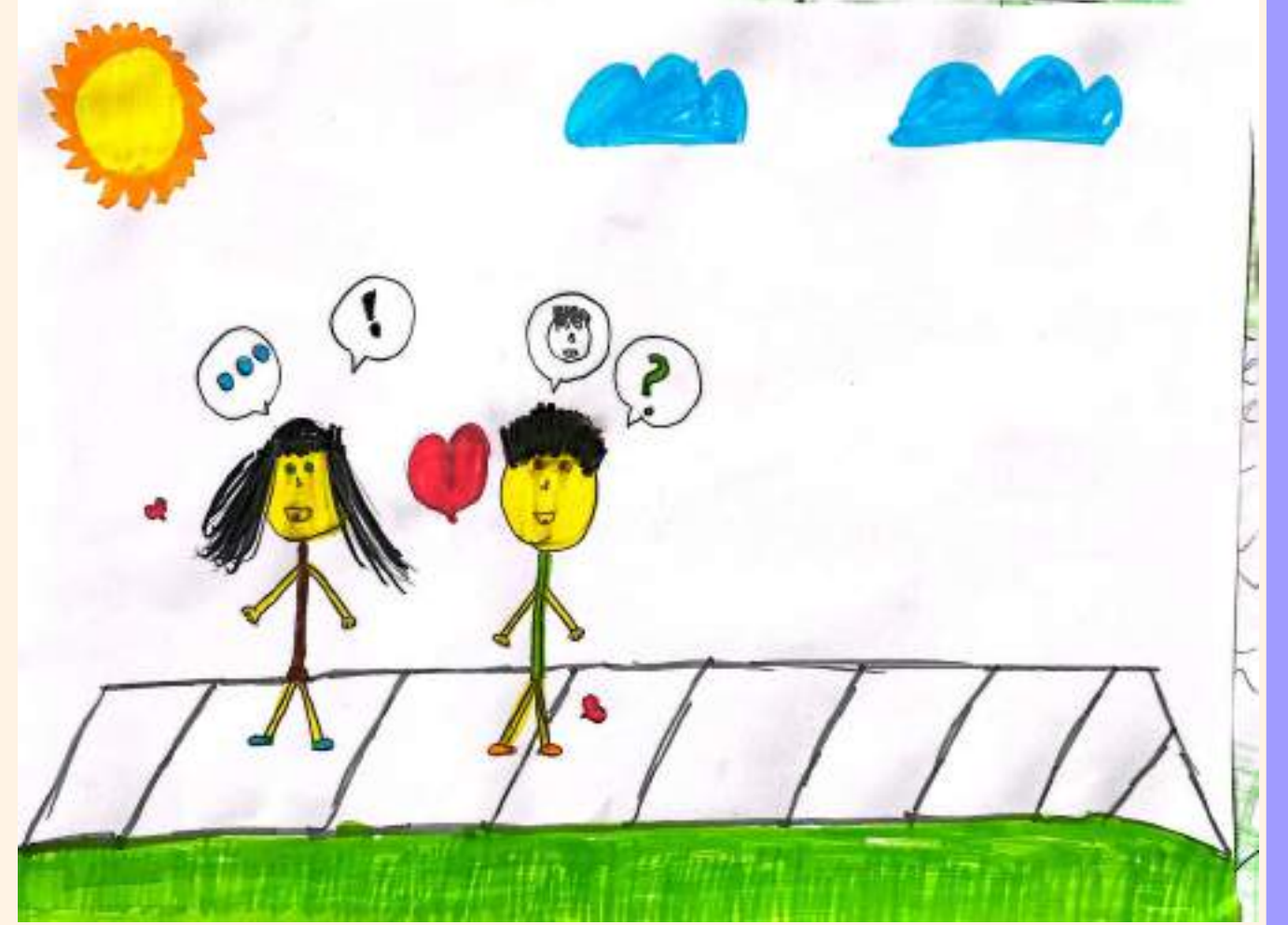
ŞİİR

ARKADAŞLIK

Arkadaşlar değerlidir,
Seni sevenlerdir.
Sana hep yardım edenlerdir,
Yaşasın, arkadaşlık!

Arkadaşlar eğlencelidir,
Komik olup güldürenlerdir.
Sana hep değer verenlerdir,
Yaşasın, arkadaşlık!

Arkadaşlar saygılıdır,
Kibar olup anlayanlardır.
Nazik davrananlardır,
Yaşasın, arkadaşlık!

DENİZ G.

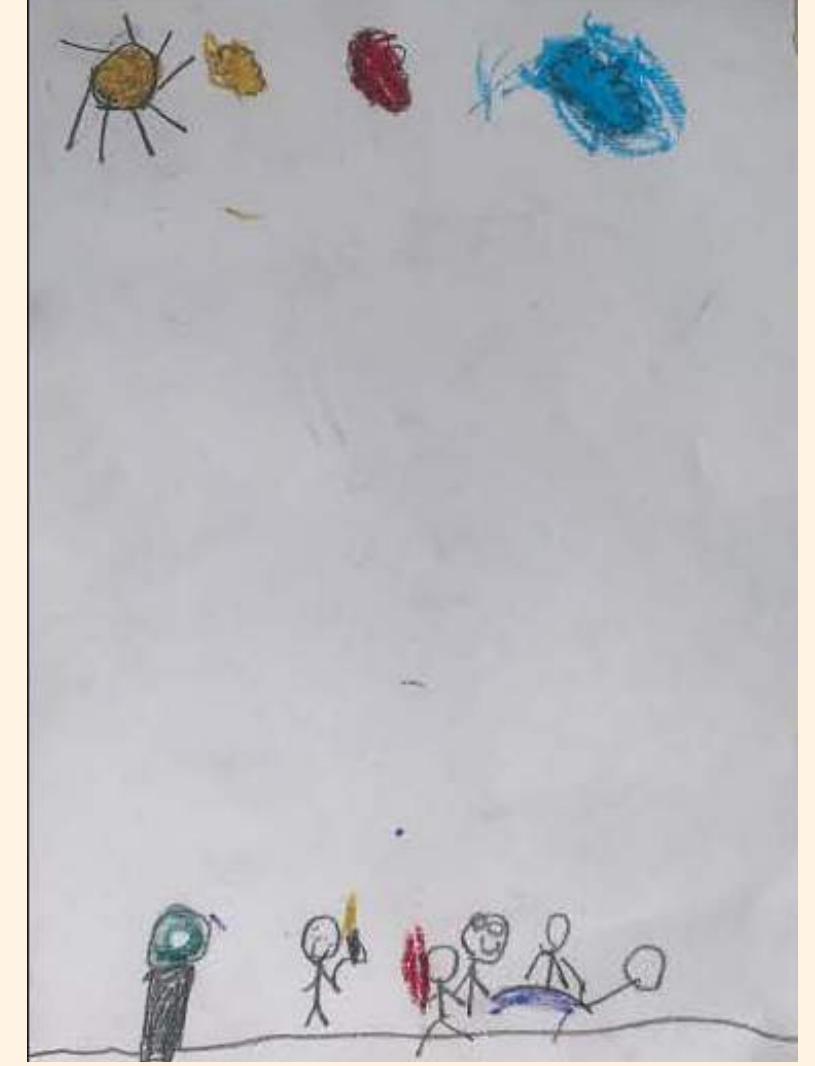
ŞİİR

İYİLİK

Güzel davran, yardım et,
İyilik yap, herkesle arkadaş ol,
Eğer biri ağlıyorsa onu sakinleştir.
Arkadaşını koru, yardımlaşmayı sev.

Eğer bunları yaparsan,
Çok iyi tanınır, çok da sevilirsin.
Hiç sorun yaşamaz,
Daima iyi bir insan olursun.

Hayvanları sev, yaşlıları koru,
İyi insanlarla birlikte ol.
Yardımlaşmayı hep önemse,
Tüm insanlarla kardeş ol.

CUDİ YİĞİT G.

ŞİİR

ARKADAŞLIK

Arkadaşım,
Zor günlerde yanımda olur.
Arkadaşım,
Canım acırken yardımcı olur.
Arkadaşım,
Sıkılınca dert ortağım olur.
Pek çok şeyi birlikte yaparız,
Keyifle güler oynarız.
Arkadaşlık gücü büyüktür,
Onunla her şey mümkündür.

ALYA B.

ŞİİR

BASKETBOL HAYATIM

Küçükken başladım basketeye,
Büyüdükçe geliştirdim bu işte.
Turnuvalar geldi birkaç yıl içinde,
Takımımınla koştum zaferlere.

Artık takım değiştirdim,
Yeni arkadaşlar edindim.
Sıkı antrenman yapıp
Euro lige yükseldim.

RASİM MERT S.

ŞİİR

ARKADAŞIM MERT

Arkadaşım Mert'i çok severim.
Gülüşünü hep görmek isterim.
Birlikteyken çok eğlenirim.
En yakın arkadaşımdır o benim.
O da beni çok sever,
Benimle hep oynamak ister.
Topu alınca ikimiz,
Sektirir eğleniriz.
Konu futbol olunca
İyi oynarız ikimiz.

EMİR EFE A.

ŞİİR

SPOR

Jimnastik, tenis, voleybol,
Spor yaparak sağlıklı ol.
Güldürür eğlendirir,
Vücudu çok geliştirir.

Yüzme, basketbol, futbol,
Her zaman formda ol.
Gelişsin bacak ve kol,
Sporla hep zinde ol.

Pes etme spor yaparken,
Dikkatini dağıtma çalışırken,
Spor daima önemlidir,
Her zaman vücuda gereklidir.

MİRA Ç.

ŞİİR

GİTARIM

Geçen yıl başladım gitar öğrenmeye,
Önce çok zor göründü gözüme,
Bol bol egzersiz yaparak,
Gelişip geldim bugüne.

Öğretmenim "Artık hazırsın!" dedi.
Gösteriye çıkma zamanım geldi.
Çok heyecanlandım sahnede.
Bol alkış aldım gösteri bitince.

KEVIN P.

ŞİİR

YAĞMUR

Bulutlar toplanır,
Yağar yağmur üzerimize.
Islanır tüm dünya,
Severiz yağmurları.

Yağmur varsa,
Yaşam vardır, umut vardır.
Yağmurda oyunlar oynarız.
Severiz yağmurları.

Yeşerir dünya,
Güzelleşir tüm doğa.
Büyütür yağmur sevgiyle.
Bir çocuğun büyümesi gibi,
Büyütür tüm canlıları sevgiyle.

HANZADE K.

ÖĞRETMEN

ŞİİR

Bilgi verir herkese,
Uğraşır konu matematikse.
Yorulmadan yardım eder,
Anlamadım denirse.

Öğrencileriyle eğlenir,
Sorunlarla ilgilenir,
Çatışma yaşayan olursa,
Çözümü yönlendirir.

Sorularıyla düşündürür,
Sınıfı hep güldürür,
Öğrencilerle bir bütündür.
Her zaman onları düşünür.

SELİN T.

ŞİİR

İLKBAHAR

Sıcak hava yüzüme çarptı.
Kuşlar dolaşıp ötüşüyor.
Çiçekler rengarenk açıyor.
Arılar tüm çiçeklerden bal topluyor.

Böcekler, çiçeklere konup dolaşıyor.
Çocuklar gülüşüp, eğleniyor.
Havalar herkesi sevindiriyor.
İlkbahar enerjisi herkesi sarıyor.

Yeni mevsimin gelişi,
Huzur ve neşe veriyor.
Herkes mutlu gözüküyor.
En sevdiğim mevsim ilkbahar.

KAYA K.

ŞİİR

DERSLER
Ders önemli,
Sev dersleri,
En mutlu sen ol.

Çalış dersleri,
En iyi derslere çalışan sen ol.
Derslere iyi çalış,
En mutlu sen ol.

Derslerini aksatmadan,
Eğlen çalışırken
En mutlu sen ol.

Kendine sakın kötüyüm deme,
Düşen sen olursun.
Hep yükselt kendini,
En mutlu sen ol.

MERT B.

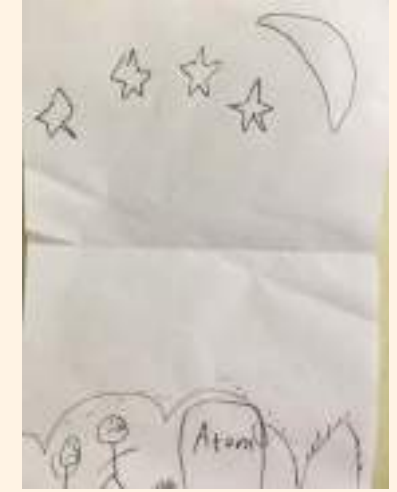

ATA'M

ŞİİR

Kurdun cumhuriyetimizi Ata'm,
Yılmadan can vererek savaştın Ata'm!
Yurdumuzu işgallerden kurtardın Ata'm!
Kurduğun vatan cumhuriyeti koruyacak, söz Ata'm.

Merak etme bekçisiyiz cumhuriyetin,
Her zaman böyle kalacak.
Kalbimizdesin her zaman,
Unutmayacağız seni Ata'm.

SARP B.

ŞİİR

DOĞA

Doğa ne kadar güzel,
Herkes biliyor güzelliğini.
Ama neden korumuyor?
Bilmiyorum nedenini.

Korumamız gerek doğayı.
Yaşamamız gerek bu hayatı.
Yeşili sev,
Doğayı hep koru.

Sev bu doğayı.
Yaşa bu zamanı.
Çocuklara bırakın.
Bu yeşil dünyayı!

KAAN U.

ATA'M

ŞİİR

10 Kasım dokuzu beş geçe yumdu gözlerini güneşe,
Millete hürriyeti kazandırdı.
Ata'm sen rahat uyu, torağına bir taş bile değmesin,
Eserin bize kudret kaynağı.

Sen içimizdeki ilk aşk,
Bu vatan bu topraklar cömert,
Hep kardeşliğe giden bir yoldu, bereketli yoldu.
İnanmıştı barışa Atatürk.

ERGİN Ş.

ŞİİR

HERKESİN KORKTUĞU AN

O bir kahraman,
O bizi kurtardı ama biz onu,
Maalesef kurtaramadık.
Hepimizin korkulu rüyası.

10 Kasım dokuzu beş geçe,
Yumdu gözlerini,
Herkes çok üzüldü.
Keşke gitmeseydin “Ata'm”.

KEMAL POYRAZ S.

İŞİK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137.
YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
MAYIS 1985

ŞİİR

ARKADAŞLIK GÜNLERİMİZ

Hey güzel arkadaşlarım,
Ne güzel oynardık sizinle.
Sanki güzel bir ormanın içinde
Ne mutlu yaşadık birlikte.

Yıllar geçip gidiyordu,
Kırlarda top oynuyorduk birlikte.
Nasıl geçiyor zaman,
Mutlu mutlu yaşadık senelerce.

Şimdi geldik 2023'e,
Daha da büyüdük seneler geçince.
Artık yurt dışına bile çıkıyoruz,
Gezi yaparken bile.

KIVANÇ A.

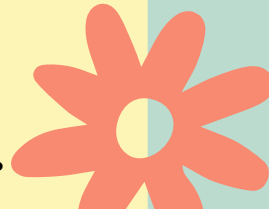
FABRİKADAKİ ÇOCUKLAR

O gün telefonum çalmıştı. Çok şaşırılmışım çünkü bir İstanbul fotoğrafçısı olmama rağmen ilk defa böyle bir teklif almıştım. Bir fabrika müdürü bana fabrika alanlarını çekmem için çok büyük bir teklif sunmuştu. Bu teklif hayatımı değiştirebilirdi. Hemen eşyalarımı toplamaya başlamıştım.

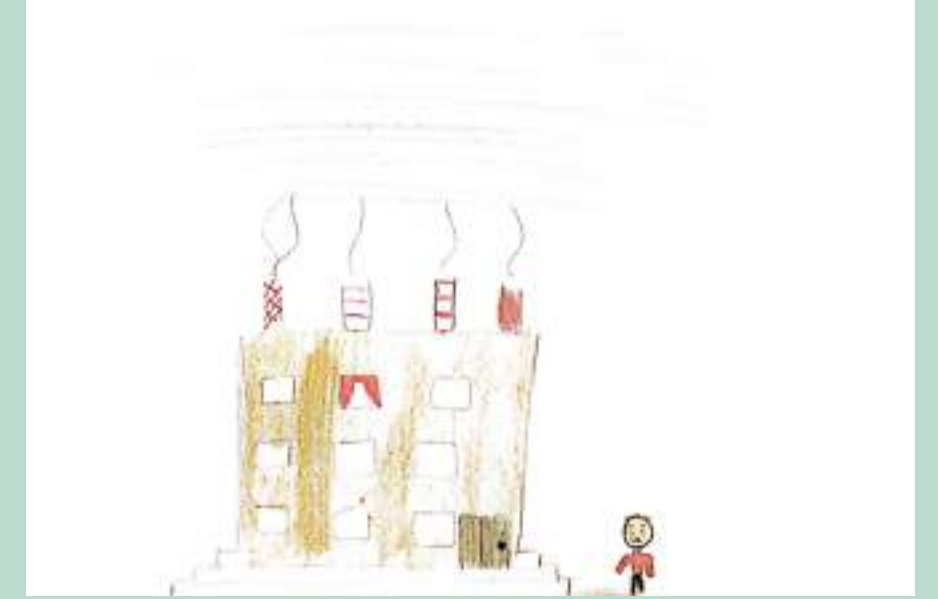
Fabrika İzmir'deydi ve beş gün orada kalacaktım. Tam kapıdan çıkacaktım ki kapı çaldı. Fabrika müdürü beni götürmesi için bir şoför göndermişti. Arabaya binip yola çıktık. Beş saatlik sakin bir yolculuğun ardından sonunda varmıştık. Makinemle etrafın güzelliklerini çekerken siyah, kirli ve korkunç bir yere geldiğimizi fark ettim. Burası tahmin edilebileceği gibi fabrikaydı. İçeri girince işçiden çok çocuk görmüştüm. İçlerinden en küçük olanına " Pişt, Bıcırık! Adın ne senin bakalım?" diye sordum. Hızlıca asker selamı verip "Leon'dur efendim!" diye haykırdı. " Aa! Neden öyle yaptın ki? Korkuyor musun?" diye sorunca " Affedersiniz, sizi patron sandım." diye yanıt vermişti. Bir şey demeden gidince üzülüğünü düşünüp " Ha, bu arada lütfen bana Ara abi de." demiştim. Başını evet dercesine sallamıştı. Ardından müdürün yanına gittim. Leon'un neden böyle yaptığını sorunca " Ne! Ben şimdi gösteririm o eşek sıpasına." demişti ve Leon'un yanına gitmişti. "Ablaların nerede?" diye bağırdı. Sesi duyan ablalar geldi. Birisi masmavi gözleriyle ve korkulu bir yüzle bakıyordu. Diğer en büyük olanları ise önlerine geçmişti. Tam fabrika müdürü onlara vuracaktı ki araya girdim. Beni görünce vazgeçmiş, odasına dönmüştü ama hâlâ bir gözü çocuklardaydı. Patronun odasından çocukların yanına gittim ve onları fabrikadan gizlice kaçırdım. Uzaklaşırken müdür bizi gördü. Tam bize vuracakken yüzüne bir domates geldi. İşler gittikçe değişiyordu. Müdürün suratı adeta meyve, sebze tabağı gibiydi. Arkamı döndüğümde çocukları görmüştüm. Oradan kaçmıştık.

Fabrikadan uzaklaştıktan sonra, Leon otururken onun fotoğrafını çekmişim. Bana söz vermişti. Bir daha çalışmayacaktı.

ALİN P.

HİKÂYE

UTKU AMCAYA YARDIM

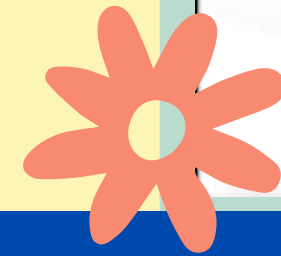
Utku amca, çok tatlı, tontiş yanaklı, kabarık saçlı, hep güler yüzlü, çocukları çok seven, bahçevanlık yapan ve günebakan çiçeklerini seven bir amca idi. Günebakan çiçekleri onun yalnızlığını gideriyordu.

Bir gün Hakan adında bir çocuk onu ziyarete geldi. Eve bakınca kimseyi bulamadı ama birden güçlü bir öksürük sesi duydu. Üst kata çıktığında, Utku amcayı hasta ve hâlsiz buldu. Sonra Utku amca ona bir tohum verdi. Hakan bunu ekti. Bu çok nadir bulunan nilüfer tohumuydu. Hakan bu tohumu her gün suladı ve bakımını yaptı. İki ay sonra nilüfer çiçeğinin tamamen büyüdüğünü gördü.

O an neden Utku amcanın ona bir nilüfer tohumu verdiğini anladı. Çiçekten güzel bir bitki çayı yaptı. Utku amcaya çayı içirdi ve iki gün sonra iyileştiğini görünce ona kocaman sarıldı.

EYLEM Y.

HIKÂYE

DOĞUM GÜNÜ

Bugün Ali'nin doğum günüydü. Ali eğlenceli, spor yapmayı seven bir çocuktur. Hatta Ali okulunun basketbol takımında oynuyordu. Ali doğum gününü oyun alanında yapmayı planlıyordu.

Ali 5'te kalktı, çok heyecanlıydı. Arkadaşı Emir de onların evinde kalmıştı. Saat 10'a kadar beraber oyun oynadılar. Doğum gününe erkenden gidecekleri için giyindiler ve yola çıktılar. Kahvecide herkesi beklediler. Herkes gelince oyun alanına doğru gittiler. Hep beraber oraya vardıklarında oyun alanının kapalı olduğunu gördüler. Çalışanlara sordular niye burası kapalı diye. Çalışanlar bir ruhsat problemi olduğunu ve bu sabah erken saatlerde ani bir kararla kapatıldığını söylediler. Ali ve arkadaşları çok üzüldü. Bunu telafi etmek için annesi doğum gününü kendi evlerinde yapmayı önerdi. Ali ve arkadaşları ilk önce hayır dedi, sonra ikna oldu. Ali'nin annesi Ali'nin babasını aradı ve evi süslemesini söyledi. Beraber evlerine doğru gittiler. Alilerin evi çok büyüktü. Herkes saklambaç oynamak istedi. Biri saydı ve herkes koşa koşa saklandı. Saklambaç bir saat sürdü ve herkes çok yorulmuş ve acıkmıştı. Eve döner ve dondurma siparişi verdiler. Herkes yemeğini ve tatlısını yiyip playstation oynamaya çıktılar. Bir iki maç yaptıktan sonra güzel havanın tadını çıkarmak için bahçeye çıktıklarında bir anda başlayan su savaşı ile sıırıslam olana kadar oynadılar. Oyunun sonunda Ali'nin annesinin herkese hediye olarak dağıttığı havlularla kurularak güneşin tadını biraz daha çıkardılar.

Artık akşam oluyordu arkadaşlarının gitme saati geldi. Herkes çok güzel bir doğum günü olduğunu söyledi ve yavaş yavaş ayrıldılar. Ali de yatağına yattı ve uyudu. Aksilikle başlayan bugünün sonunda ne kadar güzel bir güne dönüştüğüne hayret ederek rüyalara daldı.

MEHMET K.

HİKÂYE

ZAMANDA YOLCUUK

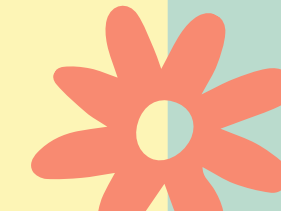
Ali Mustafa ve Ela adında üç Arkadaş İstanbul'da yaşarmış. Üçü de cesur ve eğlenceli çocuklarmış.

Bir gün üç arkadaş parkta oynarken bir bisiklet bulmuşlar. Bu bisikletin üzerinde zaman programı varmış. Seçtiğin programda seni istediğin zamana götürebiliyormuş. Üç arkadaş Taş Devri'ne gitmek istemişler ve makineye girip programı çalıştırmışlar. Makineden dumanlar çıkmaya başlamış ve hızlıca gözden kaybolmuşlar. Sonra makine durmuş, içinden çıkmışlar. Bir de ne görsünler! Gerçekten Taş Taş Devri'ne gelmişler. Her yer taş, ağaçlık ve çok sessizmiş. Arada bir duydukları kuş ve yırtıcı hayvan sesleri ile irkilmişler. Şaşkınlığı üzerlerinden attıktan sonra ortamı tanımak için yürümeye başlamışlar. Her şey o kadar eskiymiş ki bir anlam verememişler. Akşamı geçirmek için taşlardan ev yapmaya karar vermişler. Malzemeleri bulmak için ormanda arayışa başlamışlar. Bir tane yumurta çıkmış önlerine. Ali bunun dinozor yumurtası olduğunu düşünmüş. çocuklar yumurtayla ilgilenirken sesler gelmeye başlamış. "Bu bir dinozor, hem de o yumurtanın annesi!" demiş Ela. Üç arkadaş korkup kaçmaya başlamış. Dinozor bir türlü peşlerini bırakmıyormuş. Üç arkadaş sonunda gizlenecek iyi bir yer bulmuşlar. Dinozor onların izini kaybetmiş.

Yaşanan olaydan sonra üç arkadaş korkuyla zaman bisikletini atlayıp evlerine geri dönmüşler ve bir daha yolda buldukları hiç bir şeye dokunmamışlar.

AYLİN B.

HİKÂYE

BİR CAN İÇİN

Of, yine mi okul! Biliyorum suyun üstünde yüzen bir okul çok havalı görünüyor ama ben sabahın beşinde uyanmayı sevmiyorum. Bu arada benim adım Neo. Nijerya dilinde aylardan nisan demek ve evet Nijerya'da yaşıyorum. Uyandığımda her zamanki gibi baba yumurtasının kokusu üst kata geliyordu. Tam merdivenlerden inerken "Neo! Yemek hazır." diye bağırdı babam. Güzelce yumurtamı yedikten sonra formamı giydim. Ve tabii ki yine eteğimi bulamadım. Anne diye bağırdım. Beni o kadar iyi tanıyor ki yine mi eteğini kaybettin diye odama girdi. Ben de sırtarak belki, dedim. Eteğimi bulduktan sonra kapıyı açtım ve dün akşam yağmur yağdığını anladım. Hani yağmur kokar ya, nem kokusu gibi ama daha iç açıcı...

Annemi öptükten sonra babamın kucağına atladım ve okula gitmeye hazırdım. Kapıyı kapattım ve yola çıktım. İlk önce karıncalara basmadan kayaları geçtim. Sonra mis gibi kokan çiçekleri koklarken yaralanmış bir kelebek buldum. Hemen onu elime aldım ve okula koştum. Okula geldiğimde elimdeki kelebeği düşürmeden iskeleyi geçtim. Aslında okula hayvan getirmek yasak ama okula girdim. Kelebeği kolumla sakladım ve sınıfa koştum. Arkadaşlarıma durumu anlattım. Ben durumu anlatırken sınıfa öğretmen girdi. Öğretmenin kızacağını düşündüğümünden o lafa başlamadan "Bir can için!" dedim. Öğretmen kelebeğe baktı, bana onu okulun en altındaki şeffaf revire götürebileceğimi söyledi. Bütün sınıf tek sıra halinde gittik. Küçük kelebeği revir bir güzel iyileştirdi. Herkes sessizce sevindi. Aman müdür duymasın! Sınıfa çıktık ve kelebeğe oynadık. Sınıfım da ben de kelebeği çok sevmiştik. Kelebek de bizi... Bir de baktık ki yemek saati gelmiş. Artık kelebeği bırakma zamanıydı.

Çatı katına çıkıp kelebeği özgürlüğüne bıraktığımız için mutluydum. Arkadaşlarımla balık tuttuk. Masaya oturduğumuzda sularımızı havaya kaldırıp "Bir can için!" dedik O anda kelebek belirdi gökyüzünde. Biraz dolaşıp derslere girdikten sonra eve gittim. Olanları anne ve babama anlattım, çok güldüler. Ödevimi yaptıktan sonra rahat bir şekilde uykuya daldım.

NİSAN B.

HIKÂYE

ZAMAN BİSİKLETİ

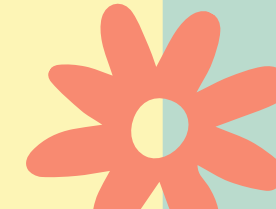
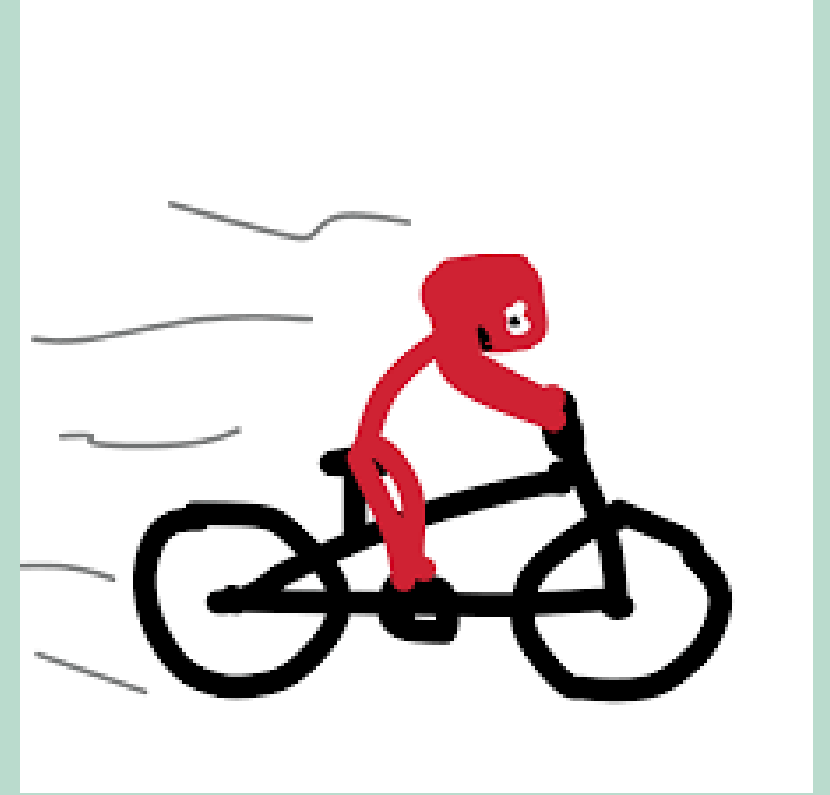
Mert, evde kitap okuyordu. Mert, sarı saçlı, mavi gözlü, açık tenli, kahverengi hırka giymiş biriydi. Babası, Mert'e Artvin'e okul gezisi olduğunu söyledi. Mert, bir apartmanda yaşıyordu. Okula gittiğinde arkadaşlarına geziden bahsetti. Geziye bir hafta kala odalarda kimlerin kalacağı açıklandı. Mert, Leyla ve Mecnun ile kalacaktı.

Gezi zamanı gelmişti. Otobüs yolculuğunda eve okumaya başladığı kitaba devam ediyordu. Artvin'e geldiklerinde otele yerleştiler ve gezi için hazırlandılar. Gezide Mecnun, Leyla ile yürürken çalılıkların arasında bir bisiklet gördü. Sırasıyla bisiklete bineceklerdi. Mert pedalı çevirdiği an yok oldu. Mert için endişelenmişlerdi. Mert birkaç yılmış gibi süren saniyeler sonra geri geldi. Geleceği gördüğünü söyledi. Bisikleti çıkardıkları çalılıklarda küçük bir sepet buldular. Sepeti bisiklete bağlayıp yola koyuldular ve 2222 yılına gitmeye karar verdiler. 2222 yılına gittiklerinde robotlar dünyayı istila ediyordu. Ve birden bir bina gördüler. Bisikleti yanlarında götürmeyi unutmadılar. Binaya geldiklerinde bazı insanlar olduğunu gördüler. Nereden geldiklerini, ne olduğunu anlattılar. Adamlardan biri bir bellek verdi. Eğer geçmişte şu an buldukları binayı bulup belleği oradaki sistemin ana bilgisayarına takarlarsa gelecekte robotlar dünyayı istila etmeyeceklerdi. Tam o sırada bir robot binanın duvarını kırıp içeri girdi. Oradaki adamlar robotları oyalayabileceklerini söylediler. Giderlerken bir robot onlara yaklaşmaya başladı. Mecnun, yerdeki taşı alıp robota fırlattı. Robotun kafasına gelen taş, robotu bozdu. Leyla giderken robotların onları takip ettiğini gördü. Bisiklete bindiler ancak bisiklet çalışmadı. Bisikletin daha önce hız göstergesi yoktu. Mert bunun manuel mod olduğunu düşündü. Tepeden aşağı bisikleti sürmeye başladı. Bisiklet 80 km\s hıza ulaşmadan eve dönemeyeceklerdi. Bisikletin ön tarafından bir robot bir de arkadan gelen robotlar vardı. Mert, göstergeye baktı, 40km\s, 62km\s, 78km\s derken tam robota çarpmak üzereydiler ki 80km\s hıza ulaştılar ve 2182 yılına geldiler. Bina yeni yapılmış gibiydi. Mert, içeri girdi. Ana bilgisayara belleği taktı.

Mert, geri geldikten sonra bisikleti sürmeye başladı. Bisikleti buldukları yere koydular ve gezinin tadını çıkardılar.

MAHİR B.

HIKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

HIKÂYE

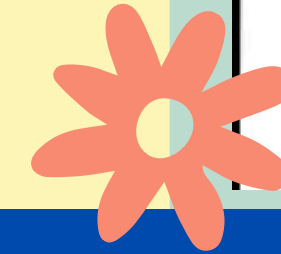
DAMLA'NIN DOĞUM GÜNÜ PARTİSİ

Bir yaz günü Damla hiç olmadığı kadar mutluydu. Bugün Damla'nın doğum günüydü. Damla çok hevesli ve heyecanlıydı. Sabah uyandığı o anda gökyüzünde güneş daha yeni doğuyordu ve rengi toz pembeydi. Tam Damla gökyüzüne bakarken aşağıdan annesi onu çağırırdı. Damla'nın en sevdiği renk lilaydı. Aşağı indiğinde ise anne ve babası ona harika lila bir elbise almıştı. Elbisenin üzerinde altın rengi harika bir kemer vardı. Damla, buna bayıldı. Daha sonra annesi ona bir parti hazırlamıştı. Parti başlamıştı ve bahçedeydi.

Herkes gelmeye başlamışken aynı zamanda yağmur da başlamıştı. Damla, ne yapacağını bilmiyordu. Her şey hazırdı. Fakat tek sorun hazırlanan şeyler dışarıdaydı. En önemlisi o güzelim nefis börekler ve kurabiyeler ıslanıyordu. Damla, daha sabah sımsıcak güneşi selamlıyorduk, ne ara yağmur başladı diye içinden geçirdi. Annesi gelen hediyeleri yukarıya çıkartırken Damla annesine yağmurun başladığını söyledi. Annesi her şeyi babası ise misafirleri içeri alıyordu. Damla'nın aklına bir fikir geldi. Damla'nın odasında 2 katlı bir yatak vardı. 2. katında yatağı 1. katında oyun alanı vardı ve odanın geri kalanı çok genişti. Her çocuğu ağırlayabilirdi. Aşağıdaki salon ise çok daha büyüktü ve harika manzaralara sahip bir balkonu vardı. Bütün aileleri evin içerisinde ağırlayabileceklerini düşündü. Bu fikri annesine söyledi. Annesi "Olur!" dedi. Her şey yolunda giderken yağmur çok şiddetlendi. Çocuklar Damla'nın odasında oyun oynarken birden korkarak aşağıya indiler. Damla'nın annesi "Ne oldu, neden geldiniz?" dediğinde Damla, "Elektrikler kesildi." dedi. Damla'nın babası bu durumu güzelleştirebilmek için "Pasta vakti!" dedi. Damla ve arkadaşları çok mutlu oldular. Damla'nın annesi babasına "Neden böyle bir şey dedin ki? Daha pasta zamanına var." deyince babası "Zaten pastaları üfleme için de ışıkları kapatacağız, yukarısı karanlık olduğu için çocuklar korkarlar ve şu anda yukarı çıkmazlar." dedi. Damla'nın annesi ve babası pastayı içeri getirdiler. Herkes video çekmeye başladı. Pasta lila, pembe, mavi ve beyaz renklerde, üzerinde küçük jelibon ve biraz şekerleme olan çilekli bir pastaydı. Pastayı yedikten sonra elektrikler geldi.

Damla ve arkadaşları dolu dolu bir gün geçirmişlerdi. Yağmur dinmişti. Misafirler evlerine gidiyorlardı. Damla'nın uykusu gelmişti. Yatağına uzandı ve uyuyakaldı.

MASAL A.

DÖNME DOLAP

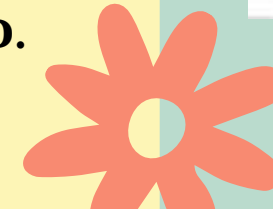
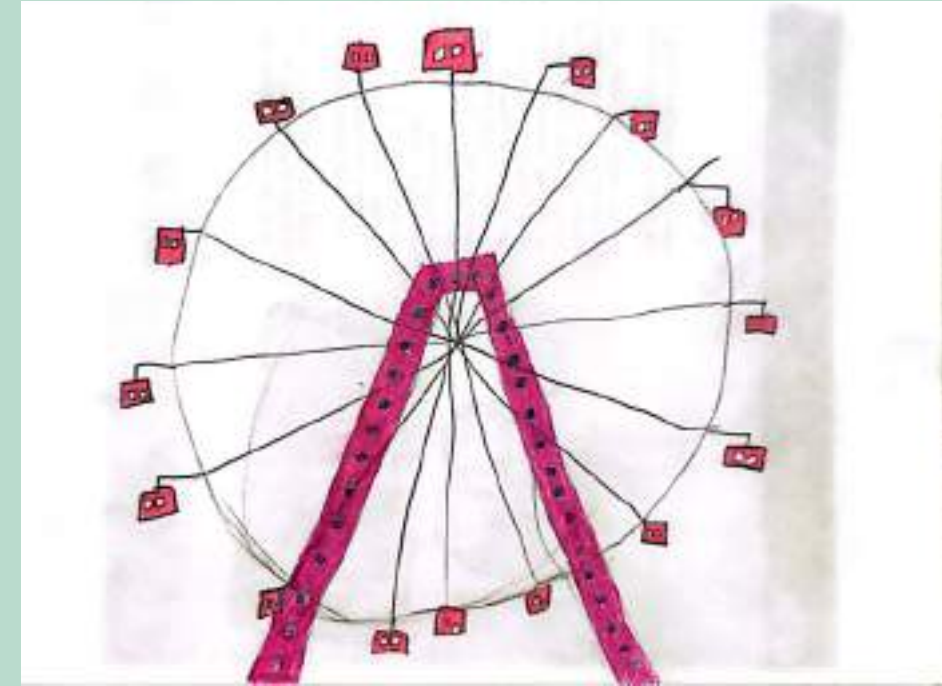
Derya, bugün geç uyanmıştı. Derya kumral saçlı, yeşil gözlü, akıllı, spor yapmayı ve matematiği çok seven bir kızdı. Derya üstünü giyip aşağı kata indi. Kahvaltıda annesinin aklına birden Derya'nın İngiltere'de yaşayan Zehra adındaki kuzeninin doğum günü olduğu ve onların da o doğum gününe davetli oldukları geldi. Derya, Zehra'nın doğum günü için İngiltere'ye gitmeyi çok istiyordu.

Annesi Derya'nın Zehra'yı çok sevdiğini bildiği için İngiltere'ye gitmeye karar vermişti. Derya birden odasına gitti. Annesi arkasından "Ne yapıyorsun?" diye sorsa da Derya heyecandan duymamıştı bile. İçeriye bilgisayarı almak için gitmişti. Annesi ile hemen İngiltere'ye gitmek için bilet aldılar. İki saat sonra havalimanına gittiler. Uçağa binmeden önce, Derya bir oyuncak görmüştü ve çok istemişti. Gördüğü oyuncak bir tavşandı. Pofuduk, mavi gözlü ve çok tatlı bir oyuncaktı. Fakat biraz pahalıydı. O yüzden annesi izin vermemişti. Derya üzgün bir şekilde uçağa bindi. Yolda giderken, belki havadaki pamuk şeker rengindeki bulutlar moralini biraz düzeltmişti. Derya sonunda İngiltere'ye gelmişti. Birden bir eksiklik fark etti. Hediye almamışlardı. Hemen bir dükkân buldular ve hediyesini aldılar, hediyesi bir elbiseydi. Hiç beklemeden kuzeninin evine gittiler. O an, İngiltere'deki dev dönme dolabın yakınında doğum gününü kutlayacaklarını öğrendim. Çok heyecanlanmıştı. Fakat ilk önce Zehra'nın giyeceği elbiseye bakacaklardı. Pembe, papatya deseni olan kemerli bir elbise giyecekti. Hemen giyindi. Zehra giyinir giyinmez çıktılar. Çıktıklarından beri Derya'nın tek düşündüğü şey o dönme dolaptı. Gittikleri anda hemen ona bindi. Her şey çok eğlenceli giderken bir anda dönme dolap durdu. Herkes çok şaşırıldı. Özellikle en tepede olanlar çok korktu. Deryalar en tepede değildi ama onlar da çok korkmuştu. Annesi ve teyzesi de çok endişelendi. Hemen dönme dolabı çalıştıran adamın yanına gidip "Niye durdu?" diye sormuşlardı bile. Dönme dolap bir anda çok sert bir şekilde sarsıldı. Herkes yerinden çıkacak sandı ve bir anda herkesin düşündüğünün tam aksine çalışmaya başladı. Derya'yla Zehra dönme dolaptan indiklerinde çok korkmuş, şaşırmış ve mutlu gözüküyorlardı. Derya'nın artık Türkiye'ye dönme zamanı gelmişti. Teyzesi onları havalimanına bıraktı. Hiç beklemeden uçağa bindiler.

Uçaktan indikten sonra havalimanındaki oyuncakçıyı gördüler. Tavşan, yerinde yoktu. Annesi Derya'nın arkasından dürttü ve "Sana bir sürprizim var." dedi. Bir anda arkasından Derya'nın çok istediği tavşanı çıkardı. Derya çok mutluydu. Mutlu bir şekilde evine gitti.

ARYA D.

HİKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

ZEHİRLİ BİR ZAFER

Ali mavi gözlü, uzun boylu, 17 yaşında bir gençti. Sporcu olduğu için güçlüydü ve karın kasları kuvvetliydi. Ali, o gece saat 10.00 olmasına rağmen uyuyamıyordu. Sürekli ertesi günkü maçını düşünüyordu. Olympiakos ile yapacakları maç aklından çıkmıyordu.

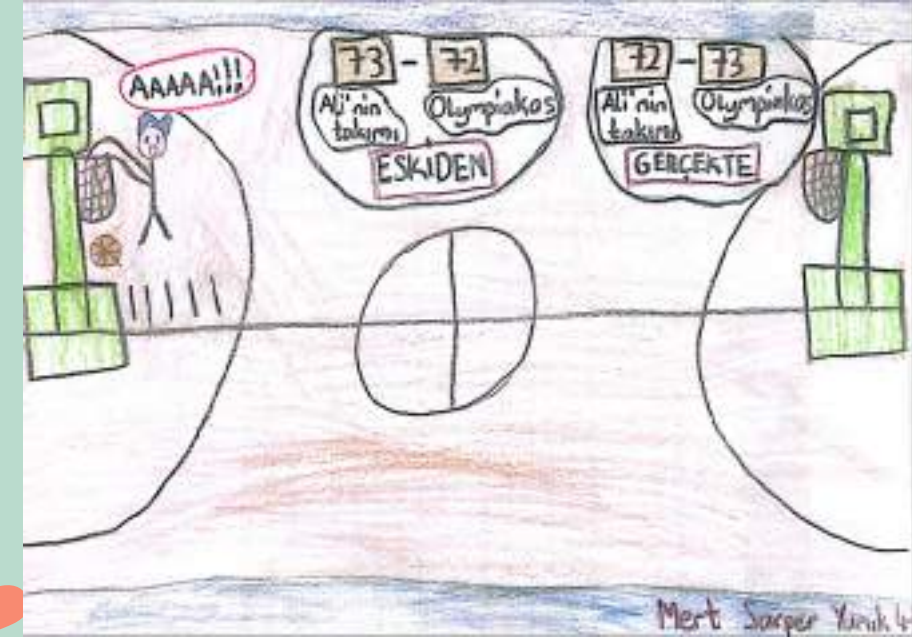
Sonraki gün maç başladı. 73-72 kazandılar. Ancak eğer çaba göstermeselerdi kesinlikle kaybedeceklerdi. Annesi maçı kazandıkları için sınıf arkadaşlarıyla parti düzenlemesine izin verdi. Ama ondan önce bir güzel döner yiyecekti. Dönerini yedi ve ardından da bir dondurma yed,. Bir anda telefonuna bir bildirim geldi. Bildirimde maçı kaybettiği yazılıydı! Puanlama tablosunda bir sıkıntı olmuştu. Aslında 72-73 kaybetmişlerdi. Bu yüzden biraz daha çalışmalıydı ve daha sağlıklı beslenmeleri gerekiyordu.

Rövanş için çok iyi hazırlanıyorlardı. Servisle maça giderken Ali, siyah giysili ve güneş gözlüklü bir adam gördü. Bu bir casustu! Olympiakos'un oyuncuları Ali'nin takımındaki oyuncuları zehirlemek için bir casus göndermişti! Ama Ali ve arkadaşları bunu çok geç öğrenmişlerdi. Maça çıktıklarında 52-79 yenildiler. Yine de galip sayıldılar, çünkü Olympiakos'un hile yaptığı ortaya çıktı. Bunu o kadar sporcunun bir anda hasta olamayacağından ve kamera kayıtlarından anlamışlardı. Böylece Ali'nin takımı çok güzel bir kupa kazandı.

Gerçeklerin er ya da geç ortaya çıkacağını anladılar ve yeni zaferler kazanmak için tüm güçleriyle çalışmaya devam ettiler. Daha birçok kupa onları bekliyordu!

MERT SARPER Y.

HIKÂYE

SÜRPRİZ DOLU BİR YAZ GÜNÜ

Çok sıcak ama serin esen rüzgârın serinlettiği bir yaz öğleniydi. Bozcaada sahilde, kırmızı bir bankta en sevdiğim kuzenlerimle oturuyorduk. Deniz lodoslu ve denizanalıydı. O yüzden denize girmedik ama bu bizim sahilde hiçbir şey umurumuzda olmadan eğlenmemizi engellemiyordu. Kuzenlerim Nil ve Duru ikizdiler. Ayrıca Ilgın'a ben Ilgın Abla diyordum. Kuzenlerim Nil ve Duru benden beş, Ilgın ise on bir yaş büyük. Ben 9, ikizler 14, Ilgın ablam da 20 yaşındaydı. Bu nedenle teyzem ve annem tek başımıza gezmemize izin veriyorlardı.

Elimizde dondurmalarla konuşurken alarm çaldı. Artık nefis kokular gelen restorana teyzem ve annemin yanına dönme zamanıydı. Oraya vardığımızda içerden hiç ses gelmiyordu. Kapıyı tam açmadan içime güzel bir his doğdu. Kapıyı açtığımızda bir de ne görelim? Restoran, gökkuşağı renkleriyle bezeli süslemeler ve balonlarla kaplıydı ama ortada hiç kimse yoktu. Kuzenlerimle tek bir ağızdan fısıltıyla " Kesin, bu bir sürpriz parti. " dedik. Sonra tam masanın başına vardığımızda " Sürpriz! " diye bağırıp konfeti patlattılar. Çok mutlu olmuşuk. Hemen annelerimize ve babalarımıza sarıldık. Ardından pasta kesip oyunlar oynadık.

Parti bir rüya gibi geçmişti. Parti aslında çok önemli bir şey için değildi. Sadece tatilde çok uslu durduğumuz ve mutlu olmamız için bize bir parti vermişlerdi. O yüzden kendimizle gurur duymuştuk. O kadar mutluyduk ki mutluluktan havalara uçmuştuk. Parti bitince zifiri karanlık olmuştu. Hemen otelimize döndük ve film izleyip patlamış mısır yedik. Sonra da yataklara gidip uyuduk.

İREM A.

HIKÂYE

HİKÂYE

GÜZEL OKULDA GARIPLİK

O gün günlerden pazartesiydi. Her zamanki gibi okul vardı. Bu arada benim adım Ece. Nijerya'daki bir okula gidiyorum, yüzen bir okul burası. Okula gitmek için uyandım ve giyindim. Kahvaltıda balık yedim çünkü evimiz hatta köyümüz sular üzerinde. Bu yüzden her öğünde balık var.

Kahvaltımı yaptıktan sonra okula gitmek için yola çıktım, tabii tekneyle. Okul da suyun üstünde bu nedenle tahtadan yapılmış. Diğer öğrenciler de benim gibi tekneyle geldiler. Okulumuzda tuvalet, sınıf, bahçe, odalar ve oyun parkı var. Okula erken geldiğim için arkadaşlarımla ders başlamadan su fişkırtmaca oynadık. Öğretmen ilk ders her zamanki gibi klasik cümlesini kurmuştu, "Defterleri çıkarın." dedi. Yazı yazmak çok sıkıcı. 2. ders yüzmeydi. En yakın arkadaşım Arya derste çok garip bir şey söyledi "Suyun üstünde yürümek istiyorum. Böylece tekneye gerek kalmaz." dedi. Herkes onun bu fikriyle dalga geçti, ben hariç. Bunun işe yarayabileceğini düşünmüştüm. Araştırma odasına gittik, bütün teneffüs araştırma odasında kaldık. Bir ay sonra hazır olacağımızı düşünüyorduk. Suyun üstünde yürüyen kertenkeleden esinlenerek yepyeni bir icat yapacaktık. Biz araştırma odasında her şeyi kontrol ederken öğrenciler sulara oyun oynayıp duruyorlardı.

Araştırmalarımız ve çalışmalarımız sonunda icadımızı yapmayı başarmıştık. İcadın adı: "Suyim"di. Bunu okula sununca bizimle dalga geçenler şaşıtı kaldı. Biz ise tüm okulca hatta Nijerya'da tanındık. Harika bir deneyimdi.

ECE B.

FINDIK

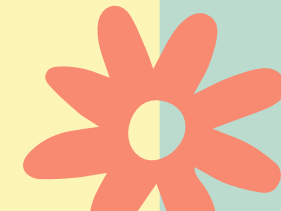
Bir salı sabahı Yağmur, yürüyüşe çıkmıştı. En sevdiği kırtasiyenin önünde durdu ve çok tatlı bir köpek gördü. Huzurlu bir şekilde yatıyordu. Hemen kırtasiyenin yanında bulunan evcil hayvan dükkanına girdi. Mama, oyuncak, bir de battaniye aldı.

Köpeğin olduğu yere gitti. Köpeğe eşyaları verince köpek çok sevindi. Artık bunu devamlılık hâline getiren Yağmur aldığı her şeyin gittiğini fark etti. Mamaları köpeğin yemediği belliydi, bir deri bir kemik kalmıştı. Sonraki gün Yağmur her gün yaptığı gibi dükkana gidip mama aldı, köpeğe verdi ve köpeği görebileceği bir banka oturup bekledi. Bir sürü insanın ona mama verdiğini gördü. Akşam olmuştu. Bir adamın gelip bütün mamaları aldığını, mamaları paketleyip satmak için götürdüğünü gördü. Zavallı köpek bir kırıntı bile yememişti. Aç bir şekilde yattı.

Bütün olanları kaydeden Yağmur, köpeği alıp evine götürdü. Böylece köpeği sahiplendi. Köpeğin adını da Fındık koydu. Sonra adamın sattığı mamaları bulup şikayet etti ve adam hapse atıldı.

ZEYNEP D.

HİKÂYE

YARDIMSEVERLİK

Kemal, yatağından sıçrayarak kalktı. Derin bir şekilde esnedi ve gününe başladı. Kemal heyecanlı ve enerjik biriydi.

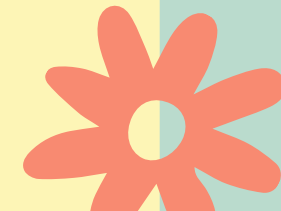
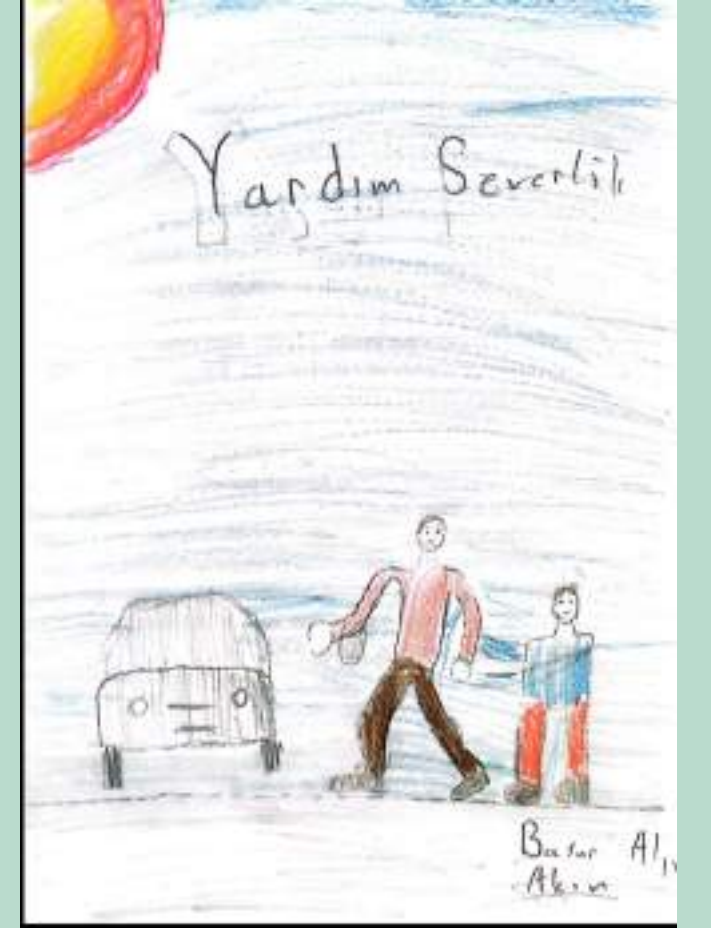
Her gün olduğu gibi dışarıya çıktı ve oyun oynamaya başladı. Oyun oynarken yaşlı bir adam gördü, ağır poşetler taşıyordu. Yanına gidip poşetlerini taşıyarak ona yardım etti. Karşılığını da aldı. Daha sonra evde annesine olan olayları anlattı. Annesi onunla gurur duydu. Kemal bundan sonra okulda da herkese yardım etmeye karar verdi.

Okula yeni gelen bir çocuğu gördü bahçede. Bir diğer çocuk ona zorbalık yapıyordu. Bunu gören Kemal çocuğun yanına gitti, zorbalık yapan çocuğu durdurdu. Yeni çocuk Kemal'i çok sevmiştir. Onun sayesinde zorbalıktan kurtulmuştu. Teşekkür etti. "Keşke herkes böyle olsa." diye düşündü.

Kemal bu iyiliklerine devam etmeye kararlıydı. Herkese bunun ne kadar güzel bir şey olduğunu öğretmeye çalıştı ve okulunda başarılı da oldu. Herkes yardımseverliğin ne kadar basit ama önemli bir şey olduğunu anladı ve birbirine yardım etmeye başladı.

BATUR ALP A.

HİKÂYE

İŞİK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137.
YIL

FEZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

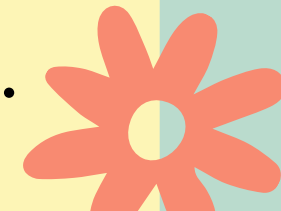
KORKUTUCU MACERA

Yine 7.20'de uyandım. Her sabah olduğu gibi yüzümü yıkadım, giyindim ve çantamı hazırladım. Yine annem kahvaltıda balık yapmıştı. Evimiz sular üzerinde bulunduğundan üç öğünde de balık yiyebiliyordum. Her zamanki gibi yemeğimi yiyip tekneme bindim. Okula vardığımda çantamı ve havlumu asıp sırama oturdum.

İkinci dersimiz yüzme dersiydi. Benim, arkadaşlarımdan bir farkım vardı. Farkım köpekbalıklarından korkuyor olmamdı. Cuma günleri özellikle denizde çok fazla balık olurdu ve o gün günlerden cumaydı. Ders başlamadan mayomu alıp soyunma odasına gittim. Mayomu giydikten sonra sınıf arkadaşlarımin yanına gittim. Herkes denize girmiş köpek balıkları ile oynuyordu. Köpek balıkları benim üstüme doğru yüzmeye başladı. Ben çok korkmuştum. Hemen hızlıca yüzmeye çalıştım. Denizden çıkmaya çalışırken ayağımı tahtaya vurmuştum. Ayağım kesilmiş kanıyordu. Çıkmak için uğraşırken ayağımdan bir fener balığının çekmeye çalıştığını fark ettim. Daha da çok korktum.

Arkadaşlarım bana kurtulmamda yardım etmeye çalışıyordu. O sırada köpekbalıklarının fener balığını korkutup kaçırdığını fark ettim. Çok mutlu oldum. O günden sonra köpek balıklarından hiç korkmadım. Artık arkadaşlarımla aramda bir fark yoktu.

BEREN Ö.

HİKÂYE

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137. YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

HAYAL BİR DÜNYA

O gün rüzgâr usul usul esiyordu. Hava çimen kokuyor, insanlar gölgelerin altında piknik yapıyordu. Ben de diğer insanlar gibi oraya piknik için gitmiş, iki örgülü turuncu saçlı, kendi halinde bir kızdım.

Akşam saatlerine geldiğimizde bir şey dikkatimi çekti. Çok fazla insan piknik için geldiğinden çöp kutuları taşıyor, her yere sigara izmaritleri atılıyordu. Sigara hem insanların sağlığına hem de doğaya zarar veriyordu. Birden aklıma bir fikir geldi. Her yere, çöp atmanın zararları ile ilgili poster asacaktım. Kara ağaçların üzerine minik ellerimle posterleri teker teker yapıştırdım. Sonraki gün geri geldiğimde posterlerim yırtılmış, dağıtılmış ve imha edilmişti. Bunu kimin yaptığını bulmalıydım. Ama bu sorunu çözmek o kadar da kolay olmayacaktı. Yürüdüm, yürüdüm, bulmaya çalıştım ama hiçbir sonuca ulaşamadım. Saat akşam sekiz olmuştu bile. Buna sonraki gün çılgın arkadaşlarımla birlikte bakmaya kara verdim. Bir gün bir asır gibi geçmişti. Sonunda kapı çaldı. Arkadaşlarım gelmişti. Kafa kafaya verip düşünmeye başladık. Bir türlü çözüm yolu bulamıyorduk. Tam zavallı bir köpekbalığı gibi pes edeceken aklıma bir fikir geldi. Arkadaşlarıma açıkladım: “ Arkadaşlar, devletin bir önlem alması için proje hazırlayabiliriz.” dedim ve başladık çalışmaya.

Çalıştık, çabaladık. Günler, haftalar, aylar geçti. Sonunda yapmayı bitirdik. Muhteşem denemezdi ama bilgi vericiydi. Sadece bir sorun vardı; devleti nasıl arayacaktık? Çevre Bakanlığına gitmeye karar verdik. Sonunda sunumumuzu yaptık ve herkesi bilgilendirdik. Artık ülkemiz mükemmeldi.

ASLIHAN G.

HİKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137.
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

AİLEMİZİN YENİ ÜYESİ: MOÇİ

Güneşli bir cuma sabahı, Işık yatağından kalktı. Işık kahverengi saçlı, kibar, hayvansever, zeki ve duyarlı bir kızdı. Sokaktaki hayvanları çok sever, aç kalmalarını diye her zaman onlara yiyecek alırdı. Gelecekte bir veteriner olmak istiyordu çünkü hayvanların hastalıklarından dolayı acı çekmesini hiç istemiyordu. Annesi Güler kahvaltıda arkadaşı Toprak'ın evine gideceklerini söyledi. Işık'ın o ana kadar bu plandan haberi yoktu. Kahvaltıdan sonra annesiyle hazırlanmaya başladılar. Toprak'ın evine gelecek üç arkadaşı daha vardı. Rüzgâr, Enes ve Maya. Hepsiyle iyi anlaşılıyordu.

Toprakların evine vardıklarında onları Toprak'ın annesi karşıladı. İçeri girdikten sonra Toprak ile Işık hemen sohbete başladılar. Toprak'ın iki kedisi vardı. Adları "Duman" ile "Leo"ydü. Duman dişi, Leo ise erkekti. Işık, kedileri görünce çok şaşırıp ve mutlu oldu. Hemen Toprak'a "Duman'ı sevebilir miyim?" diye sordu. Toprak "Evet, sevebilirsin" diye yanıtladı. Işık, Duman'ın karnını okşamaya başladı. Duman, huzursuz görünmüyordu. Işık'a karnını sevdirmesi Duman'ın Işık'a güvendiği anlamına geliyordu. Bir süre sonra diğer arkadaşları da geldi. Hepsi sohbet edip terasta ebelemece oynadılar. Sonrasında ise "İsim Şehir" oynadılar. Toprak, herkese şeker verdi. Hepsi çok eğlenmişti. Eve dönme vakti gelmişti. Vakit epey de geç olmuştu. Işık ile annesi taksiye binip evlerine gittiler. Işık, yolda hep kedilerin tatlılığından söz edip durdu. Eve girip ellerini yıkadıktan sonra babasının yanına koşup "Baba, bana kedi alır mısınız?" diye sordu. Babası "Biliyorsun ki kedi köpeğe alerjin var. Nasıl olacak? En iyisi hazırandaki alerji testini bekleyelim." dedi.

Haziran ayı gelmişti. Işık, okulundaki Çanakkale gezisinden dönmüştü. Alerji testi olmak için hastaneye gittiler. Test sonucunda kedi tüyüne alerjisi çıkmamıştı. Babası pek emin olamayarak "Peki kedi sahiplenelim." dedi kızının kalbini kırmamak için. Ailece kedi cinsi olarak Türkiye'nin gururu Van kedisini seçmişlerdi.

Bir sonraki gün yavru bir Van kedisi evde dolaşıyordu ama Işık okuldaydı. Servisle evine dönerken aklında babasının ne zaman kediyi alacağı vardı. Işık, eve girince miyavlama sesi duyduğunu sandı ve çok heyecanlandı. Ama görünürde kedi yoktu. Üzgün bir şekilde ellerini yıkamaya gitti. Bir şey bacaklarının arasında dolanıyordu. Ne olduğuna bakınca gözlerine inanamadı. Bu bir yavru Van kedisiydi. Hemen kediyi kucağına alıp öptü. Çok mutluydu. Annesine ve babasına teşekkür etti ama annesinin hala kediden korktuğunu unutup kediyi annesine yaklaştırdı. Annesi küçük bir çığlık attı. Hepsi gülmeye başladı. Birkaç gün sonra annesi kediyi alışmıştı. Işık kedinin adını "Moçi" koydu. Moçi dişi bir kedi idi. Eğer erkek olsaydı adı "Feliks" olurdu. Feliks, Latince'de kedi anlamına geliyordu. Işık ve ailesi kedileri Moçi ile beraber mutluluk içinde yaşadılar.

HİKÂYE

İŞİK S

İŞİK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1885

KIYIDAKİ SANDIK

Güzel bir pazar günüydü. Yaz tatiliydi. Arkadaşlarım Cansu, Mira ve Ece ile parkta oynuyorduk. Cansu, dalgalı sarı saçlı, kahverengi gözlü bir kız. Mira'nın çok nadir bir özelliği var: Bir gözü yeşil, diğeri ise mavi. Saçlarını pembeye boyadı ama asıl saç rengi kahverengi. Uzun saçları var. Ece'nin ise masmavi gözleri, turuncu kısa saçları var. Benim de kahverengi dalgalı saçlarım ve yeşil gözlerim var.

Ece, bir anda bir duman gördü! Hemen oraya gittik. Ama Hakan Abiler mangal yapıyormuş. Hakan Abi bize mısır verirken çok güçlü bir rüzgâr esti. Ev havaya uçtu! Hemen bir kutu bulup içine girdik. Hakan Abi de geldi. Uyumuşuz. Akşam uyandığımızda kutu kırılmıştı. Çıktık. Bir adadaydık! Kıyafetlerimiz yıpranmıştı ve hiç yiyeceğimiz yoktu. Hakan Abi dallar ve yapraklardan minik bir çadır yaptı. Akşam olmuştu, yemek aramaya çıktık. Hiç yemek bulamamıştık. Çadıra döndüğümüzde, çadırın önünde kocaman bir sofraya kurulmuştu. Sofraya oturduk. Bir anda şapkayı gördük, fazla sandalyelerden birine oturdu ve "Çay saatiiii!" diye bağırdı. Bunun üzerine Süpermen ve Elsa da geldi! Çok şaşırdık. Yemeğimizi yerken, Ece bana "Nereden geliyorlar acaba?" diye sordu. "Gidip bakalım." dedi Hakan Abi. Ayak izlerini takip ettik ve bir sandık bulduk. Sandığı açtık ve bir merdiven gördük. Tırmandık, tırmandık, en sonunda vardık. O da ne? Tırmandığımız merdiven parktaki kaydırağındı. Eve gidiyordum ki, Ece bana "Uyan uyaaan!" dedi. Uyandım. Bu bir rüyaymış. Hemen okula gitmeliyim.

Okulda Mira, Cansu ve Ece bana, benimle aynı rüyayı gördüklerini söylediler. Peki rüyamı nereden biliyorlardı? Bu gerçek miydi?

iPEK K.

HİKÂYE

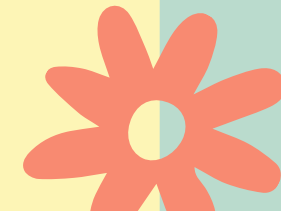
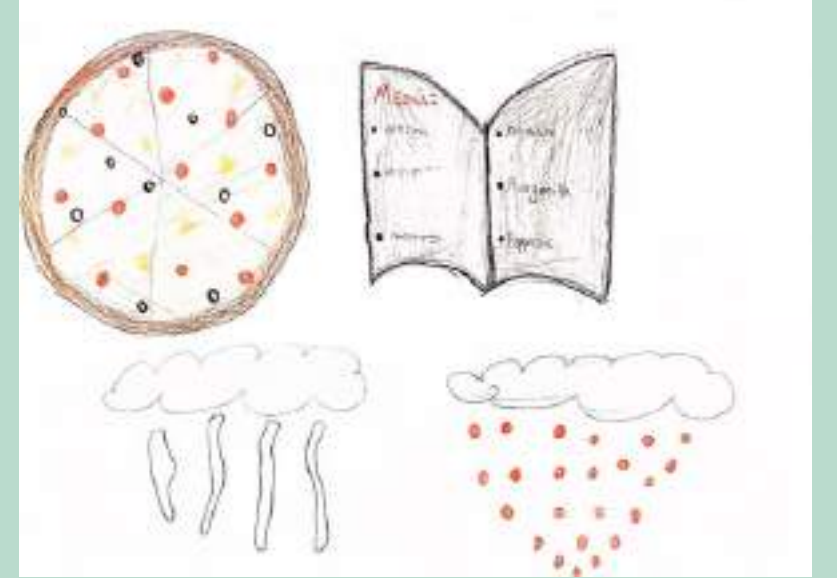
Pizza Sevgisi

Bugün çok güzel bir gündü. Pencereden baktığımda bütün her yer pizzacıydı. Pizza çok güzeldi o ağızımıza sığmayan sarkan peynirler, çok lezzetlidir. Dalmıştı gözüm o pizza fotoğraflarına. Çok geçmeden uzandım yatağıma, bir baktım dalmışım rüyalara. Çok güzel bir rüyaydı bu rüyada, peynir yağıyordu. Bulutlardan sarkıyordu. Uyandığımda karnım çok açtı. Hazırlandım ve bir pizzacıya gittim. Menü geldiğinde karşımda çeşit çeşit pizza vardı. Amcam ile sipariş ettik pizzalarımızı. Amcam çok iyi, sevecen ve iyi kalpli biridir. Onu çok severim. Pizzam geldi önüme, çeşit çeşit malzemeler vardı önümde. Yedikten sonra evime gittim ve güzel bir uyku çektim.

Bugün çok güzel bir gün olmuştu. Annem uyandırdı beni, çok uyumuştum. Bu sefer kar yağıyordu, daha doğrusu yuvarlak sucuklar yağıyordu. Çok güzeldi. Bu günüm hayal gibi geçip gitti.

ALARA DERİN Ç.

HİKÂYE

BONCUK BENİ YÖNETİYOR

Sabah ben kafeste uyurken Boncuk geldi. Işıkları yaktı ve gözüm yandı. Ayrıca sırtım ve ayaklarım çok ağrıyordu. Sopada uyumak çok zordu. Boncuk kahvaltı ederken ben ona bakıyordum. Canım çok çikolatalı ekmek çekmişti ama ne yazık ki kuşlara zararlıydı. Ardından Boncuk canımın çektiğini görüp bana kuş yemi verdi. Yem tuzlu mu tuzlu ve buğdaylıydı. Ben de yemeğimi bitirdikten sonra Boncuk' u Alin aradı ve yemeğe davet ettiğini söyledi.

Beni de götürceğini söyledi Boncuk. O anda içim karardı. Kim bilir bana bu kuş halimle ne yapacaklardı! Öğlen yemeği vakti gelmişti. Boncuk beni Alin' e götürdü. Bana da ceviz verdi. Oysa ki ben cevizi hiç sevmem. Onlar sulu mu sulu tatlı mı tatlı lolipop ve meyve tabağı yerken bana bir tek muz uzattı. Onların ve benim yemeğimiz bitmişti. Sonra beni Holilo Lunaparkı'na götürmeye karar verdiler. Beni dönme dolaba koydular ama ben zaten uçabiliyordum. Bu yüzden hiç eğlenmedim. Sonra eve gittik. Ben aşırı yorgundum ama Alin, beni kafesten çıkardı ve bana kuş tasma taktı ve gezdirdi. Zaten çok yorgundum ve bu yüzden bir anda uçarken yere çakıldım. Bu yüzden Boncuk, beni veteriner Holi'ye götürdü ama ben hasta değil, çok yorgundum. Boncuk' a anlatmaya çalıştım ama anlamamakta ısrar etti. Beni Bayan Holi' ye götürdüğünde Boncuk' a çok yorgun olduğumdan bahsetti. Sonra ben 3 saat uyudum. Uyandığında kendimi bomba gibi hissediyordum.

Şimdi ise akşam saat 8 idi. Oyun oynayamazdık. Bu yüzden film gecesi yaptık. Ben Boncuk' un kafasına tünedim ve patlamış mısırla ve jelibonla film izledik. Ama benim canım jelibon istedi. Bu yüzden Boncuk kuşlara özel jelibon istedi. Sipariş geldi ve Boncuk alıp bir kaseye boşaltıp bana verdi. O kadar sulu ve tatlıydı ki, saatin ne ara 11 olduğunu fark etmemiştim. Sonra uyku saati geldi ve Boncuk beni kafese koydu. Işıkları kapadı ve uyuduk.

EZGİ B.

HİKÂYE

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKELİ-1985

MİDAS'IN SANDIĞI

Haberlerde gösterilen yayında fırtınadan sonra Midas'ın gizemli hazinesinin çıktığı adanın sahilinde yani benim yaşadığım yerde bulunduğu söylendi. Ben de bu haberlerden sonra aramaya çıktım ve bulup eve götürdüm. Eve gittikten kısa bir süre sonra polisler incelemek için benden sandığı aldılar. Aradan bir hafta geçti ve sandığı bana geri getirdiler.

Sandık hiç bilmediğim bir maddeden yapılmıştı. Onu açmak için her şeyi kullandım ancak hiçbir şekilde açamadım. Sandığı dikkatlice incelemeye başladığımda bir şifresi olduğunu fark ettim. Sandığın hemen kenarında bir altın kolye gizlendiğini gördüm. Bu sürede ailemin ekonomik durumu kötüydü. Altın kolyeyi satmayı ve borçlarımızı ödemeyi düşündüm ancak kolye bana ait değildi. Bu yüzden bu fikrimden hemen vazgeçtim. Daha sonra uzun uğraşmalarım sonucunda şifreyi buldum ve gizemli sandığı açabildim. Sandık açıldığında her yer parlamaya başladı. Kolyeden gelen ışığa baktığımda Midas'ın yüzünü gördüm. Bana "Merhaba Mete." dedi Sandığın içinde bir not vardı. Notta " Bunu bulan kişi altın kolyeyi müzeye satabilir ve parası onun olabilir." yazıyordu. Hemen müzeye gittim ve altın kolyeyi satıp ailemin borçlarını ödedim.

Yüzümde bir sıcaklık hissetmeye başladım. Gözlerime bir ışık çarpıyordu. Meğer her şey bir rüyaymış. Uyanınca bunun bir rüya olduğunu anladım. Hemen koşarak rüyamı anneme anlattım. Annem bu rüyanın garip ama çok güzel bir rüya olduğunu söyledi. Salonda konuşurken bir anda gözüme Midas'ın kolyesinin tablosu çarptı. Çok şaşırmıştım. Annem bunun bir tarihi eser olduğunu ve bu eseri sabah ona bir arkadaşının hediye gönderdiğini söyledi. Galiba rüyalarım gerçek oluyordu. Ben daha sonra her gece aynı rüyayı görebilmek umuduyla uyudum. Belki bir gün tekrar görürüm.

METE S.

HİKÂYE

FUTBOL

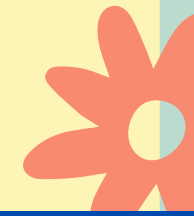
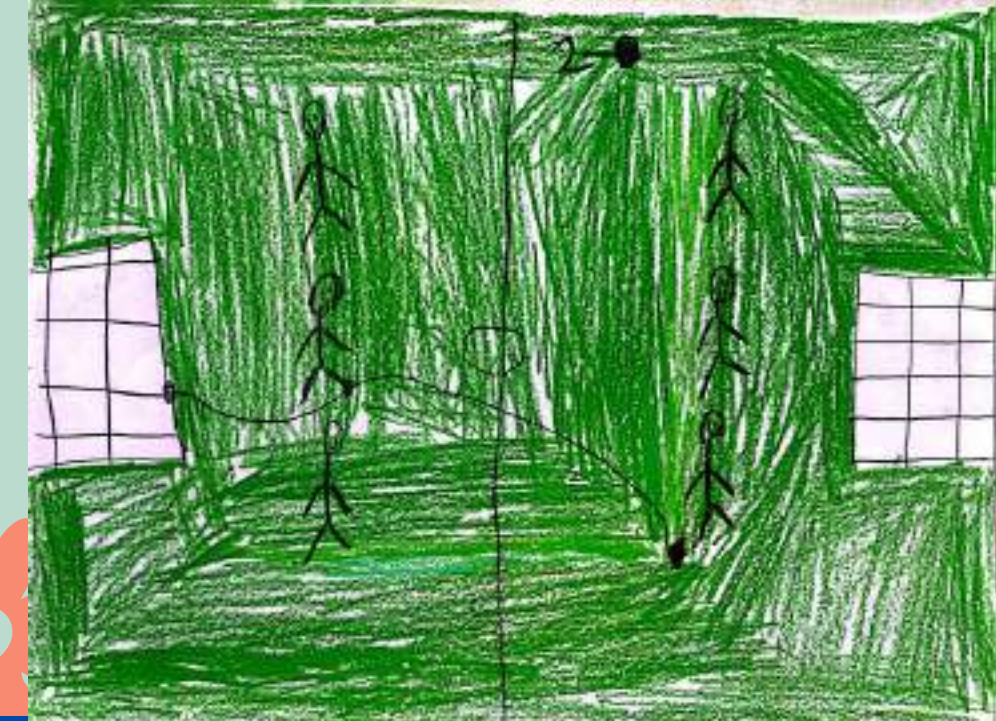
Bir gün bir çocuk parkta futbol oynuyormuş. Bir de bakmış ki karşısında Ronaldo belirmiş. Topu istemiş ve yeşillik alana geçmişler ve başlamışlar oynamaya.

Ronaldo'nun oynayışını gören çocuk futbolcu olmaya karar vermiş. Aradan iki ay kadar bir zaman geçmiş ve çocuk futbol okuluna başlamış. Gel zaman git zaman çocuk futbolu çok iyi oynamayı öğrenmiş. Takımın bir numaralı oyuncusu olmuş zamanla. Maçlarda en az iki gol atar olmuş hep. Aradan 10 yıl geçtikten sonra futbolcu olmuş ancak bu sefer de pek iyi oynayamadığını fark etmiş. Artık koçu da onu eskisi kadar beğenmiyor maçlarda gol bile atamıyormuş.

Eskisi gibi olmak için daha çok antrenman yapmaya başlamış. Artık daha iyi futbol oynuyor ve daha başarılı olabiliyormuş. Zaman içinde herkes onun hayranı olmuş ondan kurslar almaya başlamışlar. Ona da küçük Ronaldo denmeye başlamış ve çok rahat bir hayat sürmüştü.

RÜZGAR G.

HİKÂYE

İŞİK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR **137.**
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

SİHİRLİ HAVUÇ

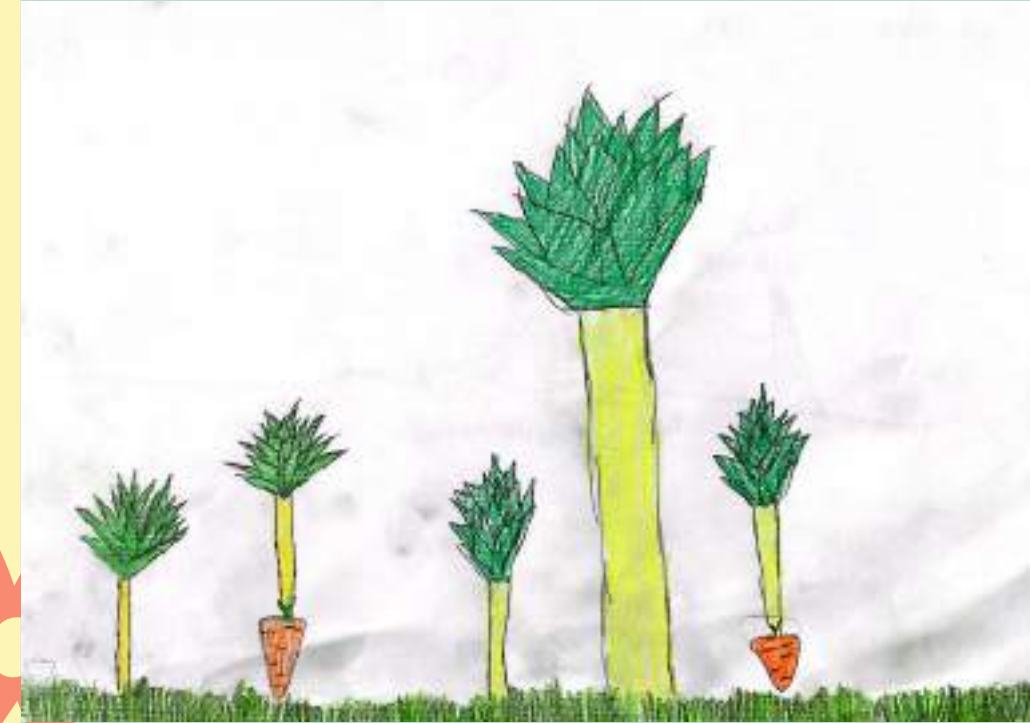
Bir kasabada Selin adında bir kız yaşarmış. Bu kız, okulun oradaki tarladan geçince evine ulaşabiliyormuş. Selin o tarlanın oradan her geçişinde gözüne bir havuç çarpıyormuş. Bu havuç sanki her gün biraz daha büyüyormuş.

Selin, yine bir gün tarlanın önünen geçerken artık bu durumun hiç de normal olmadığını düşünüp havuca yaklaşmış. Onu daha detaylı incelemek istemiş. Yaklaştıkça havuç büyümüş ve havuç büyüdüğü de Selin küçülmüş. Korkudan bağırmaya başlamış. "Kimse yok mu?" "Kurtarın beni buradan!" Bir tane yaşlı mı yaşlı ama bir o kadar da tatlı amca koşarak yanına gelmiş Selin'in. Hemen onu sakinleştirmiş ve bu havucun sırrını anlatmış. Günleri o havucu gözlemlemekle geçmiş Selin'in. Her gün bahçeye koşuyor onu inceliyormuş.

Gel zaman git zaman derken artık onun sihirli kısmını öğrenen Selin de evinin bahçesine kocaman havuçlardan ekmiş. Bahçede bulunan havuçları gören çocuklar her sabah okula giderken bahçeye uğramayı ihmal etmemişler.

AYÇA A

HİKÂYE

İŞİK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137.
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

BİR YAZ GÜNÜ

Bir yaz günü Can erkenden kalktı, elini yüzünü yıkadı. Yeni bir güne uyandığı için kendini çok şanslı hissediyordu. Dün gece gördüğü rüyayı ailesine anlatmak için sabırsızlanıyordu. Ailesi ile sofraya oturdu. Annesi Can'ın en sevdiği yiyecekleri hazırlamıştı.

Can, heyecanla annesine seslendi. "Anne, sana bir şey soracağım. Biz yaz tatilinde nereye gideceğiz?" diye sordu. Annesi "Henüz daha babanla karar veremedik. Senin aklından neresi geçiyor?" diye sordu. Can, okulda çizdiği resimden yola çıkarak. Aklındaki yaz tatilini anlattı. "Anneciğim, yaz tatilimiz çok güzel geçsin, bol bol dinlenelim istiyorum. Bol bol denize girip, dondurma yemek istiyorum. Geçtiğimiz yıllarda Bodrum'a gitmiştik ve orada çok eğlenmiştik. Sabahları erken kalktık. Denizde bol bol vakit geçirdik, kumdan yaptığım kaleler herkesin dikkatini çekti. Denizden sonra kardeşiyle bahçede oyun oynadık. Tam anlamıyla muhteşem bir tatildi. Geceleri geç yattım ve bu benim çok hoşuma gitti." dedi. Annesi büyük bir heyecanla Can'ın anlattıklarını dinledi ve ekledi. "Tamam,Can; akşam baban ile konuşacağım. Umarım aile bütçemizi ayarlayıp tatile yine Bodrum'a gidebiliriz." dedi.

Tüm aile akşam yemek softasında toplandı. Annesi, Can'ın tatil planlarını babası ile paylaştı. Babası, bu sene yaz tatilinin bir kısmı için Bodrum'dan ev kiraladığını ve Can'a sürpriz yapmak için bu zamana kadar söylemediğini söyledi. Can, bu haberi duyunca sevinçten havalara uçtu ve yaz tatilini heyecanla beklemeye başladı.

ATAKAN H.

HİKÂYE

KRALİYET AİLESİ

Evvel zaman içinde, kalbur zaman içinde bir kraliçe varmış. Kraliçe karşı krallığın kralına aşıkmiş. Kral da kraliçeye ama ne yazık ki evlenemiyorlarmış çünkü krallıklar arasında büyük bir savaş varmış. Kral ve kraliçe bir kere takmışlar kafalarına, evlenmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaklarmış.

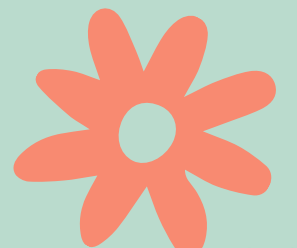
Kral ve kraliçe birbirlerine her gün mektup yolluyor. Krallıklar arasındaki anlaşmazlığın çözüm yollarını arıyorlarmış. Uzun uğraşlardan sonra bir şekilde krallıklar arası barışı ilan etmeyi başarmışlar. Mutlu evliliklerinin ardından evliliklerini taçlandıran iki de kız çocuğu dünyaya getirmişler. Kızların isimlerini Şebnem ile Meltem koymuşlar. Prensesler büyümüşler, ülkenin en iyi hocalarından dersler alarak kendilerini geliştirmişler. Evlilik yaşlarına geldiklerinde onlar da anneleri ve babaları gibi başka krallıktan prenslere aşık olmuşlar. Kral ve kraliçe kendi yaşadıkları zorlukları göz önünde bulundurarak kızlarının mutluluklarını sağlayabilmek için ülkelerin ileri gelenlerini araya sokarak kızlarını evlendirmeyi başarmışlar. Şebnem'in Tulca adında bir erkek bebeği, Meltem'in ise Melisa adında dünyalar güzeli kızları olmuş.

Aradan yıllar geçmiş. Melisa 10, Tunca 14 yaşına gelmiş. Mutlulukları günden güne artıyormuş. Tunca ve Melisa derslerinde çok başarılı birer öğrenci olmuşlardı. Tunca sınavlarına çalışıyor. Melisa ise öğretmenlerinin verdiği hikâye ödevini tamamlamaya çalışıyordu. Melisa, tüm gün hikâyesini tamamlamak için düşünmüştü. Güzel bir hikâye yazmış. Ertesi gün öğretmeni Melisa'nın yazdığı yazıyı çok beğenmiş. Yazısını geliştirmesini ve hikayesinin sonunu getirmesini istemiş.

Melisa hikâyesinin sonunu yazmak istemiş ama bu hikâyenin sonu yokmuş. Nesiller geçtikçe hikâye sürekli devam ediyormuş ve tüm karakterleri mutlu mesut yaşıyorlarmış.

MELİSA İ.

HİKÂYE

ZEBRALARIN KRALI MICHAEL

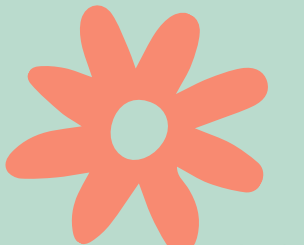
Merhaba, Ben Michael. 12 yaşındayım. Benim iki tane kardeşim var. Kardeşlerimin adı Bob ve Katy. Benim en sevdiğim şey zebraların hayatlarını izlemek ve araştırmak. Zebraları o kadar çok seviyorum ki odamın tamamı zebra posterleriyle dolu.

Daha önce zebraları yakından görmek gibi bir imkânım imkanım olmadı. Annem ve babam bana sürpriz yapmak için bir Afrika turu ayarladı. Kardeşlerim de bizimle geleceklerdi. Kardeşlerim Bob zürafaları seviyordu. Katy' de zebralara ilgi duymasa da mirketlerle görebilmek umuduyla bize katıldı. Afrika'ya vardığımızda gece olmuştu. Ertesi gün bizi çok yorucu bir gün bekliyordu. Otelde güzelce dinlendik. Ben heyecandan uyuyamıyorum, ertesi gün göreceğim zebraların hayalini kuruyordum. Sabah erkenden kalktık. Kahvaltımızı edip hazırlandık. Otel yöneticileri bizim için bir tur planı hazırlamıştı. Bize bir tur rehberi eşlik edecekti. Babam otelden bir araba kiraladı ve yola çıktık. Fotoğraf makinem ve ben hazırız. Gördüğüm her şeyi fotoğraflamak istiyordum. Döndüğümüzde odamın duvarlarını çektığım fotoğraflarla süsleyecektim. Zebraların olduğu alana vardık. Tur rehberi zebraların ürkek hayvanlara olduğunu ve onlara yaklaşırken sessiz olmamız gerektiğini söyledi. Babam arabayı zebraların olduğu alanın yakınına park etti. Zebralara yaklaşmak için yolun devamını yürüyerek gidecektik. Zebralara yaklaştıkça heyecanlanıyor ve fotoğraf makinemi sabit tutmakta zorlanıyordum. Yetişkin bir zebraya yaklaştım ve onun fotoğrafını çektim. Zebra onun fotoğrafını çektiğimi fark ettiğinde bana doğru yaklaşmaya başladı. Aramızdaki mesafe gittikçe azalıyordu. Zebra yanıma kadar gelip benimle konuşmaya başladı. Bu olanlara inanamıyorum, hayal gördüğümü düşünüyordum. Evde yaptığım araştırmalar esnasında zebraların insan canlısı olduğunu okumuştum ama bu kadarını da beklemiyordum. Zebra adımı soru, beni tanımak istediğini söyledi. Ben de onlar hakkında neler biliyorsam anlattım. Zebra, "Bizimle ilgili bu kadar bilgi sahibi olman çok güzel. Gel seni arkadaşlarımla tanıştırayım." dedi. Zebra ile birlikte diğer zebralar yanına gittim. Onlarla uzun uzun vakit geçirdim. Zebraların en yaşlı olanı bana "Bizim bir krala ihtiyacımız var. Bizi tanıyan ve anlayan biri olursa yaşadığımız tüm zorlukları aşabiliriz. Sen bizim kralımız ol." dedi. Yaşlı zebranın teklifine çok sevinmişim ve hemen kabul ettim. Fakat aklımda bir soru vardı. Ben Afrika'da yaşamıyordum. Onların kralı nasıl olabilirdim ki. Yaşlı zebra bu düşüncemi söylediğimde "Olsun, bizi ara ara ziyaret edersin ve tüm insanlara bizim yaşadığımız zorlukları anlattırırın." dedi.

Arabaya döndüğümde yaşadıklarımı aileme anlattım. Onlar da bu duyduklarına çok şaşırdılar. Babam, bana bir söz verdi. Bundan sonra tüm tatillerimde Afrika'ya zebraları görmeye gidebileceğimi söyleyince sevinçten havalara uçtum. Artık ben zebraların kralıydım.

YAMAN N.

HIKÂYE

KORSANLAR

Bir gün babamla beraber teknemizle tropikal bir adaya doğru gidiyorduk. Ada çok renkliydi ve adadaki herkes mutlu bir suratla bize el sallıyordu. Bir anda karanlık çöktü ,yağmur ve fırtına başladı. Bize el sallayan kişiler evlerine döndü. Ben babama döndüğümde babam uyuyordu ve teknesi devrilmişti. Birbirimizi daha farklı bir adada bulduk. Kum gözlerimize batıyordu ve her yerimiz kum olmuştu. Suratımızı biraz tuzlu suda yıkadıktan sonra hayata geri dönmüştük. Kıyafetlerimizin bazı kısımları yırtılmıştı ve ikimizin bacakları da çizilmişti.

Ben taytımın bir kısmını koparıp babamın ve benim bacaklarına sardım. Benim adım Sude ve şu an gözlerime inanamıyorum! Bu başka bir tropikal ada ve daha da iyi! Adaya yerleşirken halk bize yardımcı oldu ve bize yeni kıyafetler, para ve bir barınak. Barınak dediğime bakmayın, barınabileceğimiz bir yer, bir otel! Bize iki çanta ve iki bavul verdiler. Otelde uyuduk ve ben gece 3'te kalktım. Otelden çıktım. Denize baktığımda dalgalar çok yükselmişti. Dalganın içinden kıyıya bir sandık vurdu. Ağzım açık bir şekilde sandığa bakakaldım. Heyecanımı durdurduktan sonra ağzımı kapadım ve sandığın bir kilidi olduğunu gördüm. Saçımdaki tokayı çıkardım ve kilide sokup çevirmeye başladım. Kilit açıldı ve ağzım yine şaşkınlıktan açıldı. İçinde korsan haritası, birkaç tane korsan şapkası, bir ton elmas, altın, zümrüt, korsan ayağı ve eli vardı. Ben otele koştum ve babama söyledim. Babam yeteri kadar altın aldı ve ben haritayı aldım. Bir daha sandığı kilitledik ve sandığı suya atarak gerisini tarihe bıraktık. Ben otel odasına geri dönüp araştırmama başladım.

Düşündüm, düşündüm. Bulamadım.. Heh! Şimdi aklıma geldi. Bunu bize şu an bir efsane olan korsanlar yollamış olmalıydı!

Babam altınları valize doldurmuştu. Ben haritayı açtığım an parladı ve harita üstünde 'Sude' yazdığı an haritanın gösterdiği yer değişti. Sonra kendi kendime düşündüm ve "Macera başlasın!" dedim.

MİRA M.

HIKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137. YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

FIRTINADAN SONRAKİ GİZEM

O gün hava soğuktu ve üşüyorduk. Sahildeki dalgalar giderek hızlanıyor ve artıyordu. Babamın işi gereği Miami'de güzel bir evde oturuyorduk ve bir gün yine arkadaşlarımla sahilde oynuyorduk ve sonra birden bir fırtına koptu. Korkuyordum arkadaşlarımdan birini bile göremiyordum. Korkudan ağlayamıyordum. Sonra biraz ötede bir ağaç düştü sonra bir anda bütün ağaçlar ard arda düşmeye ve devrilmeye başlamıştı. Yağmur şiddetliydi ve birden arkamdaki ağaç sesli bir şekilde yere düştü. Gözlerimi kapadım ve gözlerim doldu. O anda biri beni çekti sandığım için bir çığlık attım. Gözlerimi açtığımda babamın kucağından yatağa yatırılıyordum. Sabah uyandığım da sahil perişan bir hâldeydi. Üzül müştüm ancak yapabileceğim bir şey yoktu. O an orada bir sandık görmüştüm hemen gidip aldım içinde bir parfüm ve bir mektup vardı. Hemen okudum. Mektupta şöyle yazıyordu:

"Sevgili Deniz,
Sana bu mektubu taa Türkiye'den yazıyorum ve sana küçük bir hediye vermek istiyorum. Umarım beğenirsin.

Sevgiler ATILLA O."

Vay canına! Bu mektup çok eskiydi ama bu benim olmadığı için hemen polise verdim ve bunların sahibi o kadar tatlı bir adam ki... Nereden mi biliyorum? Sandığı aldığımda bana narin elleriyle bir şeker uzatıyordu. Ve biliyor musunuz mektubu yazdığı Deniz onun eşiymiş.

AYŞE BEREN O.

HIKÂYE

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137. YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

SAHİBİM KEDİM

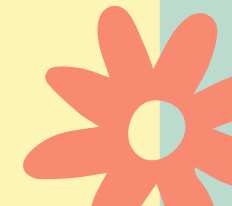
Bu sabah kalktığımda kedim Pati oyun oynuyordu. Onunla oynamayı düşündüm ama ödevlerim vardı. Gene de kendimi tutamıyordum.

Pati ile oynamaya başladım. Bir süre sonra Pati yorulup uyudu. Ben de hazır o uyuyorken ödevlerimi yapmaya başladım. Ödevimin bittiği sırada Pati uyandı. "Defne" dercesine miyavladı. Sonra mamasını yemeye başladı. O yerken ben de acıktığımı fark ettim. Ve o an bir şey anladım. Pati kendi yemeğini kendi koymuştu! Bunu o kadar önemsemeyip kendi yemeğimi koymaya mutfağa gittim. Sanki Pati benim sahibim gibi mutfakta yemeğim duruyordu. Oysaki evde Pati, ben ve babam dışında kimse yoktu. Babam uyuduğuna göre ve ben de koymadıysam yemeğimi Pati koymuştu! Sonra tuvalete gittiğimde onu tuvaletini temizlerken buldum. Sanki hiçbir sorumluluğumu yerine getiremiyordum. Odamı bile Pati topluyordu.

Olanları aileme anlattım ve bana çok güzel hikaye anlattığımı söyleyip beni yatırdılar. Ertesi sabah kalktığımda neyse ki her şey normale dönmüştü. Ben kendi hayatımı yaşamaya kısa bir süre sonra devam etmişim.

DEFNE BADE Ö.

HİKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137.
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

POLY

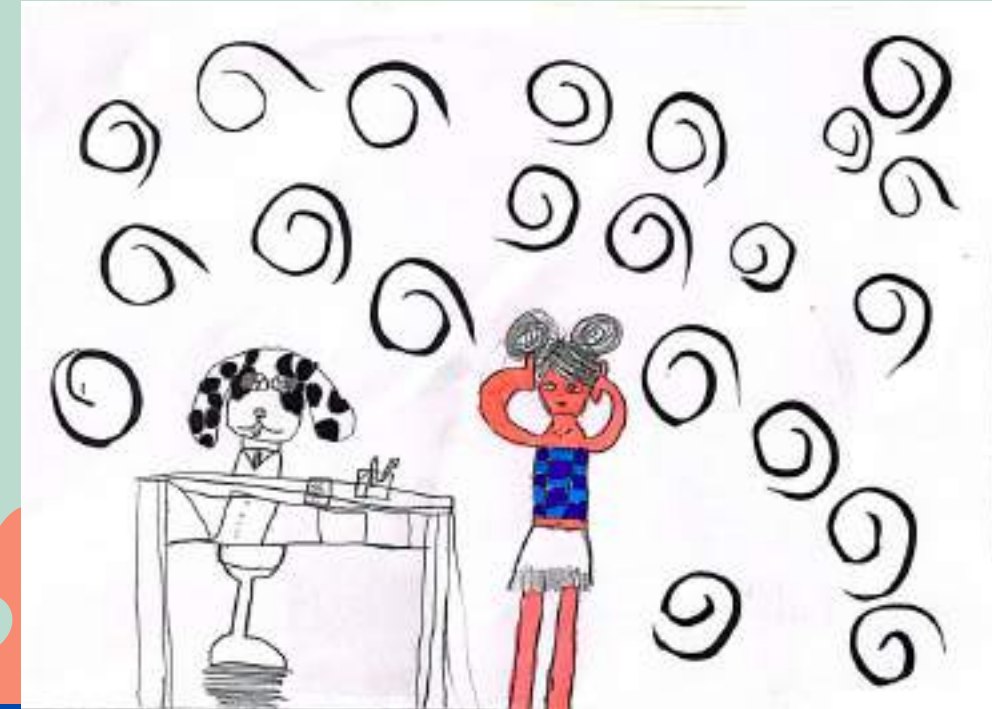
Arkadaşımın bir videosunu izledim. Köpeği bir gününü yönetiyordu. Ben de denemeye karar verdim. Poly'ı aldım ve bahçeye çıktım. Hava güneşli ve sıcaktı. Çarkları hazırladım.

Poly çarkı çevirdi ve onu sev, çıktı 1 saatlik sevgi zamanından sonra bir daha çarkı çevirdi. Yemek ye, çıkmıştı. Nasıl yani ben "Yemek ye." yazmamıştım. Kesin abim yazdı çünkü kendisi hem yemek yapmayı hem de yemeyi çok sever. Hemen salona gittim ve Poly beni çekti. Daha gün bitmemişti ve bin tane şey vardı. İlk lunaparka gittik ve birden artık ben köpek olduysam okula o gidecek diye düşündüm. İçimden "Oley!" diye bağırdım. Dur bir dakika bugün İngilizce sınavı vardı ve köpeğim hiçbir şey bilmiyor. Kesin düşük alacağım diye ağladım ama Poly ben çalışırken tüm bilgileri öğrenmiş ve sınavdan çok iyi almıştı.

Aslında Poly'in yerinde olmanın çok da kötü olmadığını fark ettim. Bence o da benim yerime bir gün geçirmeyi sevdi. Daha sonraki zamanlarda biz, bazen böyle yer değişikliği yaptık. Ama bu Poly ve benim aramda büyük bir sır olarak kaldı.

LAL S.

HIKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

GİZEMLİ SANDIK

Sahilde yürüyordum. O sırada bir tane hazine sandığına benzer kalaslardan yapılmış bir sandığın kıyıya vurduğunu fark ettim. Hemen sandığın oraya koştum. Tam açacakken birde ne göreyim! Sandık kilitliydi! Sandığı nasıl açacağımı düşünürken aklıma bir fikir geldi. Sandığın kilidini çekiçle patlatıp açacaktım. Çekiçle sandığın kilidini kırıp açtığımda içinde altın ve elmaslar vardı.

Acaba tüm bu parayı nasıl harcarım diye düşünürken aklıma harika bir fikir geldi. Önce kendime havuzlu bir villa alacaktım sonra diğer kalanıyla dünyanın en büyük pizzasını yaptıracaktım. Sonunda dünyaca ünlü olacaktım.

Sonunda villamı aldım ve diğer 10.500 lirayla dünyanın en büyük pizzasını yaptırardım.

CAN HALUK P.

HIKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR

137.
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

KEDİMİN YERİNDEYİM

Bugün bir şey oldu ve ben miyavlamaya, kedim konuşmaya başladı. Ondan yaklaşık 1 saat sonra da ben küçüldüm kedim büyüdü. Çok kötü hissediyordum ağlayacak gibiydim.

Artık kendi yemeğimi alamıyor, istediklerimi miyavlayarak söylüyor ve en kötüsü tuvaletimi kumun üzerine yapıyordum. Tabii bir gün boyunca. Gün başlayınca ilk olarak mama kabımın yanına gidip mırlamaya başladım. Ama o sırada kedim mutfakta yemek yiyordu. Kedim gelince tekrar yemek istedim ve o da sağ olsun bana yemek verdi. Verdikten yaklaşık 10 dakika sonra kedim evden çıktı. Okula gidecekti. Okula gitmediğim için biraz mutluymdum. Evde oturacaktım. Kedim okuldan dönene kadar evde tectim. O sırada canım televizyon izlemek istedi. Televizyonu açmaya çalışmama rağmen olmadı. Yarım saat denemeden sonra televizyonu açabildim. Biraz izledikten sonra tuvaletim geldi. Tuvaletime gittim. Ama 2 saat boyunca kumu kazmaya çalıştım, tuvaletimi yaptım, tuvaletimin üzerini kapattım. Tabii ki kumun üzerini kapamak da iki saat sürdü.

Sonunda kedim okuldan eve döndü. Biraz oturduk. Zaten bir süre sonra ikimiz de eski hâlimize döndük. Çok rahatlamıştık. Ben kedi olmanın zorluklarını, kedim de insan olmanın zorluklarını anlamıştı.

CANSU ADA K.

HIKÂYE

MERT'İN BİR GÜNÜ

Merhaba ben Mert. Size ilginç bir hikâye anlatacağım. Bir gün ben ve iki arkadaşım dışarıya çıktık. Sokaklar bomboştu ve ortalarda kimseyi göremedik. Sebebini anlayamadım ama gezerken insanlar fısıldayarak konuşuyormuş gibi sesler duyduk. Fakat kimseyi görmedik.

Biraz daha detaylı baktıktan sonra anladık ki sitede kimse yoktu. Fakat derinden daha fazla ses duymaya başladık . Mesela " Neredeyiz biz ?" ya da " Yardım edin!" gibi sesler kulağımıza geliyordu. Birkaç saat sonra eve geri geldik. Beraber biraz tablet oynadık.

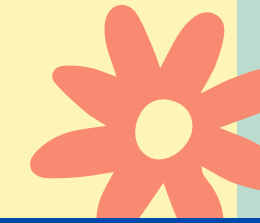
Daha sonra pencereye baktığımda uçuşan hayaletler gördüm. Yüzleri sanki babama, anneme ve komşularımıza benziyordu. Bu durum beni çok şaşırttı. Pencereyi açıp elimi dışarıya uzattım. Elim bir anda hayalete dönüştü. Korktum ve elimi çekip evin içine doğru kaçtım.

Yaşadıklarımı kimseyle paylaşmadım. Çünkü bana inanmayacaklarını düşündüm. Belki de ben de olsam inanmazdım. Aradan birkaç saat geçti ve annem babam eve döndüler.

Onları görünce çok mutlu oldum. Koşup hemen boyunlarına sarıldım. Tüm her şey geçmiş, düzelmmişti.

EFES G.

HIKÂYE

IŞIK OKULLARI 137. YIL
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

EFANE BİSİKLET YARIŞI

Bir gün Seda, Efe ve Berk bir bisiklet yarışmasına katılmaya hak kazandı. Üçü de bisiklet yarışına katılmayı çok istedi ama onların bisikleti bile yoktu. Ama böyle güzel bir yarışmaya katılmayı reddetmekte istemedikleri için birlikte bir bisikletçiden bisiklet alıp bu yarışmaya katılmaya karar verdiler.

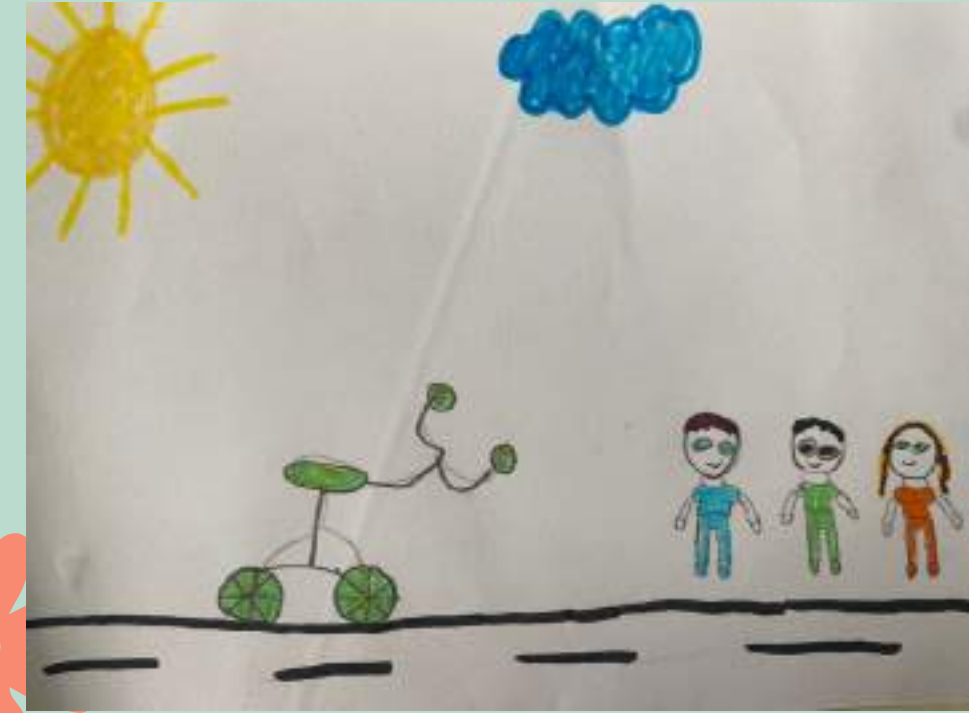
Üstlerini giyinip bisikletçiye doğru yola koyuldular. Bisikletçiye vardıklarında önlerinde üç tane çok güzel bisiklet çıktı. Bisikletler o kadar güzeldi ki gözlerini bisikletlerden alamadılar. Yarış için çok heyecanlıydılar. Bugünden kıyafetlerini hazırlamak istiyorlardı ama yarış için uygun de kıyafetleri yoktu. Hemen bir kıyafet mağazasına gittiler ve bisiklet sürmeye uygun olan kıyafetler aldılar. Tüm bu alışverişler esnasında o kadar yorulmuşlardı ki birbirleriyle vedalaşıp dinlenmek için evin yolunu tuttular.

Ertesi gün erkenden kalkıp hazırlandılar. Yarış için çok heyecanlıydılar. Yeni bisikletleriyle birlikte yarışmanın yapılacağı yere erkenden gittiler. Yarışmanın yapılacağı alana vardıklarında yarım saat sonra yarışmanın başlayacağı ile ilgili anons yapılıyordu. Yarışmanın heyecanı ile yarım saatin nasıl geçtiğini anlamadılar. Yarışın başlayacağı yere doğru ilerlediler. Başlama işareti verildi. Berk hızlı bir başlangıçla en önde gidiyordu. Seda Berk'in birkaç bisiklet arkasındaydı. Efe biraz daha geriden geliyordu. Yarışmanın bitmesine az kalmıştı. Berk en önlerde yarışmayı kazanacak gibiydi. Yarışmanın bitmesine saniyeler kalmıştı. Yarışmanın sonucunda ve Berk birinci, Seda üçüncü, Efe de altıncı olmuştu.

Yarışmanın sonunda katılan herkese madalya verilmişti ama Berk birinci olduğu için ona ayrıca bir de kupa verilmişti. Berk arkadaşlarını üzgün görünce kupayı üçünün bu yarışmayı hatırlaması için armağan olarak saklamaya karar verdi. En sonunda bu yarışma onlar için unutulmayacak bir anı olmuştu.

NEHİR Ç.

HIKÂYE

İLGİNÇ BİR YOLCULUK

Bir gün işe gitmek için arabama bindim. Arabamın ekranında bir tuş belirdi. Ekranda 2023 yazısı vardı. Bu kırmızı tuşun ne işe yaradığını bilmiyordum. Bir yandan merak ediyordum, bir yandan da korkuyordum. Merakıma engel olamayıp kırmızı tuşa bastım. Tuşa bastıktan sonra kendimi kötü hissettim.

Birden içinde olduğum araba dönmeye başladı. Gözümü açtığımda yine arabadaydım. Sanırım bayılmışım. Arabamın etrafında bir sürü insan vardı. Hepsi şaşkın gözlerle bana bakıyordu. Arabanın penceresinden "Yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordular. "Neredeyim ben? Hangi zamandayız?" diye sordum korkuyla. Arabadan dışarı çıkıp etrafa baktığımda her şey çok farklı görünüyordu. Sokaklar sessizdi. Gördüğüm birkaç insan sürekli kollarındaki saatlere bakıyor, bir süre sonra da gözden kayboluyordu. Bu da neydi böyle? Bir süre sokaklarda gezindim. Yaşlı bir adamla karşılaştım. Yaşlı adam gözlerimin içine bakarak "Gelecek şehrinde yeni misiniz?" diye sordu ve bana bir saat verip hızla gözden kayboldu. Şaşkınlığım henüz geçmemişken avucumdaki saat titremeye başladı. Saatin altında kırmızı bir tuş vardı. Bu tuşa dokunur dokunmaz kendimi farklı bir yerde buldum. Işınlanmışım! Bulduğum oda karanlık ve sessizdi. Derinden gelen bir ses "Yardıma ihtiyacın var." dedi. Korkuyla "Nasıl yardım edebilirim ki?" diye sordum. Derinden gelen ses "Burada 2023 yılından gelen tek kişi sensin. Bu makineyi de bir tek sen kullanabilirsin. Bu makine insanların buraya ışınlanmasını sağlıyor. Makineyi devre dışı bırakabilirsen sen de buradan çıkabilirsin." dedi.

Bir süre uğraştıktan sonra makineyi devre dışı bırakmayı başardım ve kullanılmaz hale getirdim. Gözümü açtığımda evdeki yatağında ter içinde uyandım. Meğer her şey bir rüyaymış.

BATU H.

HİKÂYE

ÇANAKKALE GEZİSİ

Demir, o hafta sonu sınıf arkadaşlarıyla okul gezisine gidecekti. İlk kez sınıf arkadaşlarıyla yatılı bir geziye katılacaktı. Bu yüzden çok heyecanlıydı. Demir, gezi için gerekli olan eşyaları günler öncesinden hazırlamıştı. Yanına peluş ayıcığını da almayı planlıyordu. Bu ayıcığı doğduğundan beri yanından ayırmamıştı. Bu gezide de yanında olmalıydı. Otelde birlikte kalacağı Mert ve Batu ile oynamak için yanına birkaç kutu oyunu almayı düşündü.

Gezi günü geldi. Hepsi sabahın erken saatinde okul bahçesinde toplandılar. Ailelerine veda ettiler, otobüse yerleştiler ve yola koyuldular. Demir koltuğuna yerleşince uyumaya devam etti. Kahvaltı servisi başlayana kadar uyudu. Çanakkale'ye çok küçükken gitmişti ama hiç hatırlamıyordu. Okulda Çanakkale'nin tarihte önemli bir yere sahip olduğunu öğrenmişti. Şimdi öğrendiği yerleri görme zamanıydı. İlk durakları 57. Alay Şehitliği olmuştu. Ardından Conkbayırı, Kilitbahir Kalesi ve Yahya Çavuş Anıtı'nı ziyaret ettiler. Akşam otele geldiklerinde hepsi çok yorgundu. Kendilerini direkt yatağa attılar. Ertesi gün otelden ayrılıp Truva Antik Kenti ve Truva Müzesi'ne gittiler.

Dönüş zamanı gelmişti. Hepsi çok yorulmuştu ama birçok tarihi mekanı da görmüşlerdi. Okula vardıklarında tüm aileler çocuklarını bekliyorlardı. Keyifle geçen bir gezi olmuştu. Demir bu geziyi hiç unutmuyacaktı.

DEMİR U.

HİKÂYE

GECE YAKALANMAK

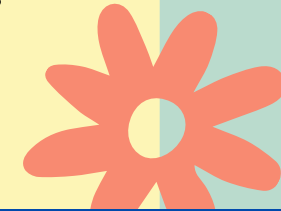
Atlas, Batu, Alp, Nuh Ali ve Toprak adında beş kardeş varmış. Kardeşlerin hepsi birbirleriyle çok iyi anlaşmışlar. Bu kardeşler, bilgisayar oynamayı da çok severlermiş. Bazen oyun saatlerini uzatmak için çeşitli bahaneler üretirlermiş.

O gün de daha uzun süre bilgisayarla vakit geçirebilmek ve oyun videosu çekmek için bir plan yapmışlar. Daha öncesinde yaptıkları planlar hep başarısız olmuş. Bu kez daha detaylı bir plan yapmışlar. Planlarına göre yatma vakti geldiğinde hepsi yataklarını oyuncaklarla dolduracaklar, anne ve babalarını kandıracaklarmış. Planı aynen uygulamışlar. Pijamalarını giyip, anne babalarına iyi geceler demişler. Bir süre bekledikten sonra yataklarına oyuncakları koyup üstlerini yorganla kapatmışlar. Hepsi oyun odasına doğru sessizce ilerlemiş. Anne ve babaları odaları tek tek dolaştığında durumda bir tuhafılık olduğunu fark etmişler. Çocukların yine bir planları olduğunu düşünmüşler, bir şey demeden odalarına gitmişler. Çocuklar bir saatlik bir video çekiminin ardından odalarına gidip uyumuşlar. Uyumadan önce sabah anne ve babalarına durumdan söz etmeye karar vermişler.

Sabah anne ve babaları onları kahvaltıda bekliyormuş. Babası "Dün gece hemen uykuya daldınız herhalde. Hiç sesiniz çıkmadı." demiş. Çocukların hepsi birbirine bakmış. Atlas, anne ve babasına yaptıkları video çekimini anlatmış. Anne ve babası bu paylaşımdan memnun olmuşlar ve çekimlerden kendilerini haberdar etmelerini istemişler. Beş kardeş o günden sonraki video çekimlerini anne ve babalarından izin alarak yapmışlar.

ATLAS K.

HİKÂYE

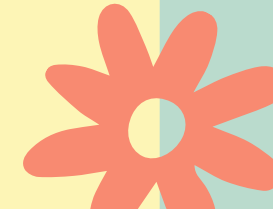
BANYODAKİ BOZUK KAPI

Nil, o gün okuldan eve gelmişti. Annesi henüz işten dönmemişti. Önce kardeşini okuldan alması gerekiyordu. Nil evde annesi ve kardeşini beklerken ödevlerini yapmaya başladı. Bir süre sonra annesi ve kardeşi eve geldiler. Birlikte yemeklerini yerken sohbet ettiler. Herkes gününün nasıl geçtiği anlattı. Yarın yapacaklarını planladılar.

Yemek ve sohbet bittikten sonra Nil ve kardeşi banyoya gittiler. Nil hızlıca duşunu aldı. Annesi de kardeşini yıkamak için banyoya geldi. Annesi kardeşini yıkadıktan sonra çocuklar üşümesin diye banyo kapısını bir anda kapatıverdi. Oysaki kapının kolu bozuktu ve kapı içeriden açılmıyordu. Annesi kapıyı kapatınca birden kapı kolunun bozuk olduğunu hatırladı. Üçü de banyoda kilitli kalmışlardı. Annesi kapıyı açmak için banyodaki makasları kullandı ancak kapıyı açmayı başaramadı. Tek çareleri babalarının eve gelmesini beklemektir. Annesi Nil ve kardeşinin uykusu gelince banyoyu kuruladı. Havlulardan onlara yatak yaptı. Çocuklar babalarını beklemeye başladılar. Banyoda otururken zaman geçirmek için birbirlerine hikaye anlattılar. Uzunca bir süre beklediler. Sonra kapı zilini duydular. Babaları gelmişti ancak ona kapıyı açamıyorlardı. Kapı zili ısrarla çalıyordu. Çocuklar babalarına seslerini duyurmak için bağırdılar. Ona bahçe kapısından eve girmesini söylüyorlardı. Ancak babaları onları duymadı. Babaları da bir aksilik olduğunu anlamıştı. Yan komşunun evine girip, oradan kendi bahçelerine geçti. Babaları eve girdiğinde çocukların sesini sonunda duyabilmişti. Babaları hemen kapıyı açtı ve içeriden herkesi çıkardı.

Çocuklar banyodan çıkar çıkmaz babalarının kucaklarına atladılar. Tüm günlerden farklı ilginç bir deneyim olmuştu onlar için.

NİL ELİZ D.

HİKÂYE

OKULDAKİ OLAY

Nil, her gün olduğu gibi o sabah da keyifle okula gelmişti. Başına geleceklerden habersizdi. Teneffüste arkadaşlarıyla oyunlar oynadı. Her şey çok güzeldi.

Müzik dersi zamanı geldiğinde öğrenciler gruplarına dağıldılar. Flüt grubundaki öğrencilerin, keman ve çello öğrencilerinin yanlarına gitmeleri gerekiyordu. Nil de enstrümanını alıp keman ve çello öğrencilerinin yanına gitti. Teneffüste birkaç arkadaşıyla yeni buldukları oyunu oynuyorlardı. Oyunda bir kişi zombiydi. Diğer çocuklarsa avcıydı. Avcılar zombileri yakalamaya çalışıyorlar, zombiler ise avcıları kendilerine dönüştürmeye çalışıyorlardı. Tam bu oyunu oynarken Nil duvarın yanındaki pufa ayağını çarptı. Ayağı çok acıdı. Orada bulunan koltuğa oturdu ve sakinleşmeye çalıştı. En yakın arkadaşı da öğretmene haber vermeye gitti. Öğretmen hemen Nil'in yanına geldi ve onu revire götürdü. Revirde buz uyguladılar, krem sürdüler ve ayağını sardılar. Annesine haber verdiler. Annesi Nil'i gelip okuldan aldı. Nil 1 gün evde dinlendi ama ayağının acısı geçmemişti. Annesi onu doktora götürdü. Doktor ayağına ne olduğunu dokunarak anlayamayacağı için röntgen istedi. Röntgen çekildikten sonra ayak bileğinin çatlak olduğu anlaşıldı. Nil çok üzüldü. Alçıyla nasıl işlerini yapabilecekti. Ayağını alçıya aldılar. İki hafta boyunca ayağı alçıda kaldı. Alçıyla okulda hareket etmek oldukça zordu. Koltuk değneklerini tanıdıkları birinden ödünç almışlardı. Birkaç gün sonra arkadaşı da ayağın sakatladı. İki de okulda tekerlekli sandalye ile dolaşp, yemeklerini sınıfta birlikte yediler.

Kontrolden sonra doktor Nil'in alçısının çıkmasına karar verdi. Artık ayağı iyileşmişti. Nil, ayağı alçıdayken günlük işleri yapmanın ne kadar zor olduğunu yaşayarak öğrenmişti. Sağlıklı olmak ne kadar da önemliydi.

HİKÂYE

NİL D.

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

İSTANBUL BOĞAZI

Vapurlar ve balıkçı tekneleri ayrılıyordu İstanbul Boğazı'ndan. Martıların sesleri, ağaçların kıpırdayışı duyuluyordu İstanbul sokaklarında. Her çocuğun hayali vardı tıpkı Ali gibi. Belki uzaklardan gelecek bir ses, belki de yakınlardan gelecek bir huzur.

Ali'nin de en büyük arzusu çok iyi, uluslararası bir kaptan olmaktı. Denizlere açılmanın ve yeni yerler keşfetmenin hayalini kuruyordu Ali. Ama bu hayallerini kimseyle paylaşamıyordu. O da uzun uzun denizleri seyrederek bu hayalini yaşıyordu. Bir umut vardı her zaman içinde. Peki bu deniz sevdası nereden geliyordu Ali'nin? Ali'nin büyük dedesi zamanının en iyi denizcilerindendi. Ali de ailesinde dedesinin hikayeleriyle büyümüştü. Bu mesleği devam ettirmek istiyordu. İyi ki kaptandı dedesi. Bu durum kendini ayrıcalıklı ve özel hissettiriyordu. Sanki hayaline çok yakınmış gibi.

Aradan tam 17 yıl geçti. Ali denizi seyrederek hayal kurduğu yerde şimdi bir kaptan olarak oturuyordu. Ama tamamen ayrılamamıştı İstanbul sokaklarından. Çünkü biliyordu ki özleyecekti memleket kokusunu.

BUSE K.

HIKÂYE

HAKAN'IN OYUNU

Hakan, 12 yaşında bir çocuktur. "Dynablocks" adında bir bilgisayar oyununu çok seviyordu ve her gün oynuyordu. Kimi zaman arkadaşlarıyla kimi zaman kendi başına oynuyordu. Tabii ödevlerini tamamladıktan sonra.

"Dynablocks" oyununa tüm çocukların seveceği yeni bir oyun yüklemeyi hayal ediyordu. Oyunun afetlerle mücadele etme ve hayatta kalma oyunu olmasını istiyordu. Oyununa en çok karşılaşılan kasırga, deprem, sel gibi afetlerin illüzyonlarını yerleştirdi. Oyundaki tuzaklar içinse afet olmayan uzaylı saldırısı gibi üç boyutlu illüzyonlar ekledi. Oyununu platforma yükleyince oyun hızla popülerleşti. Oyunu herkes çok sevdi. Hakan, hayalini gerçekleştirmişti ancak oyundan beklediği kadar para kazanamamıştı.

Oyuna, satın alınabilecek bazı objeler ekledi. Böylece oyunu oynamak için bu objeleri insanlar satın aldıkça para kazanabilecekti. Oyuna eklenen bu yeni objeler de çok sevildi. Hakan artık oyun dünyasında çok ünlü biri hâline geldi.

HAKAN DORUK K.

HİKÂYE

STAX TAŞKESEN

Merhaba, ben Stax Taşkesen. Ben doğayı çok seven, ağaçları önemseyen bir çocuğum. Çevremdeki herkesin de bu konuda bilinçli olması için çok çaba harcıyorum. Bu hikayemde de size yaptıklarımдан bahsetmek istiyorum.

Bir gün arkadaşlarımla bilgisayar üzerinden oyun oynuyorduk. Uzun bir süre oyun oynadıktan sonra arkadaşlarımla dışarı çıkıp temiz hava almaya karar verdik. Evimizin çevresinde biraz gezecek daha sonrasında da basketbol oynayacaktık. Evden çıkmadan önce yemeğimi yedim, topumu poşete koydum ve evimizin girişindeki bisikletimi alarak dışarı çıktım. Tüm arkadaşlarım dışarıda beni bekliyordu. Bisikletlerimizle bir süre sahilde tur atıp sohbet ettik. Gerçekten de dışarıda olmak hepimize çok iyi gelmişti. En yakın arkadaşım hepimizden önden gidiyordu. Basket sahasını kimsenin kapmasını istemiyorduk. Biz de arkasından ona yetişmeye çalışıyorduk. Basket sahasına vardığımızda sahada bazı adamların olduğunu ve basket potalarını söktüğünü gördük. Bu durum karşısında sessiz kalamazdık. O kadar yolu basket oynamak için gelmiştik. Bisikletimi sahanın yanına bırakıp sahanın içine girdim. Basket potaların söken adamlara yaklaştım ve sordum. "Neler oluyor burada? Neden potaları söküyorsunuz?" dedim. Görevli adamlardan biri benim soruma cevap verdi. "Buradaki basket sahası çok büyük. Buradaki sahayı küçültüp yerine ağaçlar dikeceğiz." dedi. Adamın verdiği cevaba şoke olmuşum. Hiç böyle bir cevap beklemiyordum. Bir anda arkadaşlarıma döndüm ve baktım onlar da şaşkına dönmüşlerdi. Kendi aramızda biraz konuştuktan sonra "Biz doğa sever çocuklarız. Bizler de size yardım edebilir miyiz?" diye sordum. Adam "Tabi ki çocuklar biz buraları topladıktan sonra yarın sizler de fidanları dikerken bize yardım edersiniz." dedi.

Ertesi gün basketbol sahasına gittiğimizde sahanın yarısı gerçekten yıkılmış. Yarısına da ağaçları dikmeye başlamışlardı. Bizler de onlara yardım ettik. Tüm ağaçların can sularını bizler verdik. Çok gurur duyduğu bir gün olmuştu. Artık bizim emeğimizle büyüyen ağaçlarımız olmuştu. Yıllarca o ağaçların büyümesini izledim ve kendimle gurur duydum.

ALAZ ÖZGÜR B.

HIKÂYE

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

AHMET'İN ŞANSI

Ahmet, 7 yaşında bir çocuktur. Evsiz ve yoksul biriydi. Annesi ve babası o daha yeni doğmuşken trafik kazasında ölmüşlerdi. Yoksulluğunun yanında bir de kimsesizdi Ahmet.

Her gün iskeledeki banklarda yatıp uyuyordu. Artık akşamı sabahı aynı bankta geçirmekten sıkılmış, yorulmuştu. Bir ailesi olmasını düşlüyordu hep. Bu hayali kurarken bir yandan da bunun olmayacağına inanmıştı aslında. Mahalledeki Ali ağabeyi en yakın dostu olarak görüyordu. Ali ağabey, Ahmet'i almaları için Çocuk Esirgeme Kurumuna haber vermemişti. Oysaki Ahmet'in bir aileye sahip olmak için en büyük şansıydı bu. Uzun uğraşlardan sonra Ali ağabey, Ahmet'i bu kuruma gitmeye ikna etmişti. Gerçek bir yuvaya sahip olmanın onun en çok istediği şey olduğunu biliyordu. Birlikte Çocuk Esirgeme Kurumunun yolunu tuttular. Ahmet, içeriye girerken oldukça heyecanlı, biraz da korkmuştu. İçeride onu önce güvenlik karşıladı. Ahmet anne ve babasının bir trafik kazasında öldüğünü anlattı. O gün kuruma yerleşti ve oradaki diğer çocuklarla bir arada yaşamaya başladı. Eskisinden daha iyi koşullarda yaşıyordu ama gerçek bir yuva isteği hiç azalmamıştı.

Bir gün öğle yemeğinden döndükleri sırada güvenlik beklediği müjdeyi verdi Ahmet'e. Birisi onu evlat edinmek istiyordu. Kendisini bekleyenleri görür görmez sevmişti. Artık bir ailesi ve yuvası vardı.

NUH ALİ S.

HİKÂYE

DÖRT YAPRAKLI YONCA ARAYIŞI

Kemal, 10 yaşında 4. sınıf öğrencisiydi. Fen bilimleri dersinde bitkilerden söz ederken bir arkadaşı dört yapraklı yoncaları anlatmıştı. O günden beri Kemal, dört yapraklı yonca bulabilmeyi çok istiyordu. Çünkü insanlar, dört yapraklı yoncayı bulunca şanslı bir hayat sürdürüyorlardı. Kemal, dört yapraklı yoncayı bulmak için ciddi bir arayışa girmesi gerektiğine karar verdi.

Yoncaların fazla bulunduğu yerler nereler olabilir diye internette araştırdı. Bulduğu yeri de anne ve babasına göstererek oraya gitmek istediğini söyledi. Babası yeri gördükten sonra hafta sonu gidebileceklerini hatta piknik de yapabileceklerini söyledi. Hafta sonu alana vardıklarında Kemal hemen yonca arayışına başladı. Saatler geçmişti ama hâlâ dört yapraklı yonca bulamamıştı. Yemek molasından sonra aramaya devam etti. Her yoncayı dikkatle inceliyordu. Bazı yoncalar yanıltıcıydı. Bulduğunu sanıyor ama yaprakları saydığına hayal kırıklığına uğruyordu. Henüz aramak için vakti vardı, pes etmemeliydi. Ve sonunda aradığı yoncayı bulmuştu. Kemal o kadar çok sevinmişti ki neredeyse ağlayacaktı. Hayatında ilk defa dört yapraklı yonca bulmuştu. Anne ve babasının yanına dönecekken ona doğru yürüyen iri yarı adamı gördü. Kemal'in içini bir korku sardı. Hızını arttırdı ve büyük bir kaya parçasının arkasına saklandı. Tanımadığı adamın, elindeki yoncayı almak istediğini düşünüyordu. Kayanın arkasından çıkıp etrafa bakındı ama adam görünürlerde yoktu. Arkasından gelen sesi duyunca irkildi. Adam, ormanda yolunu kaybetmiş, Kemal'e piknik alanını soruyordu. Kemal derin bir nefes aldıktan sonra adamı anne ve babasının da olduğu piknik alanına götürdü. Eve döndüklerinde Kemal bulduğu dört yapraklı yoncayı albümüne yerleştirdi. Artık onu şanslı bir yıl bekliyordu.

ALP Ş.

HİKÂYE

KIRMIZI BALONLAR

Nil, Arda ve Emir üç kardeşlerdi. Birlikte okula gider, ödevlerini birlikte yapar, birlikte oyunlar oynarlardı. Anne ve babaları yoğun çalıştıkları için birçok işte birbirlerine yardımcı olurlar, başlarının çaresine bakarlardı.

O akşamüstü Nil top oynamak için dışarı çıkmak istedi. Hepsi giyinip kendilerini sokağa attılar. Dışarı çıktıklarında yanlarına top almadıklarını fark ettiler. Kimse topu almak için eve geri dönmek istemiyordu. Emir, yan sokaktan geçmekte olan baloncuyu fark etti. Baloncunun kırmızı balonları göz alıyordu. Emir, kardeşlerine baloncuyu gösterdi. Arda'nın aklına bir fikir gelmişti. Balonları da top yerine kullanabilir, oyun oynayabilirlerdi. Nil, bu fikri çok beğenmiş ve mutlu olmuştu. Emir baloncuya seslendi. Baloncu çocukların yanına geldi. Emir "Haydi, ne duruyorsunuz? Ne kadar paramız var, ceplerinize baksanıza!" diye kardeşlerine seslendi. Hepsi ellerine ceplerine attılar. Nil'in 3 lirası, Arda'nın 5 lirası, Emir'in ise 7 lirası vardı cebinde. Toplam 15 liraları vardı. Baloncuya bir balonun kaç lira olduğunu sordular. Baloncu, bir balonun 1 lira olduğu söyledi. Çocuklar tüm paralarıyla kırmızı balonlardan aldılar.

Bir top yerine tam on beş balonları vardı artık. Kırmızı balonlarla saatlerce oynadılar. Hepsi çok mutluydu.

DENİZ Ö.

HİKÂYE

ALIŞVERİŞ MERKEZİNDE BİR GÜN

Kerem, 9 yaşında, 4. sınıf öğrencisiydi. Yakın arkadaşı Emre ile bilgisayar oyunlarını ve tenis oynamayı çok seviyorlardı.

Kerem ile Emre, cuma günü okul sonrası birlikte geçirmek istiyorlardı. Annelerine yalvardılar. Çocukların ısrarına dayanamayan anneleri sonunda pes etti. Metropol AVM'de buluşmak üzere anlaştılar. İki arkadaş da çok heyecanlıydı. Okul çıkışı anneleriyle buluşup hızlıca alışveriş merkezine gittiler. Önce birlikte yemek yediler. Ardından her çocuğun isteyeceği gibi Hupalupa'ya girdiler. Oradaki oyuncaklarla oynadıktan sonra trambolinde de vakit geçirdiler. Zaman hızlı ilerlemişti ve eve dönme vakti geliyordu. Ama çocuklar oradan ve birbirlerinden ayrılmak istemiyorlardı. Son olarak bowling oynamaya gittiler. Oradayken eve dönmemenin yollarını düşündüler. Sonunda ortak bir fikirde buluştular. İkisi Kerem'in amcasının çalıştığı mağazaya gidip ona yardım edeceklerdi. Böylece hem alışveriş merkezinde daha uzun süre kalmış olacaklar hem de birbirleriyle daha çok vakit geçirebileceklerdi. Annelerine bu fikirlerinden bahsettiler ve Kerem'in amcasının yanına gittiler. Mağaza oldukça yoğundu. Herkes çok meşgul olduğundan kasaların arkasından gelen sesi kimse fark etmiyordu. Kerem ve Emre sesi takip ettiklerinde kabinlerde yavru bir kedi ile karşılaştılar.

Yavru kedi sahipsizdi, kimse oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. İki arkadaş, kediyi alarak annelerinin yanına döndüler. Kerem kediyi sahiplenmek istediğini annesine söyledi. Annesi Kerem'in bu sorumluluğu üstlenebileceğini düşündüğü için yavru kediyi sahiplendiler.

KEREM Y.

HİKÂYE

BİR GÜL VE DİKENİ

Kocaman gözleri, pembe yanakları ve saçındaki kırmızı tokaları ile Eylül dedesinin gül bahçesinde bir gezinti yapıyordu. Burnuna enfes bir koku geldi. Onlarca gül arasından onun özel kokusunu hissediyordu. Pembe, sarı, kırmızı hatta mor güller arasından acaba hangisi bu kadar enfes kokuyordu. Başını çevirdi ve onu gördü. Pespembe, zarif, ince kıvrımlarıyla pembe gül tam karşısında duruyordu. Heyecanla yanına yaklaştı ve elleriyle onu tutmak, dokunmak istedi. Birden bir acı hissetti, kafasını yavaşça aşağıya doğru hareket ettirdi, o sırada küçük parmağındaki kanı görünce gülün üstüne bir göz yaşı döktü. O anda güle haince baktı ve onun yapraklarını yolmak istedi. Şimdiye kadar duymadığı bir ses onunla konuşuyordu.

- Güzel kız, canın acıdı biliyorum ama bu sana bir hayat dersi olsun. Her gülün bir dikenini vardır. Tıpkı hayat gibi. Hayatta da güzellikler, çirkinlikler zorluklar ve acılar vardır. Güzele ulaşmak için çalışmak gerekir. Bu acılardan, zorluklardan kendini korumayı bileceksin. Büyüklerin der ki,
- Gülü seven dikenine katlanır.
- Sen de bundan sonra sevdiğin bir şeye ulaşmak için zorluklara katlanacak, onun tehlikelerinden kendini koruyacaksın. Küçük kız dersini almıştı. Hayran olduğu gülü dikenine dokunmadan kokladı. Onu yaratan Tanr' ya teşekkür etti.

SESİM Y.

HİKÂYE

ZAMANDA YOLCULUK

Hiç ahşap bir evin 3. katındaki ahşap bir yatakta yattınız mı? Bence çok kötü değil. Tabii pencereden eve giren kuşların pislikleri ve gece gündüz hiç durmadan öten cırcır böcekleri dışında. Sadece şaka. Hiçbir böcek her gün 24 saat ötemez. Yine de çok ötüyorlar işte. Pencerenin kapanmaması da uzun hikâye ama Mert buna katlanıyor. Ailesine kalsa tavan arasını depo yapacaklardı ama Mert, kardeşi Ece ile aynı odayı paylaşmak istemeyip tavan arasına yerleşti. Neyse, bunu anlatsam yerim kalmaz. O yüzden sözü kalemime bırakıyorum.

Mert, o sabah başına düşen beyazımsı ama griye çalan, akışkan ve yapışkan bir maddeyle uyandı. Kuş pisliğiydi bu! Her sabah olurdu zaten. Hatta bu yüzden uzun, altın sarısı, dalgalı saçlarının önünde bir kabartı vardı. Her zaman olduğu gibi Mert, pencereye tüm gücüyle asıldı ama nafile. Pencere hiç yerinden oynamadı. Bunun üzerine Mert, merdivenlerden atlayarak alt kata inmeye çalıştı. Son basamakta az daha düşüyordu. Mutfağa vardığında annesinin kalp şeklinde yaptığı, mis gibi kokan krepleri tabağında gördü. Yanına birkaç krep alıp telefonun yanına koştu. Ege'yi aramıştı. Ege, maceraperest bir çocuktur. Çok çizgi roman okur, bilim kurgu filmleri izlerdi. Saat 12.00'de ormandaki parkta buluşacaklardı. Tam kapıyı açmıştı ki Ece:

- Ben de gelebilir miyim? diye sordu.
- Hayır olmaz. Bizi yavaşlatırsın! diye yanıtladı Mert.
- Lütfen, lütfen, lütfen!

Mert, kardeşinin yoğun ısrarı üzerine onu da yanında götürmek zorunda kaldı. Yolda buldukları parlak taşları toplayarak ormanın derinliklerine ilerlediler. 15 dakika sonra uzakta Ege'nin kıvırcık, kızıl saçları görüldü. Oraya kadar da yarıştılar. Ege onlara çalılıkların arasında ne bulduğunu gösterdi. Ancak çalılıkları aralamadan önce sanki biri onları izliyormuş gibi etrafına bakındı. Çalıyı araladığında içinden sarı renkli, oldukça büyük bir bisiklet çıktı.

DEVAMI DİĞER SAYFADA

HİKÂYE

Mert bisikleti incelemeye koyuldu ama kısa zamanda ilgisini kaybetti. Mert:

- Sadece bir bisiklet. Muhtemelen birisi bırakmıştır.
- İyi ama neden saklasın? Yeni ve güzel bir bisiklet.
- Bilmem, belki sevmemiştir.
- Sen ne düşünüyorsun Ece? Hiç sesin çıkmıyor.

Ece tam fikrini söyleyecekken gözü yerdeki bir taşa takıldı. Taş simsiyah ve parlaktı. Ece taşı almak için yere eğildiğinde bir kayaya takılıp bisikletin üzerine düştü. Bisikletten kıvılcımlar çıktı ve tekerleri hareket etmeye başladı. Olanları şaşkınlıkla izleyen Mert ve Ege de hiç tereddüt etmeden bisiklete atladılar.

Uyandıklarında hiç yerleşim yeri bulunmayan, yemyeşil bir yerde buldular kendilerini. Ege tam konuşacakken Mert ve Ece'nin kendisine dehşetle baktıklarını gördü ve arkasına baktı. O anda arkasında duran şey, kendisinin üç katı olan, turuncu renk üzerine siyah çizgileri olan bir kaplandı! Hemen koşmaya başladılar. Koşarken Ege "Neredeyiz biz? Dinozorlar devrinde mi?" diye sordu. "Ne dinozor devri? Eğer öyle olsaydı bizi kaplan değil dinozor kovalıyor olurdu!" diye yanıtladı Ege. O sırada önüne atılan bir et parçası yüzünden kaplanın kafası karıştı. O sırada çalılar arasında ellerinde taştan yapılmış aletlerle bir grup adam çıktı. Mert:

- Şimdi anladım. Şu anda biz Cilalı Taş Devri'ndeyiz. Bu çağda taşlardan çekiç, mızrak gibi aletler yapılıyordu. Tıpkı bu adamların ellerindeki gibi." dedi. Ege:
- Bu harika ama zamanın akışını değiştirmeden bir an önce buradan gitmenin yolunu bulmalıyız. Bisiklet şuradaki çalılar arasında. Onlar bizi görmeden buradan gidelim!

Bunun üzerine kahramanlarımız bisiklete atlayıp binbir rengin ve geçmiş anıların içinde nefis bir yolculuğa çıkarlar. Ege:

- Harika bir yolculuktu. Bir ara tekrar yapalım.

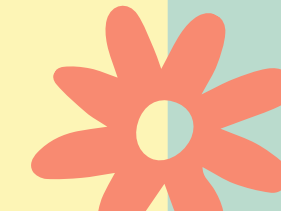
Mert:

- Buna gerek olacağını hiç sanmıyorum.

HİKÂYE

UMUT K.

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1885

DANSÇI KEDİLER

Ormandaki küçük kulübede beş minik kedi yaşıyordu. Bu beş minik kedi, sahiplerinin ilgisinden hiç memnun değillerdi. Sahipleri çok tembel biriydi. Akşamüstüne kadar uyur, bütün gün gazete okur, evi gerektiği gibi temizlemezdi. Kedicikler yemek yiyebilmek için sahiplerinin uyanmasını beklerlerdi. Çoğu zaman da kedilerin yemeğini vermeyi unuturdu.

Günlerden bir gün kedilerden biri "Ben artık bu evde yaşamak istemiyorum. Bir plan yapalım ve bu evden kaçalım." dedi. Diğer kediler de bu fikre katıldıklarını göstermek için başlarını salladılar. Sahipleri gazete okurken açık pencereden dışarı dışarı çıktılar. Artık onlar için sokakta yeni bir yaşam başlamıştı. Aslında bu yaşam evdekinden çok farklı değildi. Yiyecek bulabilmek için bir şeyler yapmaları gerekiyordu. Birlikte dans edip şarkı söyleyerek yiyecek bulmayı denediler. İlk denemelerinde sokaktaki insanların ilgisini çekmeyi başardılar. Herkes onlara yiyecek bir şeyler bıraktı. Bırakılanlar en az bir hafta boyunca onlara yeterdi. Birkaç hafta boyunca dans edip şarkı söyleyerek yaşamlarını sürdürdüler. Artık insanların çoğu onlara alışmıştı.

Bir sabah yine dans ederken eski sahipleriyle karşılaştılar. Sahipleri gittikleri günden beri kedileri arıyordu. Tüm kedilerin gidişi onu çok üzmüştü. Kedilerin hepsini bir arada görünce çok sevindi. Kediler de sahiplerinin bu sevinci karşısında şaşırılmışlardı. Hep birlikte ormandaki kulübelerine döndüler. Sahiplerinin davranışları bir daha eskisi gibi hiç olmadı. Kedilere çok iyi baktı. Kediler de sahipleriyle birlikte mutlu bir yaşam sürdürdüler.

LEYLA Y.

HİKÂYE

YÜZEN OKULUM

Bugün günlerden perşembe. Okulumu gitmeliydim. Hemen çantamı hazırlayıp annemle teknemize bindik. Yüzen okula doğru kürek çekmeye başladık.

Okula vardığımda henüz ders başlamamıştı. Ben de çantamdan mayomu çıkarıp soyunma kabinine koştum. Mayomu giydim ve denize atladım. Arkadaşım Serra, Aren ve Çağdaş'ı çağırdım. Beraber denize daldık ve karşımıza göz kamaştırıcı bir görüntü çıktı. Zemin kumluktu ve denizin içinde rengârenk balıklar vardı. Aren bana "Aşağıda parlayan bir şey var." dedi. Bir kürek aldım ve derinlere daldım. Kumu kazdım ve karşıma bir sandık çıktı. Serra'nın da yardımı ile sandığı sınıfımıza taşıdık. O esnada gözüme bir anahtar çarptı. O anahtarla sandığı açtık. Kantinden kurabiye aldık, yedik. Sandığın içinden çıkan su tabancalarıyla oynadık. O gün harika bir gündü.

Yüzen okulum, ahşaptan yapıldığı için suda batmıyordu. Ben sürprizlerle dolu yüzen okulumu çok seviyordum.

BEREN Ç.

HİKÂYE

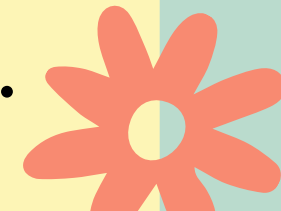
HAYVAN SEVGİSİ

Günlerden cumartesiydi. Serra erkenden uyanmıştı. Çünkü o gün voleybol çalışması vardı.

Voleybol kursuna giderken sokakta sahipsiz yavru bir köpek gördü, çok üzüldü ve onu evlat edinmek istedi. Annesine sordu ve annesi “Sorumluluğunu alabileceksen olur.” dedi. Serra, köpeğiyle güzel vakit geçiriyor, onu gezdiriyor, oynuyor ve çok seviyordu. Bir gün Serra annesiyle derin bir sohbeta daldı. Sohbet ederken köpeğiyle ilgilenmedi ve onu kaybetti. Onu bıraktığı yerde bulamıyordu. Çok üzüldü. Yatağına, oyuncaklarına, yemek ve su kabına bakakaldı. Bir süre köpeğini aradı ve hiçbir yerde bulamadı. Arkasını dönüp artık pes ettiğinde bir ses duydu ve köpeği tam karşısındaydı.

Serra, artık köpeğiyle daha çok ilgilenmeye karar verdi ve adını Lokum koyduğu köpeğiyle çok mutlu yaşadı.

CEYLİN C.

HİKÂYE

ÜÇ KAFADAR

Bir gün okul çıkışı Yalçın, Okan ve Ayşe buluşmaya karar verdiler. Buluşma yerlerini Ayşe'nin evi olarak belirlediler.

Yalçın eve giderken yanında topunu getirmişti. Ayşe, Yalçın'ın getirdiği topu görünce ormanın yanındaki boş araziye gidip oynayabileceklerini söyledi. Boş arazide oynarken top bir anda ellerinden ormana kaçıp sahipsiz bir bisiklete çarptı. Ayşe, Okan ve Yalçın bisikleti görünce heyecanla binmek istediler. Pedalı çevirdiler ve bir anda 2023 yılından 4023 yılına gittiler. Bu zaman yolculuğu karşısında çok şaşırmışlardı. Pedalı tekrar çevirdiklerinde 2023 yılına döndüler. Sonra hemen bisikleti buldukları yerde bırakıp koşarak Ayşe'nin annesinin yanına gittiler. Yaşadıklarını heyecanla anlattıklarında annesi onların oyun oynadıklarını ve bu senaryonun oyunun bir parçası olduğunu düşündü.

1 yıl sonra tekrar buluştuklarında hep birlikte yaz kampına gittiler. Kamp alanında yine bir bisikletle karşılaştılar ve birbirlerine şaşkın gözlerle bakıp bir daha bisiklete binmediler.

HİKÂYE

YALÇIN ALP B.

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

DOĞU, ALİ VE ÖMER'İN MACERASI

Bir gün öğretmeni Ömer'i yanına çağırır ve bir proje ödevi yapması gerektiğini söyler. Öğretmen, proje ödevi için Ömer, Doğu ve Ali'nin iyi bir ekip olacağını düşünmektedir ve onların birlikte çalışmasını ister.

Bu üç arkadaş, ertesi gün Ömerlerin evinde çalışmaya gittiler. Ömer onlara nasıl bir şey yapacaklarını sordu. Ali bir araba, Doğu ise bir bisiklet yapabileceklerini söyledi. Doğu'nun bisiklet yapma fikri hepsine mantıklı gelmişti. Hep birlikte bisikleti yapmaya başladılar ama yapım aşamasında bir teli yanlış taktılar. Teli yanlış taktıktan sonra bir anda buldukları ortam değiştirdi ve bir karadeliğ oldu. Ali heyecanla bu karadeliğin içine girdikten sonra arkadaşları da onu takip etti. Ali'nin arkasından giden Ömer ve Doğu, onu karadeliğin içinde kaybettiler ve hemen aramaya başladılar. Ali'yi ararken karadeliğin içinde onları çok heyecanlandıran bir şey oldu. Burada yoksulluk yoktu ve sanırım 2030 yılındaydılar. Uçan arabaları gördüklerinde heyecanları daha da arttı. Bir süre daha dolaştıktan sonra Ali'yi buldular ve deliğin içinden çıkıp eve döndüler. Teli yerinden çıkartıp yeniden doğru bir şekilde taktılar ve artık proje ödevleri olan bisiklet bitmişti.

Bir gün sonra okula gittiklerinde yaptıkları bisikleti öğretmenlerine gösterdiler ve öğretmenleri çok beğendi. Karadeliğ macerası ise aralarında bir sır kaldı.

DURU Ö.

HİKÂYE

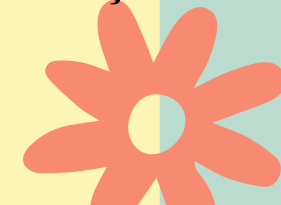
GİZEMLİ BİSİKLETLER

Toprak uzun, siyah saçlı, mavi bir gözlük takan, uzun boylu bir çocuktur. 5.sınıf öğrencisiydi. Bir yaz günü ormana gezi yapmak istedi. Bu geziye arkadaşı Ali'yi de davet etmeyi unutmadı. Ali, kısa saçlı, uzun boylu, cin bakışlı bir çocuktur. Yanından hiç ayrılmayan kardeşi Ayşe ise uzun saçlı, kısa boylu ve mavi gözlü bir çocuktur.

Buluşup hep birlikte ormanı gezmeye başladılar. Gezintiye çıktıktan yirmi dakika sonra yağmur yağmaya başladı. Hemen koşup bir ağacın altına saklandılar. Daha bir dakika geçmeden Ayşe "Arkadaşlar, bakın!" dedi. Toprak ve Ali onun gösterdiği tarafa baktılar. İleride beş bisiklet duruyordu. Bisikletlere yakından bakmak istediler. Bisikletleri incelerken Toprak birinin üstünde bir not buldu. Notta "Ey Zaman Yolcusu! Eğer bu bisikletleri bulduysan hemen kullan. Vakit kaybetmeden zamanda yolculuk et." yazıyordu. Notta yazana göre bisikletleri onlar buldukları için kullanabilirlerdi. Oy birliği ile Lidyalılar dönemine gitmeye karar verdiler. Zaman metresini 2500 yıl geriye ayarladılar. Tam parayı icat eden adamın çatısına düşmüşlerdi. Eve girip adamı izlediler. Adam, altından yapılmış bir yuvarlağa yazılar kazıyordu. Bitirdiğinde adam evinden fırladı ve hızlı adımlarla evden uzaklaştı. Hep birlikte adamı takip ettiler. Adam elindeki yuvarlağı insanlara gösteriyor, bir şeyler anlatıyordu.

Çocuklar, paranın icadına tanık olmuşlardı. Yeniden zaman metresini ayarlayıp günümüze döndüler. Bisikletleri ormanda buldukları yerde bıraktılar. Kendileri gibi başkaları da böyle bir macera yaşamalıydı. Hepsi için inanılmaz bir deneyim olmuştu. Toprak, o gece gelecekte bir buluş yapacağını düşünerek uykuya daldı.

TOPRAK T.

HİKÂYE

ENGELLERİ AŞMAK

Toprak'ın hayalleri vardı ama tekerlekli sandalyeye mahkumdu. Kendini görünmez hissediyordu. Çevresindekiler onu dışlıyor, kimse onu umursamıyordu. Toprak'a hayalini asla gerçekleştiremeyeceğini söylüyorlardı.

Toprak'ın hayali basketbolcu olmaktı. Maçlara katılmak ve maçlarda yüzlerce basket atmak istiyordu. Ama tekerlekli sandalyesiyle nasıl olacaktı bu? Yüzlerce basket atıp nasıl maç kazandıracaktı takımına? Annesi, onun üzülmelerini hiç istemiyordu. "Merak etme, sen de hayallerini gerçekleştireceksin. Bir gün maçlara katılacak ve yüzlerce basket atacaksın." diyordu. Toprak, annesinin söylediklerine inanmak istiyordu. Kötü geçen bir okul gününün sonunda annesi Toprak'ı almak için okul çıkışına geldi. Toprak'a bir sürprizi olduğunu söyledi. Toprak çok heyecanlanmıştı.

Bir yandan da sürprizin ne olduğunu çok merak ediyordu. Annesi ve Toprak uzun bir araba yolculuğundan sonra bir spor tesisine geldiler. Burası birçok çocuğun spor yaptığı bir yerdi. Toprak çok şaşırılmıştı. Kendisi gibi birçok çocuğun basketbol antrenmanı yaptığını şahit oluyordu. Annesi isterse Toprak'ın da onlara katılabileceğini söyledi. Gördüğü çocukların geçen yıl paralimpik oyunlarda altın madalya kazandıklarını anlattı. Toprak, böyle bir dalın olduğunu daha önce bilmiyordu.

O günden sonra Toprak da tesiste antrenman çalışmalarına dahil oldu. Hep hayalini kurduğu bir takımdaydı. Annesi de onu her zaman desteklemeye devam etti. Toprak, herkese hayallerinin peşinden koşması gerektiğini gösterdi.

HIKÂYE

YAĞMUR P.

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

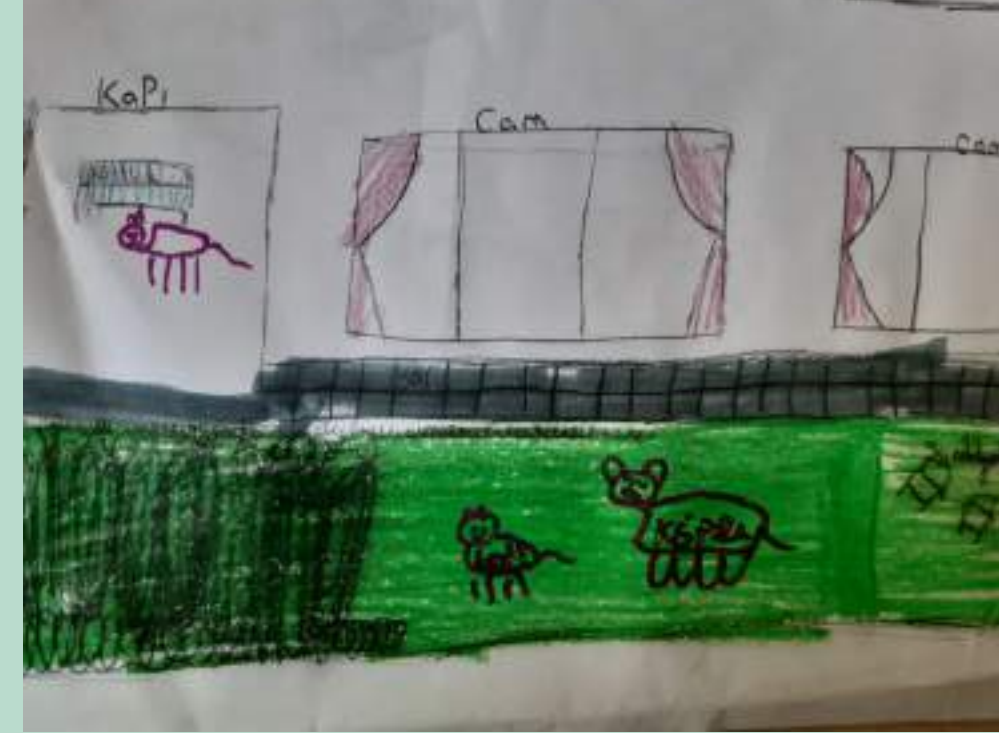
ŞAKACI KÖPEK LENA

Yaz mevsimiydi. Sabah olunca bahçeye çıktım. Kahvaltımı bahçede yaptım. Daha saat erken olmasına rağmen hava oldukça sıcaktı. Bu sabah canım denize girmek istemiyordu. Evimizin yeni misafirleri vardı. Anneannemin kedisinin yavruları olmuştu. Anneannem daha fazla kedyeye bakamayacağı için yavruları bize vermişti. Kedilere " Minnoş, Portakal, Papyon ve Cesur " isimlerini verdik.

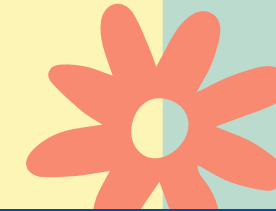
Kediler, evimize geldiğinden beri günüm onlarla ilgilenerek geçiyordu. O sabah da kahvaltımı yaptıktan sonra kedilerle ilgilenmeye başladım. Annem, babam ve ağabeyim denize gitmişlerdi. Ben evde kedilerimle yalnızdım. Dört kedimle bahçede oyun oynuyordum. Yan bahçeden arkadaşım Sude bana seslendi. Yeni bir köpek sahiplenmişlerdi. Köpeği Lena'yı bana göstermek için sabırsızlanıyordu. Kucağında köpeğiyle bahçeye yanıma geldi. Köpeği, kedileri görünce birden saldırganlaştı. Kediler korkuyla evin içine kaçiverdiler. Ben de endişelenmiştim. Kediler içeri gidince köpek Sude'nin kucağından atlayıp, çimlerde yuvarlanmaya başladı. Kediler öylesine korkmuşlardı ki hiç ortalıkta görünmüyorlardı. Onlara bakmak için eve girdim. Hepsi koltuğun altına saklanmıştı. Kedileri alıp yine bahçeye getirdim. Bu kez köpek keyifle havlamaya başladı.

Kedilere zarar vereceğini düşünüp endişelendiğimiz köpek aslında onlarla oynamak istiyormuş. Çok şaşırmıştık. Arkadaşım Sude ile köpek ve kedilerin tatlı oyunlarını keyifle izledik.

HİKÂYE

BAŞAK M.

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKELİ-1985

ROBOTÇUK

Bir gün bir robot tasarlamak istedim. İki günlük uğraşım sonucunda robotumu tasarladım.

Robotumun adını Tatlişko koydum. Yeni robotumun yanına iki tane daha robot tasarladım. Onlardan birinin adını Beybişko, diğerinin adını ise Mastika koydum. Robotlarım tek amacı insanları mutlu etmektir. Aradan yıllar geçti, robotlarımı bu geçen beş yıl içerisinde daha da geliştirdim. Bu robotlar, insanların bütün gecelerini ve gündüzlerini evlerinde mutlu mesut geçirmelerine yardımcı oldular. Robotlarım gün geçtikçe büyüdü ve iki metre boyunda mekanik beyni olan robotlar hâline geldiler. Şimdi aralarında yeni bir robot var ve adı Helpy. Helpy, herkese yardım eder. Böylece herkes mutlu mesut şarkılar dinler. Haydi, siz de gelin! Robotlarımı izleyin.

ÇAĞDAŞ S.

HİKÂYE

KIŞ HASTALIĞI

Kış ayları soğuk olur. Birde üstüne kar yağınca daha da soğuk olur. Kar, pamuk gibi görüldüğü için dışarı çıkmak istersin. Bahçede oynamak istersin. Ama sonra bir bakarsın ki üşütmüşsün.

İşte bir gün bana da tam öyle bir şey olmuştu. Kar, eldivenime değdikçe eldivenim kumaş olduğu için ıslanıyordu. Ama ben önemsemeden devam ediyordum. Kalın da giyinmemiştim doğrusu. Eve geldiğimde burnum kıpkırmızıydı. Tabii yanaklarım da. Burnum akıyordu ve öksürüyordum. Ertesi gün başım çok ağrıyordu. Annem bana kakaolu süt yapmış yanımda öylece bekliyordu. Anlamıştım, üşütmüştüm...

Öğleden sonra güzel sıcak bir banyo yaptım. Üşümemek için çok uğraşmıştım. Doktora gidince yan eczaneden birkaç ilaç alıp eve döndük. Artık kendime daha fazla dikkat ediyordum ve iyileşiyordum.

LEYLA Ö.

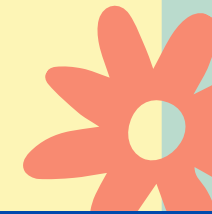
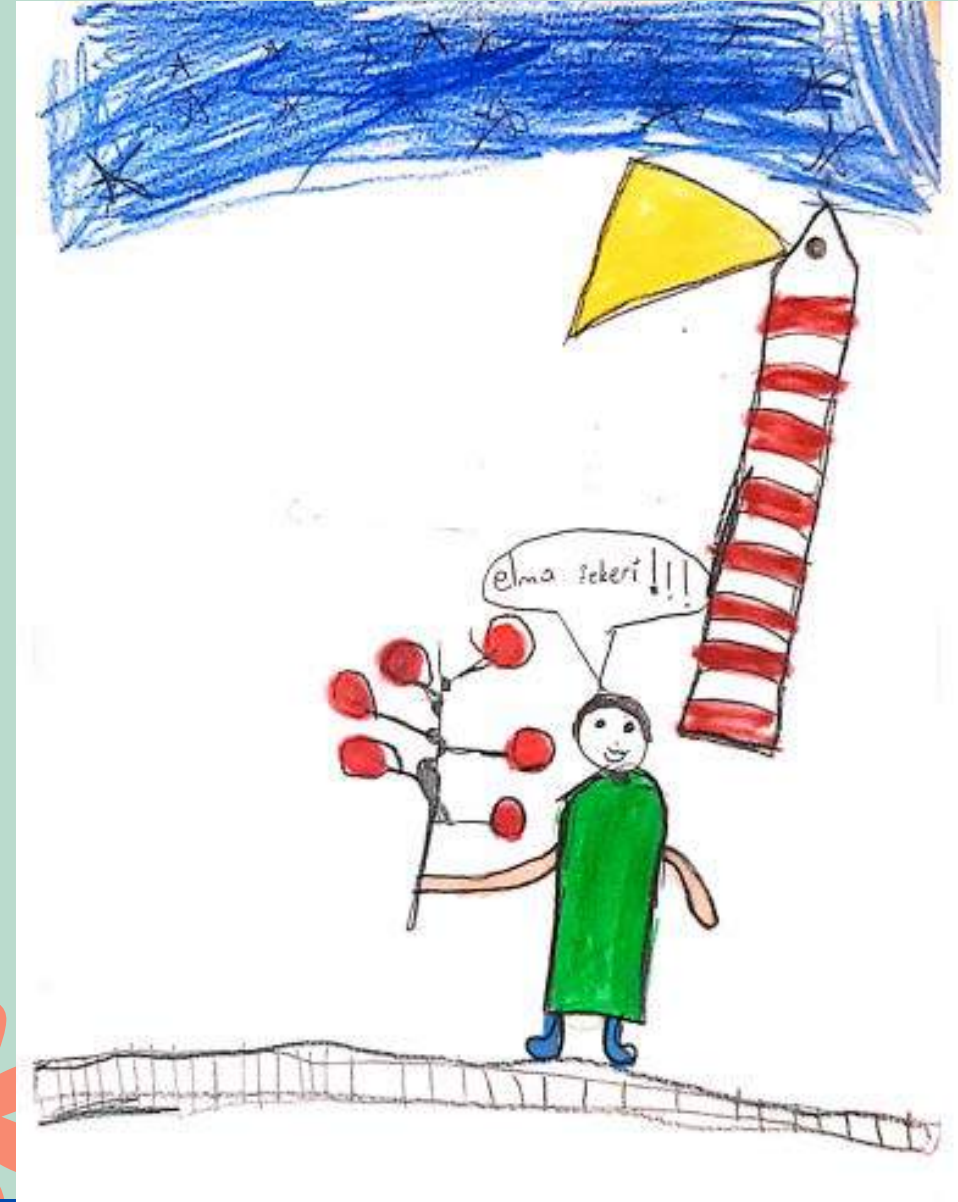

ELMA ŞEKERİ

Bir gün Can arkadaşlarıyla dolaşırken parkta bir elma Şekeri satıcısı gördü. Can, satıcıya “Elma Şekeri ne kadar?” diye sordu. Satıcı Őekerin on lira olduğunu söyledi. Ama Can’ın o kadar parası yoktu.

O gece Can rüyasında arkadaşlarıyla elma Şekeri alıp yediğini gördü. Sabah olduğunda arkadaşlarıyla yine o parka gitti. Ama elma Şekeri satan amca o gün yoktu. Can, amcanın evine geldiğinde onun hasta olduğunu öğrendi. Ondan izin alarak elma Şekerlerini aldı ve kendi satmaya karar verdi. Gün boyu Őekerleri satan Can, kazandığı parayı amcaya verdi ve amca bu duruma çok sevindi.

MUSTAFA OKAN T.

ZAMAN BİSİKLETİ

Pazar günü Mert, Kerem ve Okan portfolyo sunumu için okula gitmişlerdi. Sunum için Mert ve Okan çok enerjikken Kerem ise merak içerisindeydi.

Üç arkadaş portfolyo sunumlarının başlamasını beklerken havada bir uçak gördüler. O sırada uçağın içinden bir bisiklet düştü. Düşen bisiklete üç arkadaş sırayla onar dakika bindikten sonra bisikleti iyice incelemeye başladılar. Bisikletin üzerinde gördükleri kırmızı tuşa bastıklarında bisiklet onlara bir tarih söylemelerini istemişti. Okan heyecanla MÖ bir yıl söylemiş ve üç arkadaş bir anda Babil Krallığı'nda kölelerin çalıştığı bir dönemde bulmuşlardı kendilerini. O esnada kralın geçiş töreni vardı ve kral onların bisikletini görüp aldı. Mert bisikleti kraldan tekrar alabilmek için saraya havalandırmadan girebileceklerini söyledi. Mert, Okan ve Kerem çıkıp havalandırmadan girmişler ve bisikleti aldılar. O esnada saraydaki güvenlik onları yakalamaya çalıştı ama bisikletin üzerindeki yeşil tuşa basarak elinden kurtulmuşlardı.

Okula geri döndüklerinde portfolyo sunumları artık başlamıştı. Keyifle sunumlarını yaptıklarında yaşadıklarının şaşkınlığını üzerlerinden atamamışlardı.

MERT T.

HİKÂYE

YÜZEN OKUL

Hiç yüzen bir okul hayal ettiniz mi?

Ben Makoko. Nijerya'da bir okulda okuyorum. Okuduğum okulun malzemeleri oldukça ucuz olsa da gayet güçlü yapıda bir okul. Okulun malzemeleri metal, dal, karton ve bitki lifi gibi şeylerden oluşuyor. Öğrenciler okula otobüs görünümüne, küçük, tatlı ve süslü gemiler ile gidiyorlar. Okulun kantin, yemekhane, sınıflar, anaokulu, ilkokul, ortaokul, lise ve üniversite bölümleri bulunuyor. Sınıflar en üst, ihtiyaç alanları orta ve oyun alanları en alt katta bulunuyor. Öğrenciler boş zamanlarında saçlarının ıslanmayacağı şekilde denize girebiliyor ya da en alt katta oyun oynayabiliyorlar.

Okulum çok konforlu ve organik bir okul. Okulumu çok seviyorum.

SERRA B.

HIKÂYE

ÇEVRE KİRLİLİĞİ

Bir yaz günüydü. Mert camdan dışarı baktı ve “İnsanlar çevreyi çok kirletiyorlar.” dedi. Sonra dışarı çıktı egzoz dumanlarının havada yayıldığını, sigara izmaritlerinin yere atıldığını ve denizlerin kirletildiğini gördü.

Mert çevrenin böyle kirletilmesinin insanlar üzerinde büyük tehlikeler yaratacağını düşündü. Çevresinde yerlere çöp atanları uyardı ve çöplerini çöp kutularına, geri dönüşüm kutularına atabileceklerini söyledi. Kimse Mert’in bu davranışına duyarsız kalmadı ve herkes doğaya karşı böyle duyarlı olduğu için ona teşekkür etti.

ALİ DORUK B.

HİKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR

137.
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKELİ-1985

ARKADAŞLIK

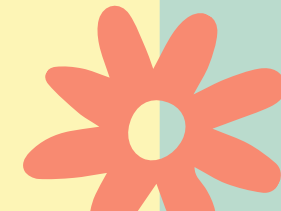
Zeynep arkadaşlarını çok sevdi. Sevdiği arkadaşlarıyla vakit geçirmekten çok hoşlanırdı. Kurdukları bir dans grupları bile vardı. Her teneffüs arkadaşlarıyla oyun oynar, yepyeni oyunların içine dahil olurdu.

Bir gün arkadaşlarıyla arası bozuldu. Zeynep buna çok üzüldü. Sevdiği arkadaşlarını kaybedebileceğini düşündü ve bu onu çok etkiledi. Yaşadığı sorunu çözmek istiyordu ama arkadaşlarıyla nasıl konuşması gerektiğini bilemiyordu. Hızlı bir karar vermeden önce iyice bir düşünmek istedi. Evde bu konuyu annesi ile paylaşırsa doğru bir çözüm yolu bulacağından emindi. Okul bitiminde servise bindi. Tüm yol boyunca arkadaşlarıyla yaşadıklarını düşündü. Eve vardığında annesi onun üzgün olduğunu yüzünden hemen anladı. "Tatlım sanırım canını sıkan bir şey oldu. Neden üzgünsün?" diye sordu. Zeynep yaşadıklarını annesine anlattı. Annesi gülümseyerek Zeynep'i dinledi. "Zeynepciğim, arkadaşlar arasında zaman zaman problemler olur. Arkadaşlar arasındaki bu küslükler, sizin bağınızı güçlendirir. Yarın okula gittiğinde arkadaşlarınla bu duyguyu paylaş. Eminim ki arkadaşlarınla problemini konuşarak çözersin." dedi. Zeynep annesine anlatınca çok rahatlamıştı. Yaşadıklarını sakinleştikten sonra arkadaşlarıyla konuşarak halledebileceğini düşünüyordu.

Ertesi sabah Zeynep servise bindi ve okula gitti. Arkadaşlarıyla dünkü olayla ilgili konuştu. Ne kadar üzgün olduğunu paylaştı. Arkadaşları da dün ona karşı haksız davrandıklarını kabul ettiler. Problemlerinin çözümü için bundan sonra konuşmaya karar verdiler. Böylelikle bir daha asla küslük yaşamadılar.

ZEYNEP K.

HİKÂYE

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

SEYAHAT ETMEK İSTEYEN ÇOCUK

Ali oyun oynamayı ,hayal kurmayı ve yeni yerler görmeyi seven bir çocuktur. Ali haritaları inceleyip, kitapları okuyarak gitmek istediği yerleri önceden belirliyordu. Fakat istediği yerlere gitmek için gereken paraya ve imkâna sahip değildi. Ailesi Ali'nin bu isteğini biliyor ve ona yardım edemedikleri için üzülüyorlardı.

Bir gün okulda Ali bir yarışma afişi gördü. Afişte dünya haritası ile ilgili bir yarışma olduğu yazılıydı. Ali bunu görünce çok heyecanlandı. Çünkü kazanan, büyük ödül olarak bir gemi yolculuğuna çıkacaktı. Ali hemen öğretmenin yanına gitti. Öğretmene “ Yarışmaya girebilir miyim? “ diye sordu. O da izin verdi. Ali yarışmaya hazırlanmaya başladı ama yalnız olduğu için çalışmakta zorlanıyordu. Ali'nin en yakın arkadaşı Mert okulda yanına geldi. Ali Mert'e “Beni yarışmaya çalıştırır mısın? “ diye sordu. Mert bu teklifi kabul etti. Birlikte her okul çıkışı kütüphaneye gidip çalıştılar.

Yarışma günü diğer yarışmacıları görünce Ali çok heyecanlandı. Mert ona el sallayarak moral verdi. Yarışmanın ilk sorusu kolaydı. Ali bu soruyu hemen bildi. Diğer sorularda da başarılıydı. Son soruya geldiklerinde herkesin puanı eşitti. Son soru oldukça zordu. Cevap sırası Ali'ye gelince bir süre düşündü ve arkadaşı Mert'e baktı. Gururlandı ve doğru cevabı verip yarışmayı kazandı. Ali çok mutluydu. Artık geziye gidebilecekti. Ali en yakın arkadaşı Mert'i de alarak geziye gitti. Böylece hayal ettiği yerleri en yakın arkadaşı ile görmüş oldu.

KAAN G.

HİKÂYE

DENİZDEKİ ÇÖPLER

Bir ilkbahar sabahı Eda yatağından kalktı. Odasının camını açtı ve mis gibi kokan çiçek kokusunu içine çekti. Yatağını toplayıp merdivenlerden aşağı indi ve kahvaltısını yaptı. Kahvaltısında, omlet, süt, bal, ekmek, peynir, zeytin, domates ve salatalık vardı.

Eda kahvaltısını yaptıktan sonra evini bahçesinde gezmeye başladı. Gezerken yolda en yakın arkadaşı Selin'i gördü. Eda ve Selin birlikte sitedeki denizi gören kafeye gitti. Eda hava sıcak olduğu için limonata içti, Selin ise en sevdiği meyve çilek olduğu için çilekli limonata içti. İki arkadaşın da içecekleri bitince sitenin sahiline açılan kapısına doğru ilerlediler. Sahilde uzun uzun yürüdüler. Eda ve Selin yoruldukları için bir bankta mola vermeye karar verdiler. Selin ve Eda oturdukları banktan denizi izlemeye başladılar. Denizi izlerken yanlarından geçen simitçiden simit almak istediler. Eda simitçinin yanına gidip; İki tane çıtır çıtır, mis gibi kokan simit aldı. Bankta oturan Selin'in yanına geri geldiğinde Selin'in suratının asık olduğunu fark etti. Selin'e neden üzülüğünü sordu. Selin 'Baksana Eda, her yerde plastik şişeler var. Sadece plastik şişeler değil cam, metal, poşetler denizin içinde bunu görünce çok üzuldüm. Düşünsene yazın denize girerken çöpler ayağımıza gelecek hatta belki çöplerden dolayı denize bile giremeyiz. Bu yüzden çok üzgünüm." dedi. Eda, "Bende bu duruma çok üzuldüm. Bir çözüm yolu bulmalıyız yoksa her taraf çöplerle dolar. İyisi mi biz bir beyin fırtınası yapalım. Aklımıza gelen ilk şeyi söyleyip doğru, yanlış, mantıksız demeden fikirlerimizi paylaşalım. Daha sonra bulduğumuz fikirleri eleyerek hangi fikrin bize uygun olduğunu bulalım." dedi. Bir sürü fikir ürettiler fakat içlerine sinen net bulamadılar. Eda, "Bir sürü fikir bulduk ama hiçbirine karar veremedik bence yarın tekrar deneyelim ama bu sefer başka fikirler bulalım." dedi. Selin'e bu fikir çok mantıklı geldi. İki arkadaşda yarın görüşmek için sözleşip evlerine döndüler. Eda evine gidip akşam yemeğini yiyip ailesiyle vakit geçirdi. Eda ertesi sabah kalktığında hemen kahvaltısını yapıp Selin'in yanına gitti. Uzun uzun konuştular ve sonra bir anda Selin'in aklına bir fikir geldi. Eda, "İnsanların attığı çöpleri toplayacağız sonra da bununla ilgili bir kamu spotu çekip internette yayınlayacağız. Daha sonra bir tane stant kurup posterler, broşürler, maketler yapıp insanları bilgilendireceğiz." dedi.

Dedikleri gibi stant kurup yaptıkları broşürleri, maketleri ve posterleri insanları anlattılar. İnsanlar kızların yaptıklarından çok etkilendiler ve onlar gibi çöpleri toplamaya başladılar. Kızların yaptıkları işe yaramıştı. Artık denizlerde, sokaklarda hiç çöp kalmamıştı. Tüm insanlar çöplerini çöp kutusuna atmaya özen gösteriyor ve denizler gün geçtikçe temizleniyordu. Kızlar bunu başardıkları için çok oldular.

YAREN C.

HİKÂYE

HAYALLERİNİ TAKİP ET

Yıl 1919. İki kahraman çocuk ve Minnoş. Kendisi yavru bir kedi. İşte onların hikâyesi karşınızda sizi bekliyor. Tabii o zamanlar savaş vardı. Bakalım kahramanlarımız nasıl mücadele edecek?

Lina ve Ali iki arkadaştı. İkisinin de ailesi yoksuldu. Ali'nin babası kirayı ödeyemediği için ailecek Linalarda yaşıyordu. Bir gün Lina ile Ali sohbet ederken Ali'nin annesi gelip Ali'ye uyku saatinin geldiğini söyledi. Lina ile Ali vedalaşıp odalarına gittiler. Sabah olduğunda Lina ve Ali bahçeye dışarıya çıkıp hava almak istediler. Bahçeye çıktıklarında bir kedi miyavlaması duydular ve hemen sesin geldiği yere doğru gittiler. Bir de ne görsünler? Korktukları başına gelmişti. Beklenen savaş başlamış, ortalık çok kötü bir hale gelmişti: çığlıklar, bağırışlar, kaçışlar... Bütün bu kaosu ortasında çocukların gözüne savaşın ortasında kalakalmış yavru bir kedi gördüler. Kedi masumca onlara gülümsedi. Adeta beni buradan kurtarın, der gibiydi.

Ali hemen kediye kucakladı ve güvenli bir yere götürdü. Aniden Ali ve Lina'nın anne ve babaları büyük bir korkuyla evlatlarının yanına gelip "Çocuklar, savaş başladı. Korktuğumuz başımıza geldi. Acil Samsun'a gideceğiz ." dediler. Lina, kediye sakladı, onu bu savaşın ortasında yalnız bırakamazdı. Kedi de onlarla gelecekti. "Samsun'a gideceğiz." dediler. Lina, kediye sakladı, onu bu savaşın ortasında yalnız bırakamazdı. Kedi de onlarla gelecekti.

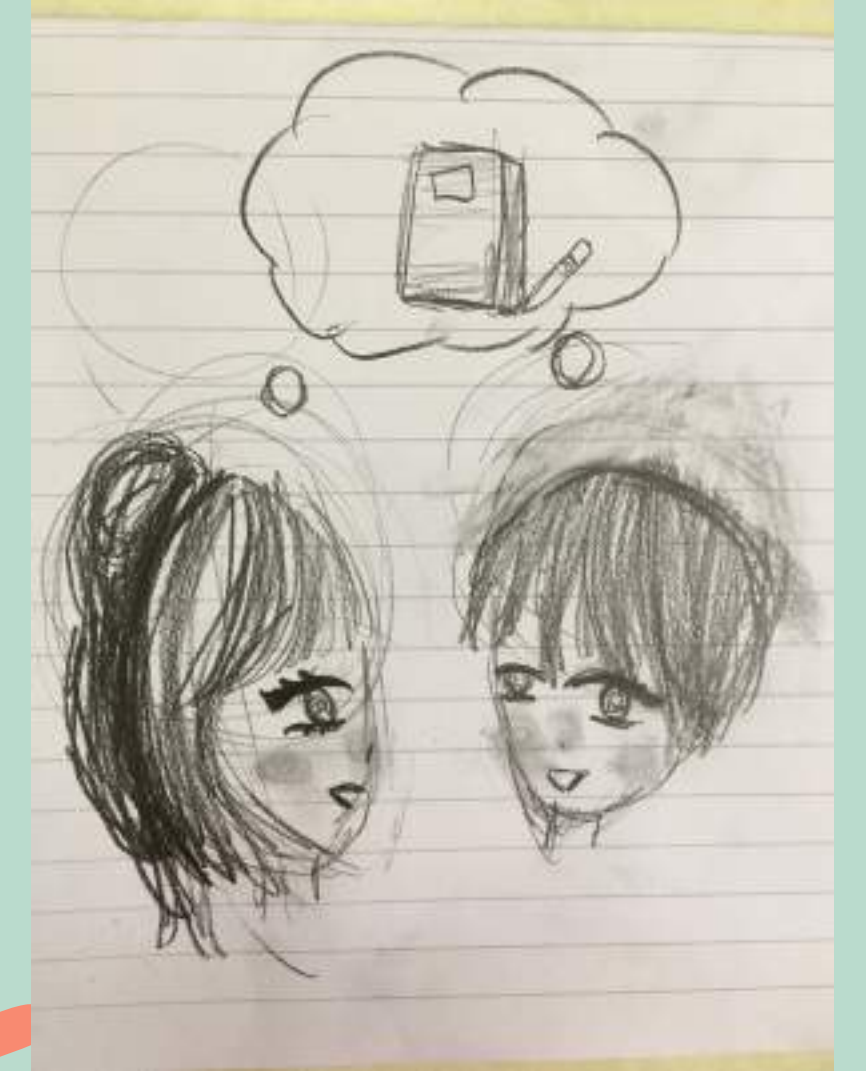
En sonunda iki aile Samsun'a vardılar. Savaş bitmiş ve ortalık durulmuştu. Lina ve Ali, kediye çok iyi baktı. Kedi onların yoldaşı olmuştu. Günlerden bir gün Lina, Ali'ye, "Hayalin nedir?" diye sordu. Gelecek Lina'yı çok heyecanlandırıyordu. Ali tek kelime ile cevap verdi: Okumak. Lina da en yakın arkadaşı ile aynı fikirdeydi. Tek hayali okumak ve iyi bir insan olmaktı.

Samsun'un güneşli, güzel bir sonbahar sabahında Atatürk'ün şehri ziyaret edeceğini öğrenmişlerdi. Bütün halk büyük bir heyecan içinde meydana doğru ellerinde bayraklarla Ata'yı karşılamaya gelmişti. Meydanda Ali ve Lina el elen yürürlerken birden karşılarında Atatürk belirdi. Lina, Dünkü hayalini Ata'ya anlatırken "Sevgili Atatürk bizim en büyük hayalimiz çok iyi eğitim görmektir." dedi. Atatürk yüzünde kocaman bir gülümseme ile "Her çocuk eğitim görmeli. Size yardım edeceğim." Lina ve Ali, Atatürk'e çok teşekkür etti. Ardından Lina, Atatürk'e "İyi bir vatandaş olmak için ne gerekir?" diye sordu. Atatürk, " İyi bir vatandaş olmak için sporun niteliği ve değerini anlamış olmak, vatanına kalpten sevgiyle bağlanmak, bunu bir vatan görevi saymak gerekir." diye cevap verdi.

Lina ve Ali o günden sonra okuyup hayallerine kavuşmuş. Ata'nın sözleri akıllarından bir gün bile çıkmamış.

NAZ D.

HİKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

ELMA ŞEKERİ

Bir ailenin Eda, Ozan ve İlayda adında üç çocuğu varmış. Bu kardeşler harabe bir evde oturuyorlarmış. Bu ev taştan yapılmış, içi kırık dökük bir evmiş.

Evi geçindirebilmek için bu çocuklar anne ve babalarına destek olmak amacıyla elma şekeri satıyorlarmış. Ancak bu ailenin durumu biraz daha kötüye giderse evi boşaltmak zorunda kalacaklarmış. Bu durumda evsiz kalacak olan çocuklar oldukça çaresizlermiş. Çocukların annesi temizlikçiymiş. Her gün maddi durumu iyi olan kişilerin evlerine gidip temizlikten kazandığı para ile eve katkıda bulunmaya çalışıyormuş ancak çok zorlanıyormuş. Çünkü anne hamileymiş. Karnındaki bebeğine bir şey olur diye çok endişeliymiş.

Günlerden bir gün çocuklar kalabalık bir sokakta elma şekeri satarken 65 yaşlarında bir amca görmüşler. Amca, okul çağında olan bu çocukların haline çok üzülmüş ve onlara “Siz okula gitmiyorsunuz çocuklar. 6 yaşında olan her çocuğun okula gitmesi gerekir. Eğitim görmek sizin hakkınızdır.” Çocuklar birbirlerine bakmışlar. Hepsinin hayali iyi bir eğitim görmemiş ancak çok da fazla şansları yokmuş.

Amca onlara para teklifinde bulunmuş. “Lütfen siz bana bütün bu elma şekerlerini satın. Ben de sizi bu parayı vereyim. Ancak okulunuza, derslerinize çok çalışın, iyi bir meslek sahibi olun.” demiş. Çocuklar amcanın bu iyiliğine çok sevinmişler ama anne ve babaları izin vermezler diye korkmuşlar. Eve gider gitmez amcanın onlara verdiği parayı anne ve babalarını anlatmışlar. Anne ve babası da çok sevinmiş. Babası, “Zaten maddi durumumuz çok kötü ve eve geçindirmemiz lazım. Bu para bizim için bir piyango sayılır. Hayırsever amca bize yardım eli uzattı. Umuyorum onun da tüm hayalleri gerçek olur.” demiş. Sonrasında baba parayla evi satın almış ve artan parayla da çocuklarının eğitim masraflarını karşılamış.

Aradan aylar geçmiş. Anne karnındaki bebeği doğurmuş ve küçük bir kız kardeşleri daha olmuş. Kıpkırmızı yanaklı bebeğe Alara adını vermişler.

Amcanın verdiği para sayesinde çocuklar okula gitmeye başlamışlar. Yapmış olduğu bu iyiliği çocuklar hayatları boyunca unutmamışlar. Okullarına her gün giderek derslerine büyük bir azimle çalışmışlar. O günden sonra istediği hayallerine kavuşmuşlar. Aslında tek hayalleri iyi bir meslek sahibi olmakmış. Çocuklar 19 yıl sonra istediği mesleğe sahip olmuşlar. Hayallerinin peşinden koştukları için zorluklar karşısında hiçbir zaman yılmamışlar ve istediklerini elde etmişler.

LALİN O.

HİKÂYE

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137.
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

ÇOCUKLUK HAYALİM

Benim adım Kemal. 12 yaşındayım. İstanbul'da, odundan ve taştan yapılmış küçük bir kulübede yaşıyorum. Yoksul bir ailem var. İstedğim her şeye sahip değilim ancak hayallerim var ve kendi içimde çok mutlu bir çocuğum.

Gemileri ve balık tutmayı seviyorum. Denize bakmaya doyamıyorum. Her gün deniz kenarına gider huzur bulurum. Kendim sopadan ve ipten bir balık tutma aleti yaptım. Aletin adını "olta" koydum. Balıkları tutup satıyorum. Böyle geçiniyoruz İstanbul'da.

Dedim ya çok fazla bir şeyim yok ama hayallerim var. Benim en büyük hayalim bir gemimin olmasıdır. Ailem bana yardım etmek için her şeyi deniyor. Bu konuda beni hep destekliyor ve bana inanıyorlar. Birkaç arkadaşım var. Onlara da aletimden yaptım. Daha fazla sayıda talep gelince oltalardan çok fazla üretmem gerekti. Gece gündüz çalıştım ve oltaları pazarda satmaya başladım. Bu aletleri satarak çok fazla para kazandım. Kazandığım parayı hep biriktirdim.

Şu anda 21 yaşındayım. Sonunda hayalim gerçek oldu. Kazandığım paralarla kendime bir olta şirketi kurdum. Birikimimle kendime bir gemi aldım. Bu gemide ailemle ve arkadaşarımla balık tuttuk ve unutamayacağımız anılar biriktirdik. Bir icadım olmuştu ve ondan mutlu kazançlar elde etmişim. Çok mutluydum, hayalim balık tutmaktı, hayatım balık tutarak geçti ve işimden çok memnun oldum. Size tavsiyem sakın ama sakın hayallerinizden vazgeçmeyin.

KUZEY BERK B.

HIKÂYE

MUSTAFA'NIN HİKÂYESİ

İstanbul'da, iki katı ahşap evlerin olduğu deniz kenarında bir mahallede 9 yaşında küçük bir çocuk varmış. Adı da Mustafa'ymış. Mustafa anne ve babası ile sobalı ahşap evlerinde mutlu mutlu yaşıyormuş. Annesi ev hanım, babası ise kaptanmış.

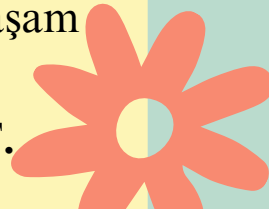
Mustafa her gün akşamüstü saat 4'te taş atmaya gidermiş. Taş attığı zaman dilekleri kabul olacağına inanırmış. Güneşli bir günün öğleden sonrasında Mustafa'yı annesi çağırır. Bulduğu odadan aşağı merdivenden inmiş ve annesinin yanına koşmuş. Annesi ona “Bugün babanla denize çıkacaksın. Hemen mavi balonu hazırla.” demiş. Mustafa hemen mavi balonu hazırlamış ve vapurların yanına gitmiş. Babasının ona uzaktan salladığı eli fark etmiş ve koşarak yanına gitmiş.

Mustafa, babasını görüp çalıştığı vapura binmiş. Vapurda Mustafa denizi izliyormuş. Oldukça hüzünlü görünüyormuş. Babası oğlunun bu hüzünlü halini görüp “Ne oldu oğlum? Mutlu olmadın mı yoksa yanıma geldiğin için?” demiş. Mustafa babasına bakıp “Baba, şu denize bak! Plastik dolu. Deniz oldukça kirlidir. Her yerde denizaneleri var.” demiş. Babası “Üzülme, senin gibi çevreye duyarlı evlatlar sayesinde doğa çok daha güzel olacak.” demiş ve vapuru limana yanaştırmış. Mustafa ve babası sahilde olta ile balık avlaya başlamışlar. 5 tane hamsi yakalayan Mustafa hamsileri babasına vermiş. Birlikte unutamayacakları kadar keyifli bir gün yaşamışlar.

Yıllar yılları kovalamış. Zaman su gibi akıp gitmiş. Mustafa 22 yaşına gelince hayali gerçek olmuş. Hayallerinden bir tanesi denizlerin temiz olması, diğeri ise kendi teknesinin olmasıymış. Ancak Mustafa büyüdüğünde babası hastalanmış. 25 yaşına geldiğinde babası rahmetli olmuş. Mustafa annesini özlüyormuş o yüzden annesinin yanına gitmiş. Annesi aynı mahallede tek başına yaşıyormuş. Burada çok iyi nefes alamıyormuş çünkü evin bacasından çıkan gazlar çevreyi kirletiyormuş. Mustafa tüm mahalleyi bu konuda bilinçlendirerek kömür yakmak yerine doğal gaz kullanmaya ikna etmiş. Mahallede havanın kalitesi doğal gaza geçildikten sonra tertemiz olmuş.

Temiz çevrede hep beraber mutlu yaşayan Mustafa ve mahalleli dostları doğaya zarar vermeden yaşamının insanların yaşam kalitesini yükseltmede ne kadar önemli olduğunu anlamışlar.

DURU T.

KÖPEĞİM TENTEN

Sıcak bir yaz sabahıydı. “Tenten” adında bir köpek dünyaya geldi. Tenten’in cinsi İngiliz seteri idi. Sevimli mi sevimli, akıllı mı akıllı, şahane bir köpekti. Sahibinin adı ise Kadir’di. Kadir temmuz ayının ikinci pazar günü köpeğine bir sürpriz yapmak istedi. İki ay geçtikten sonra sahibi onu ilk defa avlamaya çıkaracaktı. Tenten o gün çok mutluydu. Av köpeği olduğu için heyecandan içi içine sığmıyordu. Ancak o gün Kadir köpeğinin çok tembel olduğunu gördü. Avlanmak için gerekli beceriye sahip olmadığını düşündü. Belki de daha çok küçük olduğu ve istemediği için işini yapamamış olabilir, diye düşündü. Aradan bir yıl geçti. Tekrar ava götürdü köpeğini Kadir. Ancak bir yıl sonra da aynı şekildeydi Tenten. Bu duruma Kadir oldukça üzülürdü. Çünkü onun av köpeğine ihtiyacı vardı.

Köpeğine oldukça alışmıştı ancak bir karar vermesi gerekiyordu. Kadir, Tenten’in bu tembelliği yüzünden onu ormana attı. Tenten bir yıl ormanda kaldı. Kaldı fakat bu onun için hem çok üzücü hem de çok korkutucuydu. Hem sahibinden ayrılmış hem işe yaramadığını hissetmiş hem de yalnız kalmıştı. Ormandaki vahşi köpekler tarafından bir gün boynundan ısırıldı. Bu köpekler yüzünden boynunda çok derin bir yara oluştu. Bu yüzden bulduğu yemekleri bile yiyemez oldu. Hayat onun için çok zor hale geldi.

Ormanda gezintiye çıkan bir adam Tenten’in bu halini görünce onu hemen barınağa götürmeye karar verdi. Normalde köpekler birkaç gün orada kalıp yaralarına orada pansuman yapılır. Fakat Tenten’e öyle yapmadılar. Çünkü çok büyük yarası vardı. Onu doğrudan veterinerlere götürdüler. Veterinerde bir ay boyunca tedavi altına alındı. Sonrasında sahiplenmek için doktoru ve barınaktaki kişiler onu sosyal medyaya koydu.

Onu sosyal medya yeni ailesine kavuşturdu. Tenten’in bir ailesi olmuştu. Annesinin adı Seçil, babasının adı Tolga ve kardeşinin adı Deniz idi. “Deniz” denilen kişi benim. Tenten’in kardeşi dedim kendim için çünkü Tolga, Tenten’i veterinerden aldığımda ben 8,5 yaşındaydım. Tenten ise 3 yaşındaydı. 3 yaşında ancak gerçek yaşı 21. Çünkü köpeklerin yaşı 7 ile çarpılıyor. Tenten “7 x 3” yani 21 yaşındaydı.

Tenten ilk zamanlar bize çok soğuk davranıyordu. Birkaç ay geçtiğinde bize hayli ısındı. Bizim eskiden de bir köpeğimiz vardı. Tenten’e kalmıştı onun yatağı, mama kapları ve diğer eşyaları. Diğer köpeğimizin adı “Çarşı”ydı. Çarşı araba kazasından dolayı ölmüştü bu yüzden Tenten bize çok iyi gelmişti. Onun kapattığı boşluğu Tenten doldurmuştu.

Tenten hâlâ çok tembel ama bazen canı isteyince oynuyor. Bu arada onu aldığımızda 14 kiloydu fakat normal bir seter 20 kiloda olmalıydı. Tenten şu an 23 kilo ve çok obur. Ona çok iyi bakıyoruz ve çok mutluyuz. İyi ki bir köpek sahiplenmişiz.

ÇAĞLA DENİZ B.

HIKÂYE

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137 YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

ARKADAŞ HAYALLERİ

Mahmut Kemal, Ata, Ela ve Nil çok iyi arkadaşları. 9 yaşlarında olan bu dört arkadaş aynı mahallede oturuyor, aynı okula gidiyorlardı. Her gün düzenli olarak ev ödevlerini bitiren bu dört kafadar sahilde buluşup oyun oynarlar ve yaz başlamışsa, hava da güzelse denizde yüzerlerdi.

Sahilde buluştukları bir gün Ata, parçalanmış olan iskeleye çıkıp uzaktan yaklaşmakta olan bir gemi gördü. Heyecanla “Buraya gelin!” diye bağırdı. Üç arkadaş Ata’nın yanına koşarak geldi. Ata yaklaşan gemiyi göstererek hayalini yani ilerde kaptan olmak istediğini anlattı. Sonra söze Mahmut Kemal devam etti. Onun hayalinin ise bir pastane açmak olduğunu söyledi. “Şimdi söz bende.” dedi Ela. Herkes bir yandan “Hayalin nedir? Hayalin nedir?” diye heyecanla sordu. Ela, pilot olmak istediğini söyledi. En sonunda sıra Nil'e geldi. Nil ise mimar olmak istediğini söyledi. Hayallerini paylaşan bu dört arkadaş, geleceğin ne getireceğini bilmemekle beraber şimdiden çok heyecanlanmışlardı. “Buraya yeniden gelelim.” dedi Mahmut Kemal uzaklaşan geminin ardından bakarken.

Bir Sonraki Gün

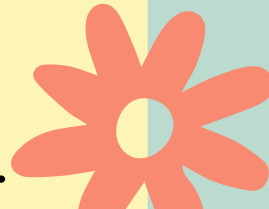
İstanbul'un en güzel sahili orasıydı, gemiler her gün geçer giderdi. Dört kafadar arkadaş geldiğinde saat öğleden sonra üçtü. Ata sahilde kitap okuyor, Mahmut Kemal ise oturmuş gemileri izliyordu. Nil ise ona ilham veren sahildeki yalılarının resmini çiziyordu. Ela'nın ise gözü havadaydı. Gececek uçakları bekliyordu.

20 Yıl Sonra

Arkadaşlar artık 29 yaşındalardı. Hayallerini gerçekleştirmişlerdi. Ata uzun yol kaptanı olmuş, Mahmut Kemal ise pastane açmıştı. Ela ise başarılı bir pilot olmuştu. Nil ise ödüllü bir mimar. 20 yıl önce oynadıkları sahilde tekrar görüştüler. Sonuç olarak hepsi hayallerini gerçekleştirmişti. Omuz omuza vererek hep beraber denize karşı şöyle bağırdılar: Hayallerinizi gerçekleştirmek için çabalayınız ve asla vazgeçmeyiniz!

KAYRA A.

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

LİMAN

Ben küçükken çok paramız yoktu. Her şey sınırlıydı. Ben; annem babam ve kız kardeşim ile yaşıyordum. Yani aldıklarımı kız kardeşim ile paylaşmak zorundaydım. Genelde boş zamanlarımda evimizin dışındaki denizin yanındaki taburemde oturup hayal kurardım. Hayallerimden en çok istediğim, pilot olmaktı. Göklerde uçup o bembeyaz pamuk gibi bulutların içinden geçmek istiyordum.

Bir gün taburemde otururken önüme bir liman yapıldığını fark ettim. Birkaç gün sonra taburemin önündeki o güzel manzara kapandı. Artık o güzel denizimi pek de rahat göremiyordum. Liman yapıldıktan sonra daha da kötüsü oldu. Oraya koca koca gemiler yanaşmaya başladı. Borudan çıkan duman, havayı kirletti. Ama hayallerimi düşünmekten hiçbir zaman vazgeçmedim...

İşte çocukluğum böyle geçti. Fakat 19 yıl sonra 11 yaşında kurduğum hayalimi gerçekleştirdim. Yani pilot oldum. Kız kardeşim ise öğretmen oldu. Onu sık sık ziyaret ediyorum. Ama limanı sorarsanız hâlâ var. Şunu diyeyim ki hayallerinizden asla vazgeçmeyin! Hoşça kalın!

SUZAN E.

NORMAL BİR GÜNDÜ ASLINDA

Bir normal gündü dünyada. Bir yer vardı. O yer masmavi nehrin üzerinde, mavi duvarlı, kırmızı çatılı bir kulübe. Kulübe de değil. Şato dersek daha doğru olur. Hatta şato da değil, yüzen bir şato. Hatta ve hatta yüzen şato okul!

İşte masalımız burada başlıyor. Söyleniyor ki bu yüzen okul şatonun içine girenler, oranın güzelliğinden etkilenip büyüleniyor, dışarı çıkmak istemiyorlardı. Her giren güzel haberler almaya başlıyordu. Her gün dondurma oluyor, hiçbir çocuk üzülüyordu.

Nijerya'da yaşayan Sera yüzen şatoya yani okula ilk defa giriyordu. İçeri girer girmez harika bir başlangıç onu karşıladı. Yüzen şatonun özelliğinden ya, gelir gelmez iyi haberler almaya başlayan Sera şaşakalmıştı. Bir yandan mutlu, bir yandan da ne yapacağını, ne diyeceğini bilmiyordu.

Oldukça heyecanlıydı. Yeni bir okula başlamanın korkusu onu oldukça endişelendiriyordu. Acaba arkadaşları ile iyi anlaşabilecek miydi? Öğretmenleri nasıl insanlardı? Ona iyi davranacak mıydılar? Aklından binbir soru geçmişti bu yüzen şatonun kapılarının ardından. Hemen sınıfa geçti. Sınıf mı? Normal bir sınıf değildi bu. Bu sınıf büyüleyiciydi. Ders başladığında öğretmen anlatmaya başladı. Biraz sonra Sera, öğretmene “Ders ne zaman başlayacak?” dedi. Sınıf hep birlikte esnemeye, pamuktan duvarlarda uyumaya başladı. Sonra teneffüs oldu. Arkadaşları ona oyun odasını gösterdiler. Oyun odası harika bir yerdi. Her türlü oyuncak ilgi alanlarına göre kategorize edilmiş durumdaydı. Çocuklar ilgi duydukları alana giderek hobilerini devam ettiriyorlardı. Arkadaşları Sera’yı ilk günden çok sevdiler, oyun odasında birlikte oyun oynadılar. Yemekhane çok güzel bir yerdi. Duvarlar çikolata kokuyor ve yemek kokuları etrafı büyülüyordu. Öğle teneffüsünde herkes oyun odasına gidip saklambaç, ebe tura 1 2 3 ve benzeri oyunlar oynadılar. Ders zili çalmış ve okul bitmişti. Tüm öğrenciler kanolarına atlayarak sevinçle eve gitti.

Sera bu olayların hepsini ailesine anlattı. Okuldaki ilk günü şahane geçmişti. Normal bir gündü aslında ancak hayallerinde bile göremeyeceği bir gün yaşamıştı. Ailesi biricik çocuğunun okulda ilk gününün bu kadar güzel geçmiş olmasına çok sevinmişti. Sera yeni okulunun ilk gününün bu kadar güzel geçmesinden oldukça mutluydu.

HIKÂYE

ALYA NUR T.

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
VAKFI-1985

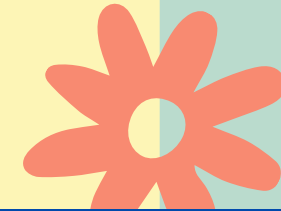
HAYALLERİNDEN VAZGEÇME

Ben Ali. Derme çatma bir kulübede anne ve babamla yaşıyorum. Pek paramız yok o yüzden aldıklarımıza dikkat ediyoruz, ayağımızı yorganımıza göre uzatıyor, gelirimizle giderimiz arasında denge kurmaya oldukça dikkat ediyoruz. Çok paramız yok ama mutluyum. Oldukça huzurlu ve kendime göre zengin bir çocukluk yaşıyorum. Zenginim çünkü hayallerim var.

Günlerimi arkadaşlarım Ahmet, Mehmet ve Mustafa ile birlikte gemicilik oynayarak geçiriyorum. Bence gemicilik çok eğlenceli bir oyun. Biz her gün bu oyunu oynarken yaşlı bir adam da bizi izliyor ve not alıyor. Biz dört arkadaş bu adamı oldukça esrarengiz buluyor ve neden her gün aynı yere geldiği konusunda kendi aramızda iddialaşyoruz. Bu gizemi çözmek için bir gün Mehmet, “Ben adama bir şey söyleyeceğim.” dedi ve onun yanına gitti. Gitti ama ona hiçbir soru yöneltemedi. Adam dikkatlice Mehmet'e baktı. Esrarengiz adam ona defterini uzattı ve “Bana baş harfini yaz.” dedi. Mehmet de “M” harfini yazdı. Daha sonra yanımıza gelecek durumu bizlere anlattı. Çok garip bir adam olduğunu düşündük. Bir sonraki gün yine gemicilik oynamak için limana gittiğimizde o adam yine orada oturuyordu. Bu sefer yanına Ahmet gitti. Ahmet'e “R ve Ş” arasındaki harfi yazdırdı. Sonraki gün bana da "alın" kelimesini tersten yazdırdı. Bu adam ya bizimle alay ediyordu ya da bize bir şeyi şifreleyerek öğretmeye çalışıyordu. Onunla oynadığımız bu oyun dikkatimizi hayli çekmişti. Ertesi gün benim bir işim vardı, buluşma zamanında arkadaşlarımla birlikte olamamıştım ancak akşama doğru onların yanına uğradığımda arkadaşlarım bana, “Bize 'Vazgeçmeyin!' tümcesini yazdırdı.” dedi. Garip adam daha da garipleşmişti. Sanırım bize bir mesaj vermek istiyordu. Ahmet, “Adamla kısa bir sohbet ettik. Bize hayalimizin ne olduğunu sordu. Bizler de hepimizin ortak tek bir hayali olduğunu, onun da gemici olduğunu söyledim. Esrarengiz adam bize hayallerimizden vazgeçmememizi söyleyip gitti.” dedi. Ali hayalperest bir çocuktü. Adamın söyledikleri ona ilham vermişti. Derin bir iç çekti ve olanları hayal etmeye başladı. Bir daha da geri dönmedi, o adamı son görüşümüz olmuştu.

9 yıl sonra “Yelkenler fora!” diye bağırırken artık bir gemi kaptanıydım ve tayfam ise arkadaşlarımdı. Adamın dediği gibi hayallerimin peşini bırakmamış ve sonunda olmak istediğim şey olmuşum. O adamı da hiç ama hiç unutmamıştım.

TUNA T.

ALİ, MELİS, SELİM VE MEHMET'İN MACERASI

Okullar tatil olmuş ve yaz başlamıştı. Sıcak günlerin başladığı bugünlerde çoğu çocuk yazlıklarına gitmiş ve mahalle boş kalmıştı. Oyun oynayacak ve vakit geçirecek arkadaş bulmak zordu. İşte böyle kavurucu bir yaz gününde Ali, Melis, Selim ve Mehmet deniz kenarında yürürken birbirlerini gördü. Selin ve Mehmet kardeşiler. İki de kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü. Mehmet 10, Selin 8 yaşındaydı. Melis ise mavi gözlü ve kızıl saçlıydı. Ali, sarı saçlı, ela gözlüydü. Ali ve Melis 9 yaşındaydılar. Birbirleriyle tanışınca hepsinin aynı binada yaşadıklarını öğrendiler. Tesadüf bu ya! Bu yaz güzel geçecekti anlaşılır.

Bu dört arkadaş kısa zamanda birbiriyle kaynaştılar ve çok iyi arkadaş oldular. Çocukların hepsi çok mutluydu. Bu dört çocuğun dilekleri aynıydı. Hepsi de birbirlerinden hiç ayrılmayıp yaşanabilir bir dünya için doğayı temiz tutmak, doğaya zarar verenleri bilinçlendirmek ve bu dünya için yararlı bir birey olmak istiyordu. Ancak birbirlerine sıkı sıkıya bağlı olan bu dört arkadaş bir gün kötü bir haber almışlardı. Oturdıkları binanın yakın bir zamanda yıkılacağını ve en kısa sürede taşınmaları gerektiğini öğrenmişlerdi.

Çocuklar ailelerini de organize ederek aynı binada olacak şekilde yerler aramışlar ama buldukları her yer pahalıydı. Maddi durumları kötü olduğu için buldukları hiçbir yeri satın alamamışlardı. Sonra Selin'in aklına bir fikir gelmiş. Kendileri ev yapabiliirdi. Hemen ev yapmaya giriştiler. İlk yaptıkları ev çalı çırpıydı. Fırtına çıktığı zaman bütün ev dağılmıştı. İkinci yaptıkları ev metaldı. Evin içi kötü kokuyordu ve rüzgâr çıktığı zaman korkunç uğultular çıkıyordu. Evi yıkıp yenisini yapmışlardı. Üçüncü ev camdandı. O ev de çok küçük bir rüzgâr çıktığı zaman çatlıyordu. Onu da yıktılar. Yaptıkları dördüncü ev tahtadandı. Bu ev yüzüyordu ve diğerlerinin aksine bu evde hiçbir kusur yoktu. Aynı zamanda yüzebildiği için her yere gidebiliyordu. Yüzen tahta ev ilk evlerinden daha güzeldi. Üstelik bu evin bacasından doğaya zarar verip çevre kirliliğine neden olan gazlar da çıkmıyordu.

Dört arkadaş bu evde aileleriyle güzel anılar biriktirmişlerdi. Hayalleri gerçek olmuştu. Hem birlikteydiler hem de doğayı korumak adına çeşitli etkinliklere katılıp insanları bilinçlendirmişlerdi. Birbirlerinden hiç ayrılmadılar ve çok mutlu yaşadılar.

NİLSU E.

HIKÂYE

İŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137. YIL

FMV
FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

DOĞA

Sene 1970, üç küçük çocuk her gün toprağı kullanarak oyun oynuyor, keyifli vakit geçiriyorlardı. Meryem, Ayşe ve Emre maddi durumu pek de iyi olmayan, üç samimi arkadaştı. Her gün okuldan eve döner, ödevlerini hızlıca bitirir ve mahallede belirledikleri alanda bir araya gelir; etrafta buldukları kopmuş ağaç dalları, taş, sopa, yapraktan yaratıcı oyunlar kurup oynarlardı.

Çocukların evleri küçük ve eskiydi, küçük bir mahallede yaşıyorlardı. Aslında hallerinden çok memnunlardı. Her gün toprağı kullanarak oyun oynamak onları mutlu ediyor ve birlikte vakit geçirmekten keyif duyuyorlardı. Sadece oyun oynadıkları ortam onların canını sıkıyordu. Neden mi? Yaşadıkları yerde hayli çöp vardı ve tüm çöpler ya denize ya da yerlere atılıyordu. Bunlar çevre kirliliğine neden oluyordu. Çöplerden kaynaklı oluşan mikroplar mahalle sağlığını tehdit ediyordu. İnsanlar sağlıksız ve kötü kokan bir yerde yaşamak durumunda kalıyordu. Bu üç kafadar bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Bu sorun mutlaka çözülmeliydi.

Bir gün yine yaratıcılıklarını kullanarak kurdukları oyunun ortasında birbirlerine söz verdiler. “Büyüyünce ayrılacak da bu doğayı temiz bırakacağız.” dediler. Aradan yıllar geçti, sene 1980 oldu. Çocuklar büyüdü, herkes meslek sahibi oldu. Ancak sözlerini hiçbir zaman unutmadılar. Birbirleriyle haberleştiler ve eski oturdukları mahallede tekrar bir araya gelerek verdikleri sözü hatırladılar. Her biri sözünü çok iyi tutmuş ve doğaya karşı oldukça duyarlı bir şekilde davranmıştı. Fakat mahalleleri hala çöp içerisindeydi. Bu gençler bu sorunun çözümü için makineler getirttiler. Hem makinelerle hem de kendi elleriyle doğadaki çöpleri çöp poşetine koydular. Tonlarca çöp poşeti çıktı. Çöp poşetlerini çöp kamyonuna koydular.

Birbirlerine bakarak yıllar önce tuttuğı sözü tutmanın ve uygulamanın sevinci içerisinde gözleri parlıyordu. Doğaya karşı görevlerini tamamlamış oldukları için mutluydular. “İstedığımız şeyleri başarmaya odaklanmalıyız ve çevremizi, doğamızı temiz tutmalıyız.” diyerek birbirlerine sarıldılar ve o günden sonra hiç ayrılmadılar.

DERİN K.

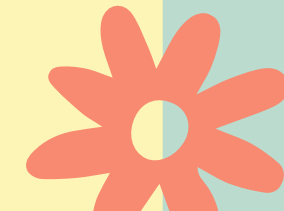
GİZEMLİ SANDIKTAKİ SEPET

Ali günlerden bir gün, köyünde uyuyordu. O sırada köyde bir fırtına başlamış ve her yer toz olmuştu. Ali fırtınanın sesinden uyanır ve pencereden dışarı bakarken bir sandık görür.

Ali annesinden dışarı çıkmak için izin alır. Ali dışarı çıkar. Hemen sandığın yanına gider ve sandığın içinden bir sepet çıkar. Sepet der ki: “ Ben yemek sepetiyim. Beni doğru kullanırsan sana yemek veririm”. Ali ailesinin maddi durumu kötü olduğu için sepetten yemek ister ve ailesine verir. Bir süre sadece kendi ailesi için sepetten yemek istemeye devam eder. Bir süre sonra sepet yemek vermeyi bırakır. Ali çok üzülür ve bir gün yemek alamayan birine sepetten yemek vermeyi dener ve sepet tekrar yemek verir. Ali insanlarla paylaşmanın güzel olduğunu anlar. Ali o günden sonra köyde insanlara yemek dağıtmaya devam etmiş.

Bir yaşlı amca, “ Çocuklarım çok hasta, sepeti bana verir misin?” eder. Ali sepeti adama vermiş ama adam ortadan yok olmuş. Sepet yere düşmüş ve “ Bundan sonra sepet sende kalacak.” der. Ali her zaman insanlara yemek dağıtmaya devam eder ve iyiliğin hiçbir zaman karşılıksız kalmayacağını anlar.

CEM G.

ÇOCUKLARIN HAYALLERİ

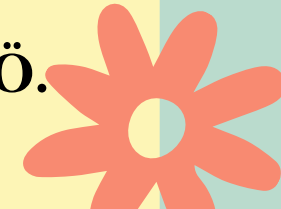
Bugün cuma günü, sabahın dokuzu. Altı arkadaş toprakta oyun oynuyorlardı. Çocukların adları Özge, Ayşe, Elif, Zeynep, Mehmet ve Hüseyin. Bu çocuklar çok iyi arkadaşlardı, birbirleriyle keyifli vakit geçiriyor, yaratıcı oyunlar oynuyor ve iyi anlamda birbirlerine ilham kaynağı oluyorlardı.

Bir gün toplandılar ve hayallerini gerçekleştirmek için düşündüler. Hepsinin hayali aslında birbirine yakındı. Biri gemi kaptanı olmak istiyor, diğeri geminin içini tasarlamak istiyor, bir diğeri geminin içindeki eşyaları yapmak istiyor, iki kişi gemiyi süsleyip içine yaptığı resimleri koymak istiyor, diğeri bir kişi de gemi inşaatına yardım etmek istiyordu. Bu hayal ile oyunlarını kurdular ve birlikte büyüdüler.

20 yıl sonra bu altı arkadaş tekrar bir araya geldiler. Her biri düşledikleri mesleğe sahip olmuşlardı. Mehmet gemi inşaatı mühendisi, Hüseyin uzun yol kaptanı, Ayşe iç mimar, Elif ve Zeynep ressam, Özge ise tasarımcı olmuştu. Her biri mesleğinde başarılı ve idealistti. Düşledikleri gemiyi artık yapabilirlerdi ama onlara önce daha çok inşaatta çalışması için gereken kişiler lazımdı. Daha sonrasında bu sorun da çözüldü. Birkaç kişi başvuru yaptı ve bu sorun da ortadan kalktı. Şahane bir gemi yaptılar. Bu gemiyi işlettiler ve büyük kazançlar elde ettiler.

Bütün herkesin hayalleri gerçekleşmişti ve bütün arkadaşlar çok mutluydu. Siz de çalışırsanız ve kendinize inanırsanız hayallerinizi gerçekleştirebilirsiniz.

BELİS Ö.

ÜZGÜN ÇOCUK

Bir varmış bir yokmuş. Sene 1970. “Üzgün Çocuk” denilen ama gerçek ismi Mustafa olan, İstanbul'da yaşayan bir çocuk varmış. Mustafa 4-5 yaşlarındayken babasını kaybetmiş olmasına rağmen hep başı dikmiş. Zaman zaman babasını özlediği oluyormuş.

Mustafa bir gün yolda asker görmüş. Askeri durdurup “Efendim! Eğer işiniz yoksa sizin gibi bir askere bir şey söylemek isterim.” demiş. Asker, Türk Cumhuriyeti çocuğuna "Hayır." dememiş ve onu saygılı bir biçimde dinlemiş. Mustafa “Benim babam şehit oldu. O da sizin gibi askerdi. Sırf vatanım ve babam için ileride ben de asker olmak istiyorum.” demiş. Şerefli asker Mustafa'ya “Bunlar için küçüksün ama sana şans diliyorum. Sen şu an mektep çağındasın, sadece ders çalış ve oku ve sonrasında asker ol, tamam mı?” demiş. Mustafa aslında paraları yetmediği için okula gidemiyormuş, bunu utancından askere söyleyememiş. Halbuki Mustafa çok zeki bir çocukmuş ama zaman zaman mahalle arkadaşları tarafından zorbalığa uğruyormuş.

Günlerden bir gün Mustafa eski günlüğünü bulmuş ve okumuş. İçinde babasıyla anıları varmış ve Mustafa'nın tek hayali sadece ve sadece asker olmak olduğunu hatırlamış. Ardından Mustafa bir vapura binmiş ve yanında oturan teyzeye sohbet başlamış. Teyzeye zeki zeki şeyler söylemiş. Arka koltukta oturan yaşlı amca söylenenlere kulak kabartmış ve dayanamayıp “Sen ne kadar zeki çocuksun böyle, kaçınıcı sınıfta okuyorsun bakayım?” demiş. Mustafa “Ben maddi durumdan dolayı üç yıldır mektebe gidemiyorum. Amca, bu kadar zeki çocuğun mektebe gidememesine olmasına çok üzölmüş ve “Ben senin masraflarını neyse karşılarım. Sen yeter ki mektebe git.” demiş. Mustafa çok şaşırılmış, mektebe gitmek çok istiyormuş ve bunu kabul etmiş. Ertesi gün mektebe tekrar gitmeye başlamış.

Mustafa okumuş, çok çalışmış ve sonunda her şey bitmiş. Aradan 10 yıl geçmiş. Mustafa 20 yaşına girmiş ve asker olmuş ne kadar zorlukla karşılaşa da bunu başardığı için kendisiyle hep gurur duymuş.

NOT: O amca şu an Mustafa ile gurur duyuyor.

GÜNEŞ O.

IŞIK OKULLARI
ÖNCE İYİ İNSAN YETİŞTİRİR
137
YIL

FEYZİYE
MEKTEPLERİ
YAKEL-1985

KENDİNE GÜVENMEYEN RESSAM

Türkiye'nin en önemli ressamlarından biri olan Pera Hanım uzun boylu, kahverengi saçlı ve daima gülümseyen bir insandı. Pera Hanım bir resim atölyesinin sahibiydi. Girdiği her ortamda çevresindekilere neşe saçar, gülümsemesiyle insanları mutlu ederdi. Bu nedenle tüm çalışanları onu çok severdi. Bir tek anlayamadığı kişi, yanında çalışan ve kimsenin sevmediği, kötü kalpli olarak betimlediği Alp Bey'di.

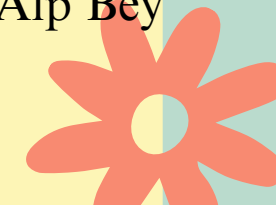
Bir gün yine Pera Hanım atölyesinde resim çiziyordu. Kıskanç ve kötü kalpli Alp Bey de onu uzaktan izliyordu. Tablosunu tamamlayan Pera Hanım kuruması için resmini atölyede bırakarak dışarı çıktı. Pera Hanım'ın mutmululuğunu hiç istemeyen Alp Bey, sessizce atölyeye girdi. Işıklar kapalıydı. Karanıkta olsa Alp Bey, Pera Hanım'ın yaptığı tabloya doğru yaklaştı. Pera Hanım, mor ve mor tonlarının olduğu bir resim yapmıştı. Alp Bey bu tabloyu görünce çok güldü. Türkiye'nin en büyük ressamının böyle bir tablo yapması Alp Bey'e komik gelmişti. Alp Bey etrafına baktı. Duvardaki raflarda farklı renklerde boyalar vardı. Alp Bey, hiç düşünmeden eline ne renk geldiyse tabloyu boyamaya başladı. Pera Hanım'ın yaptığı tablo mahvolmuştu. Yaptığından çok memnun bir ifade ile atölyeden ayrıldı.

Ertesi sabah erken saatlerde atölyeye gelen Pera Hanım, gördükleri karşısında şok olmuştu. Tüm resim atölyesindekilerin duyabilecekleri şekilde bağırarak "Aman tanrım! Bu ne kadar güzel bir resim." dedi. Alp Bey olanları uzaktan izliyordu. Duydukları karşısında çok şaşırıldı. Hiç böyle bir tepki beklemiyordu. Pera Hanım, "Bu resme ilham veren kişiyle tanışmak istiyorum. Lütfen, kim yaptıysa söylesin." dedi. Alp Bey, hem utanıyor hem de söylemek için can atıyordu fakat sessiz kaldı. Yaptığından oldukça utanmıştı. Kimseden ses çıkmayınca da " Peki, o zaman bu resme bir resim vermek gerekir. Bu resmin adı "Soyut Sanat" olsun." dedi. Alp Bey'in kötülük yapmak için bozmak istediği tablo bir anda atölyenin en gözde tablosu haline geldi. Alp Bey gün geçtikçe kıskanıyor, bir yandan da Pera Hanım'a doğruları söylemekten çekiniyordu.

Bir gün Alp Bey, duygularını ifade etmek için Pera Hanım'la görüşmek istedi. Bu görüşmeyi kabul eden Pera Hanım ve Alp Bey, atölyenin bahçesinde konuşmaya başladılar. Alp Bey tüm gerçekliğiyle olayı anlattı ve Pera Hanım'dan özür diledi. Pera Hanım büyüklük göstererek olaya gülerek yaklaştı. "Düşüncelerini ve duygularını anlıyorum fakat kullandığın yöntem doğru değil. Keşke benimle konuşsaydın. Ben senin daha iyi bir ressam olman için elimden geleni yapardım." dedi. Alp Bey bu olaydan çok önemli dersler çıkardı ve bir daha kimseyle sorun yaşamadı.

ELA T.

HIKÂYE

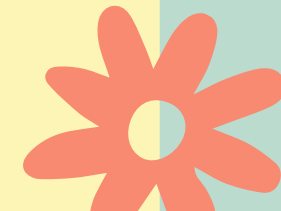
FUTBOL ANIM

Bir gün okulda arkadaşlarımla futbol oynuyorduk. Topu almıştım ve kaleye doğru ilerliyordum.

Kaleye doğru tam şut atacakken birisi arkamdan gelip bana çelme takmıştı. Çok sinirlenmişim. Bana çelme takan arkadaşım sarı kart görmüştü. Bize faul kullanma hakkı verilmişti. Faul kullanacaktım, baraj hazır. Hemen topun başına yerleştim. Derin bir nefes alıp topa sertçe vurdum. Top tam kaleye girecekti ki kaleci son anda topu tutmuştu. Arkadaşım gol atamadığım için benimle dalga geçti. Bu, beni çok üzmüştü.

Hafta sonu bana gülen arkadaşımın doğum gününe gitmişim. Orada yapacağımız maçta onları yenmeye çok hazırdım. Takımlara ayrılmıştık. Maç başlamıştı. Karşı takım ile paslaşırken top, benimle dalga geçen arkadaşıma gelmişti. Arkadaşım kaleye doğru ilerliyordu. Arkadan hızla gelerek ayağımı onun ayağına takarak, topu alıp kaleye doğru gittim. Tam şut çekecekken birisi ayağıma vurdu ve yere düştüm. Hakem "Penaltı!" dedi. Topu aldım, kaleciyi şaşırttım ve gol attım. O gün beni üzen arkadaşım yanıma geldi. Benden özür diledi. Barıştık ve konuyu kapatıp birbirimize sarıldık.

ARDA K.

UZAY

Merhaba, benim adım Ahmet ve ben bir astronotum. Bugün size bir anımı anlatacağım.

Bir gün okulda, derste aklıma bir soru geldi. Acaba büyüyünce ne olacaktım? Çok düşündüm ve aklıma gelen onlarca meslekten sonra astronot olmaya karar verdim. Verdiğim bu karardan sonra acaba astronotlar ne yapar ki diye düşündüm. Her gün bununla ilgili araştırmalar yaptım. Yapabileceğim bir Şey mi anlamaya çalıştı. Araştırmalarım sonucunda içimdeki heyecan daha da arttı ve evet ben astronot olmalıydım. Göklerde havalanmak, uzayın derinlerini keşfetmek çok heyecan vericiydi. Bu heyecanlı yolculuğa çıkmak için ihtiyacım olan Şey çok çalışmak, motivasyon ve hedefime odaklanmaktı.

Bydm, geliştim, çalıştı. Evet, işte sonunda ben de artık bir astronottum.

AREN E.

ÇANAKKALE'DE BİR GÜN

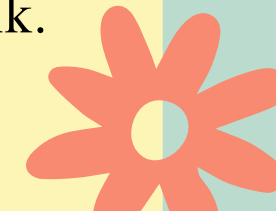
Sabah erkenden uyandım. Tüm gece geziye gideceğim için heyecandan uyuyamadım. Gezi öncesinde bavulumu annemle hazırladım ve arabanın bagajına koydum. Sabah vakit kaybetmek istemiyordum, bu nedenle tüm hazırlıklarımın tamam olması gerekiyordu. Benim ilk yatılı gezim olacaktı. Çok güzel anılar biriktireceğimden emindim.

Okula vardım. Bavulumu arabadan indirdim. Sınıf arkadaşlarımı ve öğretmenimi gördüğümde heyecanım daha da arttı. Gözüm en yakın arkadaşım Nil'i arıyordu. Arkadaşlarımın yanına yaklaştığımda Nil'in öğretmenimin yanında olduğunu gördüm. Hemen yanına gidip sarıldım. Tek tek bavullarımızı otobüse yerleştirdik. Artık yola çıkmaya hazırдық. Anneme ve babama sarıldım ve onlarla vedalaştım. Öğretmenlerimizin gösterdiği şekilde sıraya girdik ve otobüsteki yerlerimize yerleştik. Öğretmenimiz bizi Nil ile yan yana oturttu. Melisa ve Ela'da bize yakın oturuyorlardı.

Tüm yol boyunca Nil, Ela ve Melisa ile sohbet ettik. Yolculuk esnasında birlikte şarkılar dinledik ve film izledik. Yolun yarısında uykumuz geldi ve biraz dinlenmek için uyumaya karar verdik. Uyandığımızda Çanakkale'ye varmıştık. Tur programında yer alan yerleri gezdik. Hediye eşyalardan hatıralar aldık. İlk gün gezilecek yerler bitince otelimize gittik ve eşyalarımızı odamıza çıkarttık. Öğretmenlerimizin eşliğinde otelde akşam yemeği yedik. Yemek sonrasında odalarımıza geri döndük ve ailelerimizle konuştuk. Yaren ve Nehir ile bir araya gelerek kutu oyunu oynadık.

Yatma vaktinin geldiğini öğretmenlerimiz söylediğinde pijamalarımızı giydik ve yatağımıza uzandık. Hem çok yorulmuştum hem de çok eğlenmişim. Gezi hiç bitmesin istiyordum. Ertesi gün erkenden kalktık. Kahvaltımızı ettik ve gezilecek diğer yerleri görmek için yola çıktık. Gezilecek yerleri gezdikten sonra dönüş yoluna geçtik. Benim için unutulmaz bir gezi oldu.

FERAYE Ş.

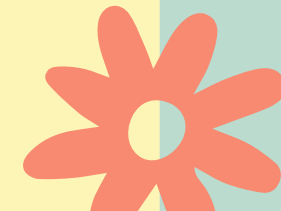

FUTBOL ANIM

Merhaba ben Beren Nathur. Ben futbol oynamayı çok seven bir çocuğum. 7 yaşından beri Fenerbahçe Spor Kulübünde profesyonel oynuyorum.

Futbol kariyerime ilk önce defans oyuncusu olarak başladım. Bir süre bu pozisyonda oynamaya devam ettim. Kendimi de bu alanda geliştirdim. Daha sonra antrenörümün yönlendirmesiyle başka bir pozisyonda oynamaya başladım. Kulübümü ve hocamı çok seviyorum. Futbol maçlarına, antrenmanlara çıkmaya bayılıyorum. Kendimi çok geliştirmiş olsam da hep bir şeylerin eksik kaldığını hissediyordum. Sanki benim topu süren kişi değil de tutan kişi olmam gerekiyordu. Antrenörümle konuştum. Beni kaleci yaptı. Artık oynadığım maçlarda top, kale çizgisini geçmiyor. Tüm topları tutuyorum. Eldivenleri taktığımda kendimi daha güçlü hissediyorum. Keşke en baştan beri kaleci olsaydım. İleride de futbolcu olmayı hayal ediyorum. Kendimi bu alanda geliştiriyorum. Ne kadar çalışmam gerekse de futbolu hiç bırakmayacağım. Babamın da desteği ile en iyi futbolculardan biri ben olacağım. Hayranlarım olacak ve ben onlara imzalı formlarımı dağıtacağım. Bir gün bir maça çıkmıştık. Tüm arkadaşlarım çok heyecanlıydı. Başarabileceğimizi biliyordum ama ben de çok heyecanlanmıştım. Maçı kazandık ve ben hiç gol yemedim. Maçtan sonra tüm arkadaşlarım ve hocam beni tebrik etti. Bu benim için unutulmaz bir anı oldu.

BEREN N.

BİR OKUL GÜNÜ

Bir sabah kalktım. Elimi, yüzümü yıkadım. Saçlarımı taradım ve okul kıyafetlerimi giydim. Servise binmek için sitemizin önüne yürüdüm.

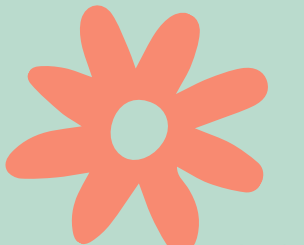
Servisim bu sabah geç kalmıştı. Kendi binamızın önünde beklerken aniden bir ses duydum. Bu ses bir çocuğun bağırma sesi gibiydi. Sesi çıkaramamıştım fakat çıkan ses beni çok korkutmuştu. Sesimi çıkarmadan yürümeye devam ettim ama aklım hala o sesin geldiği yerdeydi. Servisi beklerken ses bir yükseliyor, bir alçalıyordu. Bir süre sonra sesin en alt kattan geldiğini fark etmiştim. Sesin geldiği yerden birileri yardım istercesine cama vuruyordu ve ben ben ne yapacağımı bilmiyordum. Biraz bekledikten sonra ses azaldı. İçim rahatlamıştı. Bir daha ses çıkarmayacağını düşünmüştüm fakat durum farklıydı. Aradan iki, üç dakika geçti sesler yeniden yükselmeye başladı. Servisin gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum. "Acaba oradan kaçsam mı?" diye düşündüm. Servisim geldi ve okula gittim.

Okula vardığımda rahatlamıştım fakat dönüşte yine o sesin gelmesinden korkuyordum. Bir yandan da sesin geldiği yerdeki "Çocuğa bir şey olmuş mudur?" diye düşünerek tüm gün düşündüm. Okuldaki en samimi arkadaşıma olanları anlattım. Anlattıklarımı gülererek dinledi. Bana inanmadığı çok belliydi.

Okul bitiminde hemen koşarak eve gittim. Bu sefer cesaretimi toplamıştım. Sesin olduğu yere yaklaştığımda sesin küçük bir köpek yavrusundan geldiğini gördüm. Yaşadıklarımı evdekilere anlattığımda onlarda bu yaşadıklarımı önce şaşkınlıkla dinlediler sonra da güldüler. Babam uyku sersemi bazen böyle şeylerin yaşanabileceğini söyledi. Bu yaşadığım anıyı komik bir hatıra olarak aklımızda kaldı.

DURU A.

ANI

BENİM 23 NİSAN ANIM

Merhaba benim adım Lâl. Bugün sizlere 2022'deki 23 Nisan anımı anlatacağım.

O gün kırmızı beyaz giyinip okula gittim. Alper Öğretmenimin hazırlamış olduğu şarkılarla koroda şarkı söyledik. Koro bittikten sonra Yağmur'la şişme oyuncaklarda oyun oynadık, "Nakit Para" ve "Kanatlarım Var Ruhumda" şarkılarını söyledik. Şarkı söylememiz bittiğinde çok acıkmıştık. Dürüm yiyip limonata içtikten sonra üzerine bir de dondurma yedik. Kermese gidip kendimize güzel oyuncaklar ile biraz da abur cubur aldık. Bol bol sohbet edip ayrıldık. Yağmur'un yanından ayrıldıktan sonra annemlerle evimize gittik, biraz dinlenip caddeye çıktık. Kırtasiyeden kendime yeni bir kalem ve silgi aldıktan sonra bir güzel waffle yedik. Eve döndüğümüzde artık çok yorulmuştum. Annemle biraz puzzle yaptık.

Artık uyuma vaktim gelmişti. Ne de güzel bir 23 Nisan anısıydı.

SARE LÂL T.

ANI

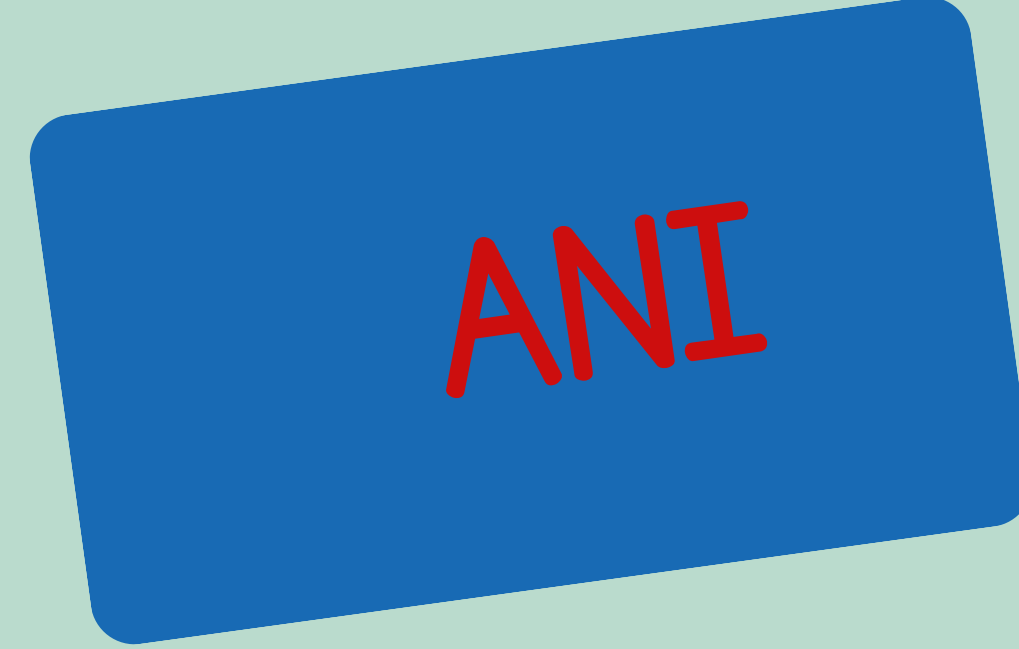
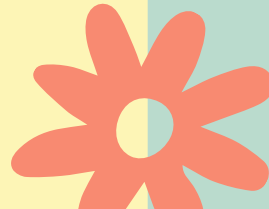
YOKSUL DEĞİLİM NEDEN BAĞIŞ YAPAYIM?

Bir gün yine okuldan dönüyordum. Bir de ne göreyim! Yolda gördüğüm bir adam, yaşlı ve yoksul biriyle dalga geçiyordu.

Hemen o yaşlı adamın yanına gittim. Sonrasında olayın ne olduğunu sordum. Yoksul adam “Ben çok yaşıyım, paraya ihtiyacım var, bağış topluyorum. Ama bu adam benim yoksulluğumla dalga geçiyor.” dedi. Dalga geçen adama döndüğümde “Ben yoksul falan değilim, neden bu adama bağış yapayım?” diye sordu. Ona bir gün onun da yoksullaşabileceğini, kendisinin de yardıma ihtiyacı olabileceğini empati kurmasını söyledim. Sonunda adam bana hak verdi ve bundan sonra insanlarla dalga geçmek yerine destek olacağına söz verdi. Yine bir gün okuldan dönerken o adamı gördüm. Bana söz verdiği gibi yoksul insanlara yardım ediyordu.

Bu gördüklerimin verdiği mutlulukla ben de evimde yoksul insanlara yardım etmek için eşyalar tasarladım ve onlara destek oldum.

ELİF D.

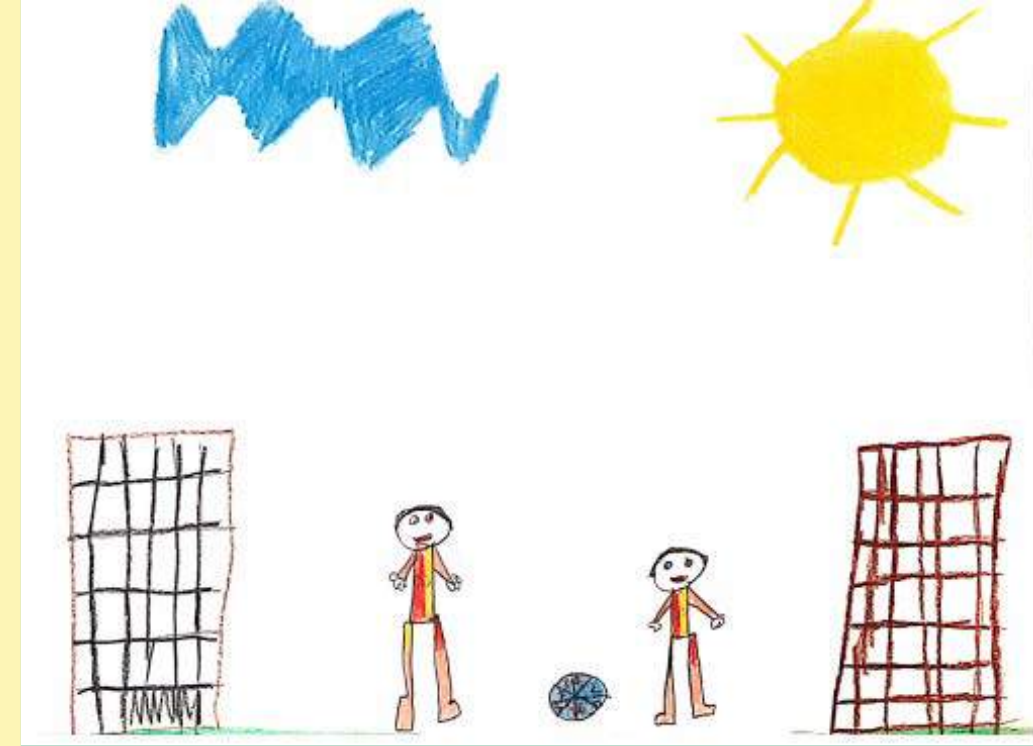
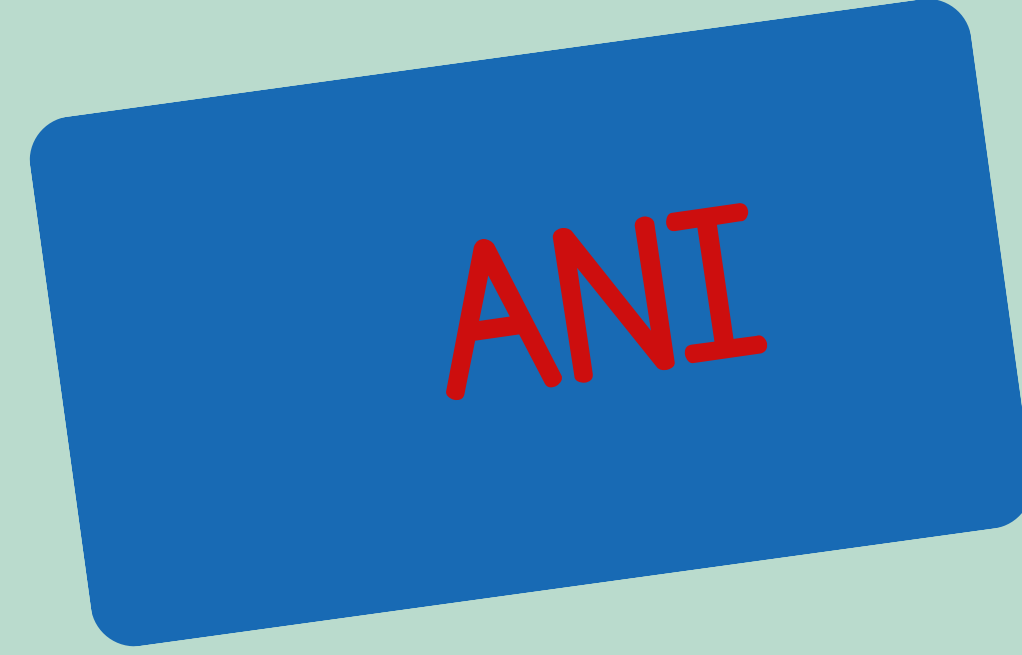
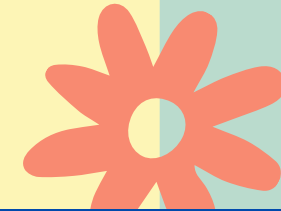
FUTBOLA BAŞLADIĞIM İLK GÜN

O gün futbola başladığım ilk gündü. Günlerden salıydı ve televizyon izlerken ben de futbol oynamak istedim. Çok kötü oynuyordum.

Minik topumu aldım, oynamaya başladım. O esnada babam geldi. Bana maç oynamayı teklif etti. Maç başladı ve babamdan ilk dakikada bir gol yedim. İkinci ve üçüncü dakikalarda birer gol daha yedim. Artık gol atma zamanım gelmişti. Dakika 4 gol, dakika 5 gol ve dakika 6 gol. Beraberlik golümü attıktan sonra maç 3-3 bitmişti. Babama bana futbol antrenmanı yaptırmasını istedim. İlk önce şut attırdı daha sonra paslaşmaya ve top sürmeye başladık. Başlangıçta kötü paslaşırken daha sonra alıştım ve iyi paslar atmaya başladım. Artık babamın bana attığı şutları kurtarıyordum.

Zaman o gün o kadar hızlı geçmişti ki artık yatma vaktim gelmişti. O günü ben hiç unutmadım.

KEREM S.

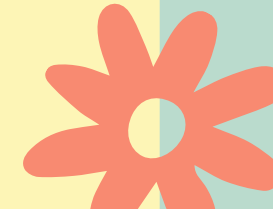
23 NİSAN

Bugün günlerden 22 Nisan 2041. Cumhurbaşkanı seçimin sonuçları açıklanacak. Çocukluğumdan beri cumhurbaşkanı olmak istiyordum ve işte o gün gelmişti. Oyların sonuçları kesinleşince kazandığımı gördüm.

Çok gururlandım ve mutluluğumdan gözlerim doldu. Çok mutluydum sonra aklıma bir şey geldi. Yarın 23 Nisan'dı. Ama bunun için hiçbir hazırlığımız yoktu. Aklımda süs işleri vardı ama süsleri bütün ülkeye nasıl yetiştirebilirdim ki? Bunları düşünürken bir ses duydum. Telefonda "Alo Ece, Alo! Beni duyuyor musun?" Bu sesi tanıyordum. Ayşe olmalıydı. İlkokul arkadaşım Ayşe'yi uzun yıllar görmemiştim. Onunla konuşurken çocukluk günlerime geri dönmüştüm. Onunla kısaca sohbet ettikten sonra yeni bir icat bulduğunu, herhangi bir eşyayı kısacık sürede farklı bir yere götürmeyi sağlayan bir alet geliştirdiğini açıkladı. İşte bu tam ihtiyacım olan şeydi. Aradığım çözüm kapıma gelmişti. Ardından Nazlı yan odadan "Bir yere mi gidiyorsunuz? Ben de sizinle birlikte geleceğim." dedi.

Hepimiz gittik. Türkiye'nin dört köşesine Ayşe'nin yeni aletiyle birlikte ülkenin her yerini şenlik havasına çevirmiştik. 23 Nisan günü bütün illeri gezdim, konuşmalar yaptım. Bazı okullara uğradım, çocuklarla mutluluklar paylaştım. Herkes mutluydu. 23 Nisan hayallerimdeki gibi geçmişti. Sizler de çalışırsanız hayalleriniz gerçek olur.

MAKBULE ECE G.

İKİZİME MEKTUP

Sevgili Damla,

Seninle geçirdiğimiz günler çok kıymetli. İyi ki benim kardeşim yani aslında ikizim olmuşsun. Seninle her gün sıkılmadan oyun oynayabilir, ders çalışabilirim. Sen benim en yakın arkadaşımısın. Birbirimize hiç benzemesek bile aynı giysileri giydiğimizde aslında çok benzeyebiliyoruz. Seninle gülmek, seni çam ağacında uçurmak çok eğlenceliydi. Bazen küsek, kızsak bile seninle hemen barışıyoruz. Birlikte ders çalışırken seninle her şeyi yapardık. Sen hem kardeşim hem de en yakın arkadaşımısın. Oyuncaklarımızı ve giysilerimizi paylaşırken bir sürü yeni şeyimiz varmış gibi olur.

İyi ki benim kardeşim, en yakın arkadaşımısın.

DOĞA Y.

MEKTUP

Sevgili Arkadaşım,

Benimle arkadaş olduğun için çok mutluyum. Sen benim ben de senin kötü günlerimizde hep birbirimizin yanında olduk. Birlikte oyunlar oynadık ve resimler çizdik. Grup çalışmalarında birlikte olup hep başarı elde ettik. Senin Bodrum'a taşınacağını öğrendiğimizde ikimizde çok üzüldük. Daha fazla zaman geçirmeye başladık. Artık daha fazla oyunlar oynuyor, daha fazla konuşuyor ve daha fazla resimler çiziyorduk. Sonra bir gün senin Bodrum'a taşınma durumunun ertelendiğini öğrendik. O gün ikimiz de sevinçten havalara uçmuştuk. Seninle iki yıldır arkadaşız ve inanıyorum ki daha uzun yıllar arkadaş olacağız.

Sevgilerimle.

CAN S.

MEKTUP

AİLEME MEKTUP

30.05.2023

İstanbul

Sevgili Arda Amcam,

Uzun zamandır seni ve aileni göremiyorum. Yaklaşık on sene oldu. Bu mektubu son zamanlarda yaşadıklarımı seninle paylaşmak amacıyla yazıyorum.

Nasılsınız? İyi misiniz? Seni oldukça özledim. Keşke Almanya'ya yanına gelebilsem. Seninle birlikte langirt ve play station oynayıp, Almanya'nın yöresel yemeklerini yemek isterim. Kuzenlerim Alp ve Ata'yı da çok özledim. Onların okullarını da merak ediyorum. Nasıl bir eğitim sistemi olduğunu, boş zamanlarında neler yaptıklarını öğrenmek isterim.

5. sınıfa başladığımda bir hafta sonu sizi ziyarete geleceğim. Şimdiden sana bildirmek istedim.

İnşallah en kısa sürede kavuşuruz. Güzel günlerde görüşmek dileklerimle.

ARDA A.

MEKTUP

AİLEME MEKTUP

30. 05.2023

İstanbul

Sevgili Ailem,

Bu mektubu size olan duygu ve düşüncelerimi belirtmek için yazıyorum.

Sizi çok seviyorum. Siz her zaman benim yanımdaydınız ve her zaman beni desteklediniz. Bana doğru yolu gösterdiniz. Siz bana bir sürü imkan sundunuz. Örneğin beni Almanya'daki lunaparkta dünyanın en hızlı ikinci hız trenine bindirdiniz. Oldukça eğlenceliydi ve hiç unutmayacağım. En büyük hayalim olan Vialand'daki hızlı trene binmek. Umarım gerçek olur. Kardeşim, annem ve babamla beraber uzun yıllar çok güzel günlerimiz olur ve anılar biriktiririz.

Umuyorum her zaman birlikte oluruz. Sizi çok seviyorum.

EROL CAN A.

MEKTUP

ARKADAŞIMA MEKTUP

30. 05.2023

İstanbul

Sevgili Lena,

Selam, nasılsın? Umarım iyisindir ve her şey yolundadır.

Seni çok özledim. Uzun zamandır görüşmüyoruz. O yüzden bu mektubu sana yazmak ve yaptıklarımı paylaşmak amacıyla yazıyorum.

Beni soracak olursan ben oldukça iyiyim. İstanbul'da çok eğleniyorum. Umarım sen de orada çok eğleniyorsundur. Okul nasıl geçiyor? Benimki çok güzel geçiyor. Arkadaşlarımla oyunlar oynuyor, derslerime çalışıyorum. Hafta içi bale gösterimiz vardı. Benim bale gösterim salı günüydü ve çok iyi geçti. Sahneye çıkınca çok heyecanlandım ancak çok da mutlu oldum. Senin gösterin nasıl geçti? Hangi gün oldu sizin gösteriniz?

Seninle uzun zamandır görüşemedik. En kısa zamanda tekrar görüşmek istiyorum. Bu yaz Albayrak Tatil Köyü'nde görüşeceğiz. Yaza az kaldı. Beraber parka gideriz ve denize gireriz. Çok eğlenceli olur. Hatta sen ne istiyorsan onu da yaparız. Eminim ki sen de çok eğlenceli bir aktivite söylersin.

Umarım yakın zamanda seni görebilirim. Şimdilik hoşça kal.

DEFNE K.

MEKTUP

ARKADAŞIMA MEKTUP

30. 05.2023

İstanbul

Sevgili Arkadaşım İpek,

Bu mektubu seni özlediğim için yazıyorum. Nasılsın, iyi misin? Amerika'da havalar güzel mi? Kardeşlerin ne yapıyorlar? Okul nasıl gidiyor? En iyi arkadaşın kim? Tüm bu soruların cevaplarını bana söylemek istersen mektubunu dört gözle bekliyorum.

Ben son zamanlarda okulda sergi hazırlığında idim. Geçen cumartesi sınıfça okul bahçesinde sergi gerçekleştirdik. Sergide sürdürülebilir şehirler ve topluluklar ile ilgili poster çalışmaları yaptık, bir uygarlık yaratarak bir şehri tasarladık ve maket yaptık. Tüm bunları anne babalarımıza sunduk. Sergim çok iyi geçti.

Anneannelere geldiğinizde sizi yavru kediler bekliyor olacak. Toplam sekiz tane yavru kedimiz var. Sen gelince yavru kedileri doyasıya severiz.

İnşallah en kısa sürede kavuşuruz. Güzel günlerde görüşmek dileklerimle.

ELİZ İNCİ Y.

MEKTUP

ARKADAŞIMA MEKTUP

06.06.2023

İstanbul

Sevgili Arkadaşım Batu,

Bu mektubu hayatımdaki olayları seninle paylaşmak amacıyla yazıyorum. Seninle arkadaş olmak bana çok iyi geliyor. Beraber konuştuğumuz ve dertleştiğimiz zaman iyi hissediyorum. Kendimi yalnız hissetmiyorum.

Nasılsın, iyi misin? Okulun nasıl gidiyor? Hayatında değişen bir olay var mı? Balıkların hala hayatta mı? Bu soruların cevabını merak ediyorum. Umarım mektubunda tüm sorularımı yanıtlarsın.

Ben son zamanlarda sınavlarla boğuşuyorum. Bazı ödevleri yetiştiremiyorum. Çok yoğunum. Son bir hafta hasta olduğum için okula gidemedim. Grip oldum ve çok ilaç kullandım. Kendimi biraz bitkin hissediyorum. Derslerimden biraz geri kaldım. Ödevlerimi de yapamadım. Umarım bu hafta eksiklerimi tamamlarım.

Seni çok özledim. En kısa zamanda seninle bir etkinlik yapmak isterim. "Super Mario Bros. 3" filmi gösterime girmiş. Birlikte izlemeye gidelim mi? Ne dersin?

İnşallah en kısa sürede kavuşuruz. Kendine iyi bak.

CİHAN T.

MEKTUP

ARKADAŞIMA MEKTUP

26.05.2023
İstanbul

Sevgili Feraye,
Seninle bu sene tanıştık. Seni o kadar sevdim ki sanki seni yıllardır tanıyor gibiyim. Sen benim en yakın arkadaşımısın. Sen hem çok tatlı hem de çok sevgi dolu bir kızsın. Arada sırada kavga edip küsüyoruz. Bu beni çok üzüyor ama arkadaşlar arasında bazen böyle şeyler olur. Birlikte Çanakkale'ye gideceğimiz için çok heyecanlıyım. Birlikte yetişkinler gibi aynı odayı paylaşacak olduğumuz için de ayrıca çok mutluyum. Eminim ki çok eğleneceğiz. Gezi ile ilgili çok güzel planlarım var. Tarihi yerleri birlikte gezerken güzel anılar biriktireceğimizden eminim. Yıllarca bu arkadaşlığımızın devam edeceğine inanıyorum çünkü çok ortak noktamız var. Tüm planlarımızı beraber yapıyor, her gün yepyeni maceralar yaşıyoruz. Ben bu okula geldiğimden beri elimi hiç bırakmadın. Her zor anımda yanımda oldun. Birlikte tüm ödev ve çalışmalarımızı hazırladık. Teneffüslerde de çok eğlendik. Bu sene ilkokulu bitiriyoruz. Seneye ortaokula geçtiğimizde de aynı sınıfı paylaşmak en büyük hayalim. Umarım yıllarca bir arada keyifle vakit geçiririz. Seni çok seviyorum.

Sevgilerimle,
NIL S.

MEKTUP

ÖĞRETMENİME MEKTUP

24.05.2023
İstanbul

Sevgili Çisel Öğretmenim,
Geçirdiğim en güzel iki yılı sizin sayenizde yaşadım. Yepyeni bilgiler öğrenirken aynı zamanda da çok eğlendim. Okula geçen sene geldiğimde kuracağım arkadaşlıklar ve tanışacağım yeni öğretmenim için çok heyecanlıydım. Siz beni sevgiyle kucaklayınca tüm endişelerim geride kaldı. Bizimle tüm sevginizi paylaştınız ve öğrenmemiz gereken her şeyi bize eksiksiz öğrettiniz. Geçen sene kızınıza hamile olduğunuzu söylediğinizde ben çok duygulanmıştım. Sene sonu gösterimizde de sizin gibi giyinerek herkese sürpriz yapmıştım. Siz çok mutlu olmuştunuz. Okulun son günü size bir mektup yazdım. O mektubu buzdolabınızda sakladığınızı söylemeniz beni çok mutlu etti. Siz sınıfa girdiğinizde gülen yüzünüzü görmek beni ve arkadaşlarımı çok mutlu ediyor. Tatlı tartışmalarla, sevgi dolu kucaklaşmalarla bizi ortaokula uğurluyorsunuz. Sizi hayatım boyunca hiç ama hiç unutmayacağım. Sizi çok seviyorum.

Sevgilerimle,
DERİN MAVİ Ç.

MEKTUP

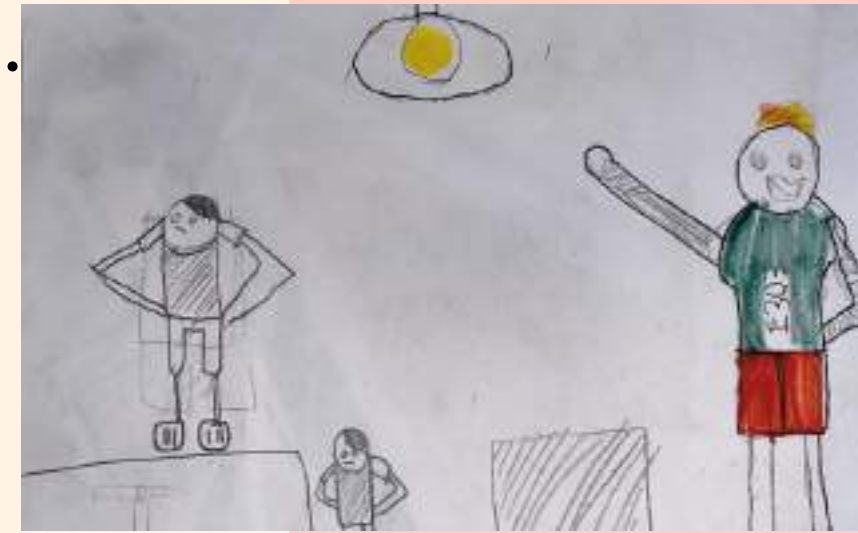
ARKDAŞIMA MEKTUP

24.05.2023
İstanbul

Sevgili Asil,
Sen benim en iyi arkadaşımsın. Seninle vakit geçirmekten, oyun oynamaktan çok hoşlanıyorum. Hatırlıyor musun bilmiyorum ama bizim eve gelmiştin. Bir oyun oynuyorduk ve evde bir anda canavar belirmişti. Önce çok korkmuştuk sonra birlikte hiç korkumuzu yenerek o canavarı yakalamıştık. Sen hep benimle oldun ve beni korudun. Sana çok güveniyorum. Beni çok sevdiğini biliyorum. Ben de seni çok seviyorum. Aynı sınıfta olduğumuz için kendimi çok şanslı hissediyorum. Teneffüsler seninle çok eğleneli geçiyoruz. Birlikte hep futbol oynuyoruz. Senden futbol konusunda çok şey öğrendim. Zor zamanlarımda hep yanımda oluyorsun. Birlikte çok olay atlattık ve sen hiç beni yalnız bırakmadın. Benim için o kadar değerlisin bu yüzden tüm eşyalarımı seninle paylaşıyorum. Tüm hayatım boyunca hep yanımda olmanı istiyorum. Seni çok seviyorum.

MEKTUP

Sevgilerimle,
URAL K.

ATATÜRK'E MEKTUP

26.05.2023
İstanbul

Sevgili Atatürk,
19 Mayıs 1919'da başlattığın Kurtuluş Mücadelesin'de canın pahasına savaştığın için öncelikle sana çok teşekkür ederim. Umudu taşıyan Bandırma Vapuru'na binerek ülkemizi koruman büyük bir fedakarlıktı. Hiçbir millet bizim kadar şanslı değil. Senin kurduğun cumhuriyette yaşıyor olmak gurur verici. Yaptığın tüm yenilikler bizim içindi. Alfabeyi değiştirdin, kıyafetlerimizi yeniledin, kadınlara ve erkeklere eşit haklar verdin. Nasıl bu kadar ileri görüşlü bir lider olabildin çok merak ediyorum. Senin yaşadığın dönemde internet yoktu. İnsanlar birbirleriyle iletişim kuramıyordu. Tehlikeleri nasıl fark ettin ya da nasıl verdiğin kararların doğru olduğuna inandın aklım almıyor. Ben de senin gibi çok kitap okuyorum. Seni kendime örnek alıyorum. Yolunda daima yürüyeceğime söz veriyorum. Seni çok seviyorum.

Sevgilerimle,
YAHYA BERK K.

MEKTUP

ATATÜRK'E MEKTUP

24.05.2023
İstanbul

Sevgili Atam,
Siz ülkemizi büyüttünüz. Kontrol ettiniz ve tüm düşmanları savaşlardan gönderdiniz. sizin sayenizde ülkemiz değişti. Ülkemiz düşmanlara yenilmedi. Siz kazandırdınız ülkemize tarih. Sayenizde tüm savaşları kazandık. Gözümüz ölüm değil tarih gördü. Ülkemizi tüm kötülüklerden koruduğunuz için iyiliği ülkemize getirdiğiniz için minnettarım. Bir anda sizi sevmeyen kalmadı ülkede. Ülkemize öyle bir tarih yazdınız ki ülkemiz tüm evrende duyuldu. Bittiği için üzülmeceğiz yaşandığı için güleceğiz.
Atam, iyi ki varsınız!

EGE K.

MEKTUP

